

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Sal: 40 / Hejmar 477 / Îlon 2021

Devrimci Halk Savaşını büyüterek 'Özgürlük Zamanı' Hamlesini zaferle taçlandıracağız

✓ 'Tecride, Faşizme, İşgallere Son; Özgürlüğü Sağlama Zamanı' hamlesi kapsamında gelişen özgürlük ve zafer yürüyüşümüz her zamankinde daha fazla Önderliğimizin fiziki özgürlüğünü sağlayacak ve Kürdistan'ın özgürlüğünü gerçekleştirecektir. Bu anlamda yeni mücadele döneminde hepimizin üzerine önemli görev ve sorumluluklar düşmektedir. Özgürlük Mücadelemize karşı uygulanan saldırıları boşa çıkaracak ve düşmanı bozguna uğratacak bir tarz, tempo ve Apocu ruhla hareket ederek Önderlik ve şehitler gerçeği karşısında tarihi rolümüzü oynamanın koşulları ve fırsatları her zamankinden daha fazla ortaya çıkmıştır.

✓ Kadınların direnişi ve mücadelesi artık küresel bir düzeye ulaşmıştır. Kadın öncülüğünde gelişen mücadeleler kadını ve tüm toplumu özgür, demokratik ve eşit bir yaşama yürüyüşün uyanışına ve mücadelesine çekmektedir. Özellikle Kürdistan Kadın Özgürlük Hareketimizin soykırıma, işgale, faşizme karşı gösterdiği özgürlük mücadelesi ve direnişiyle hem içinde olduğumuz an'a hem de geleceğe dönük şimdiden tarih sayfalarına özgürlük ve eşitlik adına büyük bir imza atmıştır. Bu anlamıyla tüm berraklığıyla dünyanın dikkatini çekmiş, bir kez daha dünyayı değiştireceğinin iddiasını, eylemi ve mücadelesiyle ortaya koymuştur. > 6-8

Özgürlük Zamanı Hamlemiz 'Çöktürme Planı'nı çökertmiştir

'Dem Dema Azadiyê ye' Hamlesinin birinci yılında şu görülmüştür ki; hamle önemli düzeyde başarılı olmuş, faşizm de zayıflatılmıştır. Önderliğin fiziki özgürlüğü daha fazla gündemdedir. Türk devletinin artık işgalleri kolay kolay yapamayacağı ve işgal edilen yerlerde direniş gelişirse işgallerin de sonlandırılabilceği görülmüştür. Bu açıdan geçen yıl hamlenin yarattığı büyük bir zemin vardı. Bu, iyi değerlendirilirse ikinci yılında hamlenin hedeflerine somut olarak da ulaşabiliriz. Kuşkusuz hamlenin ikinci yılında başarılı olma koşulları daha fazladır.

Cemil Bayık >2-5

Anlamli yaşam Önderliğin fiziki özgürlüğünü sağlamakla mümkündür

Önderlik belirmeleri bizler için talimattır. Ancak bu belirmeler, Önder Apo'nun kendisi için ulaştığı anlam düzeyinin sonucudur. Ve bizler Önderlik gerçeğiyle bütünleştirdiğimiz oranda bizim de gerçeğimiz, düzeyimiz olacaktır. Bizler o düzeye ulaşmadan, o derece mücadele vermeden ve özgürleşmeden, "içerde ya da dışarda, nerde olursak olalım" diyemeyiz. Bizler dışardayız, büyük mücadele olanaklarına sahibiz. Bizim için anlamli yaşam, hastalıklı olmayan yaşam ancak ve ancak Önderliğin fiziki özgürlüğü için zaferli eylemler gerçekleştirebilmekle mümkündür.

Dilzar Dilok >13-15

Cins mücadelesi stratejisi ve kadın değerleriyle yeniden toplumsal özgürlük

Pîroz Nûda >20-22

Mücadele gerekçemiz sömürgecilik, işgal ve faşizmdir!

HPG Komutanlarından Emin Zerbani >20-22

Ortadoğu'da Demokratik Modernite çözümü

Rêber Apo'nun Savunmalarından derlenmiştir

Çatışma, katliam ve soykırımlara karşı somutlaştırılması gereken çözümün ilk ortaklaşa adımı, Dicle-Fırat Demokratik Konfederasyonu düşüncesi veya projesi olabilir. Böylesi bir düşünce Arap, Türk, Kürt ve Fars çoğul uluslarıyla azınlık ulus ve kültürleri arasındaki çatışmalı, asimilasyonist süreci tersine çevirip dayanışmacı, komünal demokratik siyasi oluşumlarla barışa, ulus devlet ötesi ortaklıklara yol açabilir. Dicle-Fırat Demokratik Konfederasyonu projesi bu tarihin mecrası doğrultusunda atılacak en anlamlı ilk adım olacaktır. >16-17

12 Eylül Darbesinin 42'nci yılına girerken yeni siyasal gelişmeler ve AKP-MHP'nin çöküşü

Duran Kalkan

Eğer tarihsel sürecin dersleri iyi çıkartılırsa, imkânlar ve fırsatlar yaratıcı tarz ve kazanımcı üslupla zamanında doğru değerlendirilirse, ideolojik duruşla politik esneklik, ilişki ve ittifaklar zamanında iyi oluşturulur ve kullanılırsa 'Dem Dema Azadiyê' hamlesinin ikinci yılında, 12 Eylül darbesinin 42'nci yılında AKP-MHP faşizmine karşı savaşı, direnişi, özgürlük mücadelesini daha da büyütüp tırmandırabiliriz. Türkiye'ye yayabiliriz. Bu yılı tecridin kırıldığı AKP-MHP faşizminin yıkıldığı yıl haline getirebiliriz. Gelişmeler bunun mümkün olduğunu gösteriyor. Biz de bunu mümkün kılacak bir düşünce gücünü, iradeyi ve tarz yaratıcılığını mutlaka gösterebilmeliyiz. >9-12

Özgür Kadın ve Toplumu Savunma Zamanı Hamlesi ikinci yılda Önderliğin özgürlüğünü sağlayalım

Besê Erzincan

Önderliğimizin fiziki özgürlüğü kadınların, halkların özgürlüğüdür. Hamlenin ikinci yılında Önderliğimizin fiziki özgürlüğü için var gücümüzle çalışacağız. Halkımızın, kadınların özgürlük problemleri birbiri ile bağlantılıdır. Bu temelde eğitim, örgütlenme, eylem ve diplomasiye ağırlık vererek çalışmalarımızı büyüteceğiz. Kürt kadınlarının, halkımızın ulusal birliğini, Ortadoğu halklarının, kadınların Demokratik Ulus temelinde birlikteliklerini geliştireceğiz. Evrensel ve yerel gündemleri birlikte değerlendirerek ekolojik, toplumsal, ekonomik ve sağlık krizlerini aşmanın mücadelesini örgütlülüklerimizle, eylemlilerimizle geliştireceğiz. >18-19

Özgürlük Zamanı Hamlemiz 'Çöktürme Planı'nı çökertmiştir

Cemil Bayık

Özgürlük Zamanı Hamlesinin sürekliliği ve temposu önemlidir. Mücadele hem keskinleşmiş hem de bazı sonuçlar yaratacak noktaya gelmiştir. Bu nedenle tüm imkânları ve güçleri mücadeleye sürmek ve mücadeleyi yoğunlaştırmak önemlidir. Mücadelenin bu aşması parçalılığı, kesintili durumu, temposuzluğu kaldırmaz. Faşizmi yıkmayı hedeflemek, Rêber Apo'nun fiziki özgürlüğünü sağlamak ve işgalleri sonlandırmak ancak yoğun bir mücadeleyle olur. Bu açıdan tüm örgüt yapılarımız, kadrolarımız ve halkımız sürecin karakterini bilmeli, buna göre mücadeleye yüklenmelidir.

nedeni de Rêber Apo'nun Kürtleri ölüm döşeğinden kaldırıp özgürlük ve demokrasi mücadelesi veren bir halk haline getirmesidir.

Rêber Apo'nun yarattığı özgürlük mücadelesi ve bu temelde gelişen halk mücadelesi sadece Bakurê Kurdistan'da değil, Kürdistan'ın dört parçasında ve dünyada Kürtlerin yüreğinde ve beyinde özgürlük meşalesini yakmış ve mücadeleyi önemli bir düzeye getirmiştir. Bu mücadele, sadece Bakurê Kurdistan'da gerilla mücadelesi yaratıp halkı ayağa kaldırmamış; Başûrê Kurdistan ve Rojava'daki tüm kazanımların da en temel dayanağı olmuştur. Bunu bir kısım Kürtler anlama da, Kürt düşmanlığında öncü soykırımcı-sömürgeci TC, tüm kazanımların PKK'nin öncülük ettiği mücadelenin sonucu gerçekleştiğini ve korunduğunu çok iyi bilmektedir. Kürt halkının özgürlük mücadelesinin gelişimi karşısında ya Kürt sorunu çözülecek ya da bu mücadeleyi ezmek için tüm imkânlarını kullanarak saldırıya geçeceklerdi. AKP iktidarının Kürt sorununda demokratik çözüm zihniyeti olmadığı için MHP ve bir kısım Ergenekoncularla ittifak yaparak Kürt Özgürlük Hareketi'ni tasfiyeye yönelmiştir.

Her bakımdan kritik ve önemli bir tarihi kavşağa girmiş bulunuyoruz

Rojava'ya yönelik işgaller de bu çöktürme ve tasfiye politikasının bir parçasıdır. Rojava'daki Kürt kazanımlarını, soykırımcı-sömürgeci politikaları için tehlike olarak görüyorlar. Başûrê Kurdistan'daki kazanımı kabul etmediklerini, "Irak'ın kuzeyinde yaptığımız hatayı Suriye'nin kuzeyinde yapmaya çalışacağız" diyerek açıkça dillendirmişlerdir. Türk devleti, Ortadoğu'da süren Üçüncü Dünya Savaşında Kürtlerin kazançlı çıkmasını engellemek ve savaş içindeki çelişkilerden yararlanarak Kürtlerin üzerinde yürüttüğü soykırımı tamamlamak istemektedir. Birinci Dünya Savaşının tozu dumanı içinde Ermeniler, Süryaniler, Rumlar ve Pontuslular üzerinde nasıl ki soykırım politikası yürütüyse Üçüncü Dünya Savaşının birçok güç arasında yarattığı çelişkiler ve savaşın tozu dumanı içinde bu defa da Kürt soykırımı tamamlamayı hedeflemiştir. Kürdistan'ı Türk uluslaşmasının yayılma alanı haline getirip buna dayanarak tüm Ortadoğu'nun hegemon gücü olmayı hedeflemektedir.

İşte Özgürlük Hareketimiz, Kürt düşmanlığında öncü soykırımcı Türk devletinin AKP-MHP iktidarıyla böyle tehlikeli bir yönelim içinde olduğunu görerek, 12 Eylül faşizminin bu yönlü amacını

nasıl direnişle boşa çıkardıysa 12 Eylül 2020 tarihinde 'Dem Dema Azadiyê ye' Hamlesini başlatarak, aynı ruh ve mücadele anlayışıyla AKP-MHP faşizmini de yenilgiye uğratmayı hedeflemiştir. AKP-MHP faşist iktidarı Üçüncü Dünya Savaşı koşullarından yararlanıp, Özgürlük Mücadelemizi tasfiye edip Kürt soykırımını tamamlamak istiyor. Tüm Kürt halkı için böyle bir tehlike vardır. Bu açıdan, AKP-MHP faşist iktidarına karşı mücadele, tüm Kürtler için varlık yokluk mücadelesidir. Böyle bir tehlikenin yanı sıra, tarihin hiçbir döneminde Kürtlerin karşısına çıkmamış özgürlük imkânları ve bu temelde Ortadoğu'nun her bakımdan yükselen halkı haline gelme fırsatı ortaya çıkmıştır. Her bakımdan kritik ve önemli bir tarihi kavşağa girmiş bulunuyoruz.

Ortadoğu'da 5 bin yıllık devletçi sistem de, beş yüz yıllık kapitalist modernite de, devletçi sistemin en son modeli olan ulus devlet de kelimenin tam anlamıyla can çekişmektedir. Hiçbir siyasi gücün politikaları Ortadoğu'da yaşanan sorunlara çözüm olamamakta, kaos her geçen gün daha da derinleşmektedir. İşte bu kaosta tek çözüm projesi Rêber Apo'nun Kadın Özgürlükçü Demokratik Ekolojik Toplum Paradigması doğrultusunda ortaya konulan ulusal, toplumsal, siyasi, ekonomik ve kültürel politika ve çözüm projeleridir. Rêber Apo'nun bu çizgisi, tüm Kürtlerin önüne büyük kazanımlar imkânları sunmuştur. 12 Eylül 2020'de başlattığımız hamle ile hem tehlikeleri bertaraf etmek hem de Ortadoğu'da halkımızın önüne çıkan bu tarihi fırsatı değerlendirmek istedik.

Tehlikeleri bertaraf etmek ve bu temelde büyük kazanımlar elde etmek için AKP-MHP faşist iktidarının yenilmesi çok önemli hale gelmiştir. Hem Kürt soykırımını yapmada bu iktidar tüm insanlık dışı saldırıları uygulamakta hem de sadece Türkiye ve Kürdistan'da değil, tüm Ortadoğu'da gericiğin merkezi durumundadır. Tüm Ortadoğu'nun demokratikleşmesi önünde bu iktidar karşısında Türk devleti engeldir. Bu açıdan, mücadelenin tüm imkânlarını, tüm mücadele güçlerini bu hedefe yöneltmek önemliydi. Ancak bu iktidara ve demokrasi önünde engel haline gelmiş bu devlete karşı mücadele çok parçalı bir biçimde yürütülüyordu. Hatta bu iktidara yönelmesi gereken birçok güç, böyle bir anlayış, hareketlilik ve mücadele içinde değildi. Bu açıdan hamlenin hedefi doğru belirlendiği gibi, tüm mücadele güçlerini de bu hedefe yöneltmeyi esas aldı. Çünkü; sadece hedefi doğru belirlemek yetmez. Eğer en başta hedeflenmesi gereken düşman bu ise tüm güçlerin de bu hedefe yöneltilmesi

Tecride, Faşizme, İşgale Son; Özgürlüğü Sağlama Zamanı' Hamlesini 12 Eylül 2020 tarihinde başlattık. 12 Eylül, Kürdistan ve Türkiye açısından çok önemli bir tarihtir. 1980 yılının 12 Eylül'ünde faşist bir askeri darbe gerçekleşti. Bu darbenin amacı; Türkiye'de gelişen devrimci demokratik hareket ile Kürdistan'da yükselen Kürt halkının özgürlük mücadelesini bastırmaktı. Türkiye'de emekçilerin, gençlerin, tüm ezilen ve baskı altında olan toplumsal kesimlerin özgürlük, demokrasi ve sosyalizm mücadelesi, devleti artık yönetemez hale getirmişti. PKK öncülüğünde gelişen Kürt halkının özgürlük mücadelesi ile Türkiye'deki mücadelenin bu gelişimi, Türkiye'deki siyasi, toplumsal, ekonomik sistemi yıkılma noktasına getirmişti. Türkiye'nin en temel ulusal politikası ve stratejisi olan Kürtleri egemenlik altında tutma ve soykırıma uğratma politikası, önemli bir sarsıntıya uğratılmıştı. 12 Eylül 1980 öncesi Kürdistan'da başka siyasi örgütler olsa da bunların hepsinin toplamından daha fazla örgütsel, siyasal ve eylem gücüne ulaşan PKK, soykırımcı sömürgeciğin yüreğine korku salmıştı. 60 yıldır uyguladıkları soykırımcı-sömürgeci sistem büyük bir darbe yemişti. Önu alınmadığı takdirde Kürdistan halkının özgürlük mücadelesi gelececek, Kürdistan Türkiye'den kopma noktasına gelecekti. Zaten 12 Eylül askeri darbesinin kararı helikopterlerle Mêrdîn'den Ankara'ya giden Kenan Evren ve yanındakiler tarafından Riha üzerinden geçerken verilmiştir. Çünkü; Türk egemen sınıfları her şeye tahammül edebilir ama Kürdistan üze-

rindeki egemenliklerini kaybetmeyi asla kabul etmezlerdi.

12 Eylül darbesinin en temel amacı Kürt halkının özgürlük mücadelesinin kökünü kazırmaktır

1980 yılı aynı zamanda kapitalist emperyalist kamp ile reel sosyalist kamp arasında soğuk savaşın zirvede olduğu bir dönemdir. Kapitalist emperyalist kamp ve onun askeri örgütü NATO'nun, Sovyetlerin güneyinde, kendileri için önemli bir ülke olan Türkiye'nin bırakalım sınırlarının değişmesini, siyasi rejimin kısmi bir demokratikleşmesine bile tahammülleri yoktu. İşte bu ortamda NATO'nun Sovyetlere karşı önemli bir askeri gücü olan Türk ordusu, başta ABD ve İngiltere olmak üzere NATO ülkelerinin desteğiyle askeri darbe yaptı.

Bu darbenin en temel amacı Kürdistan'da gelişen özgürlük mücadelesini ezmek, kökünü kazımak; buna dayanarak da Kürdistan'da soykırımı tamamlamaktır. Kuşkusuz Türkiye'deki devrimci demokratik güçleri ezmeyi de önlerine koymuştu. Bunun için Kürdistan boydan boya açık bir zindana çevrilirken; Diyarbakır Zindanına doldurdukları binlerce siyasi tutsak şahsında PKK'yi zindanın betonlarına gömmeyi amaçlıyorlardı. Bu nedenle Kürdistan'da halk üzerinde baskı ve zulüm artarken; Diyarbakır 5 Nolu zindanı insanlık tarihinin gördüğü en ağır işkence tezgahlarından biri haline getirilmişti. Kürt'ün özgürlük umudu zindanlara gömülecekti. Bu nedenle sadece Kürdistan halkının değil, dünyada demokrasi güçleri ve tüm halkların gördüğü en ağır zulüm düzeni hem zindanlarda hem de Kürdistan

genelinde Kürt halkına karşı uygulandı. Ancak bu zulme karşı PKK'li tutsaklar zindanda direndiği gibi Rêber Apo önderliğinde PKK de yurt dışında hazırlıklar yaparak faşizme karşı gerilla mücadelesini başlattı.

Günümüzde de soykırımcı-sömürgeci Kürdistan'da gerillanın ve halkın geliştirdiği özgürlük mücadelesini bastırmak için 'Çöktürme Planı' hazırlamış, 2015 yılından bu yana da AKP-MHP iktidarı Kürt halkının özgürlük mücadelesine karşı bir kök kazıma harekâtı başlatmıştır. 12 Eylül 1980'de yürürlüğe konulan ama gösterilen direniş nedeniyle başarısız olan Özgürlük Hareketini tasfiye edip Kürt soykırımını tamamlama saldırısı bugün de 'Çöktürme Planı'yla devreye konulmuştur. Bunun için Bakurê Kurdistan'da halk üzerindeki baskı olmadık düzeyde artırılmış, binlerce siyasetçi zindanlara atılmıştır. Zindanlarda da uyguladıkları yıldırma politikası ile tutsakları mücadleden uzaklaştırmaya yönelmişlerdir. Bakurê Kurdistan'daki bu baskı ve zulüm politikası sürekleştirilmiştir.

Baskı ve zulüm politikaları Rêber Apo üzerinde uygulanan tecrit ile artarak sürdürülmüştür. Ağır tecrit ile birlikte Kürt halkı üzerindeki zulüm kesintisiz sürdürülmektedir. Rêber Apo üzerindeki ağır baskı, Kürt halkı üzerinde uygulanan soykırım politikasının temeli olmaktadır. Bir halkın Önderliğine bu düzeyde baskı kurmanın amacı, o halkın iradesini kırmak ve soykırıma uğratmaktır. Kürt halkı üzerindeki soykırım politikasının İmralı'daki uygulaması ise ağır tecrit ve baskı olmaktadır. Dünyada hiç bir halkın varlık ve özgürlük mücadelesi ile bir Önderin duruşu ve kaderi bu düzeyde iç içe geçmemiştir. Bunun

gerekirdi. Bu konuda yetersizlik vardı. AKP-MHP iktidarına karşı mücadele parçalı yürütülüyordu. Hamlemizin amacı; bu parçalılığı ve ataleti ortadan kaldırıp AKP-MHP'den zarar gören ve ona karşı olan tüm güçleri bu iktidara yöneltmek oldu. En başta da Kürdistan'daki tüm yurtsever güçleri bu iktidara yöneltmek gerekirdi.

Tecrit de faşizm de işgaller de ancak mücadeleyle sonlandırılabilir

Kürdistan'ın dört parçasını böyle bir hedefe yöneltmek çok önemliydi. Hamlenin geliştirilmesi sadece ulusal duyguların güçlenmesi ve bir parçanın mücadelesiyle dayanışmayı ifade etmiyordu. Kürdistan'ın dört parçasının özgülleşmesi ve kazanımlarını güvenceye alması için bütünlüklü mücadele etmeyi gerektiriyordu. Özgürlüklere ve kazanımların güvenceye alınmasına en fazla ihtiyacı olan bir halkın bütünlüklü mücadele etmemesi büyük bir zaafiyettir. Zaten bu zaafiyet ortadan kalkmadan da Kürt halkının özgürlük ve demokrasi mücadelesinde istenilen başarı ve sonuçları elde etmesi mümkün değildir. Kürt sorunu olan ülkelerin nasıl ortaklaştıkları düşünülürse; Kürdistan'ın dört parçasının bütünlüklü bir politika yü-

rak AKP-MHP faşist ittifakına ve onun saldırgan politikalarına karşı mücadele etmeyle gerçekleştirilebilir. AKP-MHP ittifakı 2020 Eylül'üne geldiğinde saldırılarını artırmış, Rojava'da bazı alanları işgal etmiş, Medya Savunma Alanları'na sürekli saldırılar yapmış olsa da, sadece baskı ve savaşla kendini ayakta tutma politikası Türkiye içinde de, dışında da AKP-MHP ittifakını birçok güçle karşı karşıya getirmiştir. İçeride ve dışarıda böyle daralan bir gücün mevcut politikayı sürdürmesi zordur. Başlattığımız hamle bu düzeyde sıkışan, daralan iktidarı daha da daraltıp yıkmayı hedeflemektedir. Hamlemizin başladığı dönemde içeride ve dışarıda meşruiyeti zayıflayan AKP-MHP iktidarını yıkılma noktasına getirmek gerçekçi bir hedefti. Çünkü bu iktidar en zayıf dönemi yaşamaktaydı.

AKP-MHP faşist iktidarı o kadar zayıflamıştı ki, bazı tarikatların desteğini almak için İstanbul'un ev sahipliğini yaptığı ve ilk imzacısının AKP olduğu kadınlar üzerindeki şiddeti engellemeyi hedefleyen İstanbul Sözleşmesinden geri çekildi. Bu pratik, AKP iktidarının ilkeli bir iktidar olmadığını, en önemli konularda bile tutarsız ve pragmatik bir yaklaşım içinde olduğunu bir kez daha gözler önüne serdi. Siyasal ve toplumsal yaşamın en önemli konularını araçsal-

tüm baskılara rağmen AKP-MHP faşist iktidarına karşı her fırsatta direnişçi tutumunu göstermiştir. Ağır baskılara rağmen Bakurê Kurdistan'daki halkımızın direniş iradesini göstermesinde, gerilla mücadelesinin yanı sıra Kürdistan'ın diğer parçaları ve yurt dışındaki halkımızın mücadelesinin de büyük bir etkisi vardır. Bu gerçeklik, mücadelenin bütünlüklü ve tek bir hedefe yönelmesinin nasıl önemli sonuçları olduğunu gözler önüne sermektedir. Zaten bir devletin, Kürdistan'ın bir parçasındaki özgürlük mücadelesini bastırma şansının azalmasının bir nedeni de budur. Artık Kürdistan'ın tüm parçaları özgürlük ve demokrasi mücadelesi için ayakta; ulusal birlik toplumsal düzeyde gerçekleşmiş durumdadır. Bu da, Kürdistan'ın diğer parçalarındaki özgürlük mücadelesinin birçok yönden destek almasını beraberinde getirmektedir.

Bakurê Kurdistan halkı AKP-MHP faşizmine karşı mücadelede ısrarlı olmuştur

Kuşkusuz Bakurê Kurdistan halkı onlarca yıldır bir mücadele içindedir. Birkaç kuşaktır kesintisiz mücadele içinde olan, en ağır baskıları yaşayan Bakurê Kurdistan halkı açısından zor koşullarda mücadele etme kültürü oluş-

maçlarına ulaşamayacağını, sonunda yıkılanın kendisi olacağını göstermiştir. Bu durum karşısında bazı başarılar elde edip iktidarını ayakta tutmak için başka arayışlara girmiştir.

Garê'de indirme yapıp HPG Ana Karargâhına darbe vuracak, esir askerleri alıp götürerek zafer ilan edecek ve arkasından seçime gidip iktidarlarını tazeleyerek Özgürlük Hareketimizi tasfiye amaçlı daha kapsamlı bir saldırı yapacaklardı. Ancak gerilla 'pençekartal' adını verdikleri harekâtın ayağını kıldı. Tarihi bir fedai direniş ortaya koyan komutan Şoreş Beytüşşebap öncülüğünde direnen arkadaşlar Türk devletine kendi askerlerinin ölümünü de onlara gösterdiler. Gerilla karşısında tümünden imha olacaklarını anladıklarından bir gece ansızın kaçtılar. Zafer harekâtı bozgunla sonuçlanmıştı. Yenilgilerini kabul ettiler. Başarısızlıkla, bozgunla sonuçlanacak bir harekâta girmeleri ne kadar sıkıştıklarını, yıkılma noktasına geldiklerini ortaya koymuştur. Başarılı olma ihtimali çok zayıf olan bir harekâta 'ya başarılı olursam' anlayışıyla girmeleri, AKP-MHP iktidarının ruh halini göstermektedir. Halka yönelik ağır baskılardan sonuç alamayınca böyle bir maceraya girmişlerdir. Aslında bu bozgunun sonrasındaki demokrasi güçleri, muhalif güçler biraz üzerine gitselerdi bu iktidarın sonunu getireceklerdi. 'Dem Dema Azadiyê ye' Hamlemiz Kürt halkının duruşunu ve mücadelesini her yerde güçlendirdiği gibi gerilla da bu hamlede rolünü oynamak için bulunduğu her alanda düşmana darbe vurma planlaması ve pratikleşmesi içinde olmuştur.

Rojava'nın doğru mücadele çizgisine girmesinde 'Özgürlük Zamanı' Hamlesinin önemli etkisi oldu

Hamlenin başından itibaren Rojava ve Avrupa'daki Kürdistanlılar ve dostları hamlenin süreklileşmesinde, kesintiye uğramamasında büyük rol oynamıştır. Halkımızın bu ayağa kalkışı, Kürt halkı için özgür ve demokratik yaşamın hava kadar, su kadar, nefes almak kadar önemli olduğunu göstermiştir. Rojava'da ve Avrupa'da kadınlar sürekli eylemlerin önünde ve en canlı biçimde yer almıştır. Kadın duruşu ile Kürt'ün özgürlük iradesini çok güçlü biçimde dost düşman herkese göstermişlerdir. Hamlenin bir amacının da Rêber Apo'nun fiziki özgürlüğü ve işgallerin ortadan kaldırılması olunca her zaman olduğu gibi Rojava halkımız kadın, çocuk, yaşlı demeden meydanlara dökmüştür. Önderlik tarafından eğitilen, Önderlik düşünceleri ile devrim yapan Rojava halkı, Önderliğin en büyük sahiplenicisi olduğunu bir kez daha göstermiştir. Rojava halkı AKP-MHP faşizmi yenilgiye uğratılmadan ne Rojava'da işgallerin ortadan kaldırılacağına ne de Rêber Apo'nun fiziki özgürlüğüne kavuşabileceğini çok iyi anlamış, bu nedenle sürekli meydanlarda olmuştur. Devrimin mücadele ile korunabileceği ve geliştirilebileceği anlayışıyla hareket etmişlerdir.

'Dem Dema Azadiyê ye' Hamlesinin Kuzey ve Doğu Suriye halkları tarafından sahiplenilmesi hamleyi canlı kılmış; işgallere karşı tutum yanında yeni işgallere karşı halkın hazırlanmasında rol oynamıştır. Rojavayê Kurdistan halkımızın özgürlük ve demokrasi mücadelesinin bütünlüklü kazanılabileceği ve korunabileceğini ortaya koyması, Kürt halkının mücadelesinde bir sinerji açığı çıkarmıştır. Sadece Kürtlerin değil Arap, Süryani ve diğer halkların da 'Özgürlük Zamanı' Hamlesine katılmaları faşizmin

planlarını bozduğu gibi yıkılmasını hızlandırmada etkisi olacaktır. Rojava, Kuzey ve Doğu Suriye halkları hamlenin ilk yılında rollerini önemli oranda oynamışlardır. Hatta Türk devleti ile işbirliği içinde olan KDP'ye karşı tutumlarını ortaya koyarak bu hamlenin ruhuna göre hareket etmişlerdir. Rojava'nın doğru mücadele çizgisine girmesinde 'Özgürlük Zamanı' Hamlesinin önemli etkisinin olduğunu da belirtmek gerekir.

Avrupa'daki halkımız 'Dem Dema Azadiyê ye' Hamlesinin sürükleyicisi oldu

Avrupa'daki halkımız 'Dem Dema Azadiyê ye' Hamlesinin sürükleyicisi oldu. Avrupa artık birleşmiş Kürdistan'dır. Gerçek anlamda uluslaşmanın somutlaştığı alandır. Sınırların anlamsız olduğu Kürdistan'ın beşinci parçası gibidir. Avrupa'da halkımız, Kürdistan'da devletlere ait siyasi sınırlar olsa da Kürt halkının birlik olabileceğini göstermiştir. Günümüz dünyasında ulus devletler belli düzeyde aşıldığı gibi sınırlar da anlamsız hale gelmektedir. Kürdistan'da ise sınırlar hem Kürt halkının dört parçada yürüttüğü mücadeleyle anlamsız hale geldi hem de bilimsel teknik devrim, iletişim ve bilişim alanındaki büyük gelişmeler sınırları anlamsız hale getirmektedir. Zaten kapitalizmin bizzat kendisi malların ve sermayenin serbest dolaşımıyla bu sınırların eski katı konumunu anlamsızlaştırmıştır. Her ne kadar Türk devleti tüm sınırlara duvarlar örüp Kürdistan'ı fiziki olarak parçalayıp ilişkileri önlemek istese de, Kürt halkının ulusal birliğinin önüne geçmesi mümkün değildir. Avrupa'daki Kürt halkı ve örgütlenmesi bu gerçekliği çarpıcı biçimde ortaya koymaktadır.

'Dem Dema Azadiyê ye' Hamlesi mücadelenin bütünlüklü hale gelmesi hedefini en somut biçimde Avrupa'da ortaya koymuştur. Kürdistan'ın dört parçasından halkımız Avrupa'da 'Dem Dema Azadiyê ye' Hamlesini bir yıl içinde hiç durmadan yürütmüştür. Avrupa'daki halkımız artık dört parça Kürdistan'ı temsil etme sorumluluğuyla, ülkede yaşanan her sorun karşısında duyarlılığını ilk önce ortaya koyan Kürdistan'ın parçası haline gelmiştir. Avrupa Kürdistan'ın beşinci parçası olma durumunu hak etmiştir. Avrupa'daki halkımız Rêber Apo'nun esaretiyle sonuçlanan Uluslararası Komploya karşı mücadelenin en aktif alanıydı. Avrupa'daki halkımız Önderliğe bağlılığını ve sahiplenmesini 23 yıldır sürdürmektedir. Aslında Rojava ve Avrupa'nın Önderliği bu düzeyde sahiplenmesi, bu alanların Rêber Apo tarafından eğitilmiş bir halk gerçeği olmasından ileri gelmektedir. Rêber Apo 20 yıl Rojava halkını özgürlük ve demokrasi konusunda eğittiği gibi, Avrupa'dan sürekli yanına gelen halkı da okullarda misafir etmiş, onları da birçok konuda eğitmiştir. İşte bu eğitilmiş Avrupa'daki halkımız ve onların çocukları Önderliğin ve Kürdistan'ın özgürleşmesi için sürekli bir mücadele yürütüyorlar. Onlarca yıldır oturmayan, Kürt halkının ve Rêber Apo'nun özgürlüğü için mücadele eden bir Avrupa Kürt halkı gerçeği bulunmaktadır.

Eğer 'Dem Dema Azadiyê ye' Hamlesi bir yıl içinde başarılı olmuş ve önemli sonuçlar ortaya çıkartmışsa bunda Avrupa'daki halkımızın çok önemli rolü olmuştur. Zaten Avrupa'daki halkımız on yıllardır verdiği emeklerin Özgür Önderlik, Özgür Kürdistan'la taçlanması için mücadelelerini hiç gevşetmeden sürdürmektedirler. Avrupa'da-

rütmeleri, güçlerini tehlikenin geldiği güçlere karşı konumlandırmamaları, sıradan bir insanın bile kabul etmeyeceği bir durumdur. Kuşkusuz özgünlükler vardır. Ancak özgünlükler bütünlüklü hareket etmeye ve temel konularda ortak mücadeleye engel değildir. Bakurê Kurdistan'daki mücadele güçlü olmadan Kürdistan'ın hiçbir parçasındaki mücadeleyi geliştirmek ve sonuca götürmek mümkün değildir. Tabii ki küçük bir Kürdistan için Kürdistan'ın büyük çoğunluğunun soykırımına göz yumma ya da bunu bir kazanım gibi görme anlayışı yoksa!

Hamlenin amacı olan tecride, faşizme ve işgallere son verme konuları da bir bütündür. Tecrit kalkmadan faşizm son bulmaz, faşizm son bulmadan da tecrit kalkmaz. Tecrit ve faşizm kalkmadan da işgaller son bulmaz. Tecrit de, faşizm de, işgaller de ancak mücadeleyle sonlandırılabilir. Hamlemizin amacı da bu yönlü bir mücadeleyi yaratmak ve büyütmektir. Bir mücadelenin gelişmesinde öncelikli hedefleri belirlemek önemlidir. Bunlar doğru belirlendiğinde toplumları bu hedeflere yönelik örgütleyip harekete geçirmek zor olmaz.

Şu da açıktır ki; tecridin kalkması ve işgallerin sonlandırılması somut ola-

laştıran bir zihniyete sahip olduğu görüldü. Kürt sorununda da zihniyet olarak demokratik bir yaklaşımı olmadığı, iktidarını ayakta tutmak ve seçim kazanmak için böyle temel konulara da çok basit ve sorumsuz yaklaştığı bir kez daha anlaşılmıştır. Bir ülke ve halk için bundan daha kötü yönetim gerçeği olamaz. Ancak bu yaklaşım bu iktidar için kısa vadeli bazı yararlar sağlasa da, orta vadede bu iktidarın ayağına dolanan bir politika haline gelmiştir.

Kürdistan ve Türkiye'de kadınlar bu iktidara karşı her zaman bir mücadele içinde oldular. 2020 yılında kadınlar AKP iktidarına karşı bir isyan içinde oldular. AKP-MHP iktidarına karşı bu tutumlarını 'Özgürlük Zamanı' Hamlesinde de gösterdiler. 'Özgürlük Zamanı' Hamlesinin dinamik kalmasında, tüm toplumsal kesimlere nüfuz etmesinde önemli etkide bulundular.

'Dem Dema Azadiyê ye' Hamlemiz doğru zamanda ve doğru bir hedefle başlayınca Kürt halkı bulunduğu her yerde sahiplendi. Özellikle Kürdistan'ın dört parçası ve yurtdışının bütünlüklü olarak bu hamle içinde yer alması büyük bir heyecan yaratmıştır. Avrupa ve Rojava halkı hamlede çok etkin yer almıştır. Bakurê Kurdistan'daki halk da

muştur. Ateşkes ve devletle yapılan görüşmeler döneminde demokratik siyasal alandan halka kadar birçok kesimde kolay yollardan kazanma anlayışının ortaya çıkması mücadeleye önemli zararlar vermiştir. Orta sınıfın kendi ruh hali ve beklentisinin ortaya çıkardığı bu anlayış halka da bulaştırılmıştır. Ancak mücadelenin kesintisiz sürmesi, onlarca yıllık mücadelenin getirdiği zorluklara katlanma duruşu Bakurê Kurdistan'daki mücadelenin ayakta kalmasını sağlamış, istenilen düzeyde olmasa da halkımızın mücadelesi AKP-MHP iktidarının hedeflerine ulaşmasını engellemiştir.

Bakurê Kurdistan halkı ve demokratik siyasal alan yetersizliklerine rağmen AKP-MHP faşizmine karşı mücadelede ısrarlı olmuştur. Baskılar karşısında yılmamış, mücadele kararlılığını sürdürmüştür. AKP-MHP iktidarının tüm baskılara rağmen Kürt halkını yıldıramaması, demokrasi güçlerinin mücadelesini sürdürmesi AKP'nin sonunu yaklaştırmıştır. AKP-MHP iktidarının Kürt halkının özgürlük mücadelesini bastırmaya, demokrasi güçlerini susturmaya dayalı politikalarının sonuç alacak hiçbir şeyi kalmamıştır. Kürt halkı her etkinlik ve eylemde bu iktidarın

ki halkımızın yürüttüğü mücadelenin önemli bir boyutu da, başta Avrupa olmak üzere tüm dünya halklarına, halkımızın sesini duyuran bir alan olmasıdır. Bu açıdan da Avrupa'daki çalışmalar ve eylemler mücadeleye önemli katkı sunmaktadır.

AKP-MHP iktidarına Avrupa ülkeleri ve ABD destek vermektedir. Türkiye'deki faşist iktidar bu destekle ayakta kalmaktadır. Ancak son yıllarda Rêber Apo'nun paradigmasının etkisi, Rojava'da DAİŞ'e karşı verilen mücadele ve Kadın Özgürlükçü Demokratik Konfederel Sistemin dünyada etkisi, Avrupa'daki Kürt halk örgütlenmelerinin bunları Avrupa demokrasi güçlerine ve halklara taşıması, AKP-MHP faşist iktidarının önemli oranda teşhir ve tecrit olmasını sağlamıştır. Bunun da 'Dem Dema Azadiyê ye' Hamlesinin en önemli amaçlarından olan AKP-MHP faşist ittifakının yenilgiye uğratılmasında önemli rol oynayacağı açıktır. Zaten hamlenin birinci yılında AKP-MHP iktidarı bu noktaya getirilmiştir.

'Dem Dema Azadiyê ye' Hamlesi Bakurê Kurdistan ve Türkiye'de önemli bir canlılık yarattı

'Dem Dema Azadiyê ye' Hamlesi Bakurê Kurdistan ve Türkiye'deki toplumsal mücadelede önemli bir canlılık yarattı. Ağır baskı ortamında Kürt halkı da, tüm kurumları da, demokrasi güçleri de bir şeyler yapma sorumluluğu hissetti. 'Dem Dema Azadiyê ye' Hamlesinin Bakurê Kurdistan'da böyle bir etki yaptığını rahatlıkla söyleyebiliriz. Kürt halkının ve demokrasi güçlerinin böyle bir duyguya ulaşması çok önemlidir. Bakurê Kurdistan'da 'Özgürlük Zamanı' sloganıyla önemli halk buluşmaları, toplantıları ve mitingleri gerçekleşti. Ağır baskı koşulları düşünüldüğünde bu çabaları küçümsememek gerekiyor. Kuşkusuz Bakurê Kurdistan ve Türkiye'de Kürt halkının ve demokrasi güçlerinin mücadele potansiyeli ortaya çıkandan çok daha fazladır. Ancak her gün onlarca siyasetçinin ve yurtseverin tutuklandığı Bakurê Kurdistan ve Türkiye gerçeğinde bu yapılanlar da önemlidir. Mücadelede ısrar böyle baskıcı rejimlerin sonunu getirir. Bu bakımdan 'Dem Dema Azadiyê ye' Hamlesinin Bakurê Kurdistan'da yarattığı canlanma çok önemlidir. Özellikle AKP-MHP faşist iktidarını hedeflemesi, Türkiye'deki demokrasi güçlerini ve AKP karşıtı güçleri de etkiledi. Onların da daha cesaretli biçimde AKP-MHP faşist ittifakına karşı koymalarını beraberinde getirdi.

'Dem Dema Azadiyê ye' Hamlesinin Kürt halkını cesaretlendirmesi karşısında AKP-MHP faşizmi Kürtleri katletme ve linçlere yöneldi. İzmir'de Deniz Poyraz'ın katledilmesi Kürtleri sindirmeye yönelikti. Ankara, Afyon ve Konya'daki saldırılar da bu amaçlıydı. Birçok demokrat, yazar, gazeteci, siyasetçi, hatta milletvekilleri bile saldırıya uğradı. Ama bu saldırılar bırakalım halkı yıldırmayı, tepkiyi arttırdı. Deniz Poyraz'ın katledilmesine karşı hem Kürt halkının hem de demokrasi güçlerinin tutumu net oldu. Deniz Poyraz'ı güçlü bir sahiplenme ortaya çıktı. HDP ve diğer demokrasi güçleri, bu tepkilere öncülük yapabilselerdi, daha inisiyatifli ve atılgan davransalardı Kürdistan'da ve Türkiye'de AKP-MHP faşizmine karşı daha güçlü karşı koymalar ortaya çıkardı. Siyasi güçler, devrimci demokratik öncüler halkın AKP-MHP iktidarına karşı tepkisini gerektirdi kadar harekete geçiremiyorlar. Öfkeyi örgütlülüğe ve eyleme dönüştürmede yetersiz kalıyorlar.

Çözüm platformunun meclis olmasını Rêber Apo istemiştir

CHP ve sistem içi partilerin halkta 'seçimlerle gidecekler' biçiminde sahte bir umut yaratması, halkın yetersiz harekete geçmesinde diğer bir etken olmaktadır. Yine hâlâ Kürdistan'da kolay yollardan mücadele etme anlayışının etkisi belli düzeyde sürmektedir. Orta sınıf ve bunun demokratik siyasal alanında etkilediği kesimlerin sanki yeni bir ateşkes süreci başlayabilmiş gibi sürekli gündem saptırması da halkın harekete geçirilmesindeki olumsuz etkenler olarak karşımıza çıkmaktadır. Bu tür olumsuzluklara karşı mücadele edilirse halk AKP-MHP faşist iktidarına karşı daha etkili mücadele içine girer. Bunun zemini güçlüdür.

'Dem Dema Azadiyê ye' Hamlesinin AKP-MHP faşist iktidarını yıpratmış ve artık geleceği olmayan bir iktidar olduğu, bir zamanlar bu iktidarının en büyük destekçilerinden olan Sedat Peker'in AKP-MHP faşist ittifakına yönelik yaptığı açıklamalar ve ortaya koyduğu itiraf-lardan da anlaşılmaktadır. Eğer bu faşist iktidar güçlü ve bir geleceği olsaydı Sedat Peker böyle bir yola başlamazdı. Kuşkusuz iktidarla sorun yaşamıştır. Ancak iktidar güçlü olsaydı Sedat Peker böyle yapamazdı.

Bu iktidarın sonunun yaklaştığı iç ve dış destekçilerinin azalmasından anlaşıldığı gibi AKP'nin içte sürekli kan kaybetmesinden de anlaşılmaktadır. AKP içinden çıkan Deva ve Gelecek partilerinin tüm baskılara rağmen AKP'ye yönelik tutumlarında geri adım atmamaları da bu iktidarın gidici olduğunu göstermektedir. Çünkü; AKP'yi en iyi bunlar tanıyorlar. AKP'nin zayıfladığını en iyi bunlar görüyor.

Yakın zamanda CHP'nin, 'Kürt sorunu vardır, biz mecliste bu sorunu çözeriz' demesi de AKP-MHP faşist iktidarının zayıflığı ile ilgilidir. Yoksa Kürt karşıtlığının, Kürt düşmanlığının, Kürt'ü soykırıma uğratma politikasının ve bu temelde şovenizmin fazlasiyle kışkırtıldığı bir ortamda Kılıçdaroğlu bunu söyleyemezdi. Kürt sorununun varlığının ağza alınmasını ihanet olarak gören bir iktidar karşısında Kürt sorununun varlığından söz etmek bu iktidarın zayıfladığının en açık kanıtıdır. Yine Kürt sorununun şiddetle ve zorla ortadan kaldırılamayacağını ilanlarıdır. Bu iktidar CHP ve diğer partilere 'biz böyle bir sorunu ortadan kaldıracamız; bu nedenle bu konuda izlenen politikalarımıza destek verin, farklı sesler çıkarmayın' demiş, CHP ve diğer partiler de bugüne kadar önemli oranda buna uymuşlardır. Ancak bunun olmayacağı görülmüştür. Hatta AKP-MHP kirli ittifakı Kürt sorununu bölgesel ve uluslararası hale getirdiğinden, Türkiye'nin giderek bu konuda inisiyatifli elinden kaçıracağını görmüşlerdir. Bu nedenle 'mecliste biz çözelim' demişler, diğer partiler de Kürt sorunun mecliste çözülmesi önerisine katılmışlardır. Bu durum iktidarın 6 yıldan fazladır sürdürdüğü konseptin sonuçsuz kaldığını göstermektedir. AKP-MHP faşist iktidarının bu politikasının sonuçsuz kalması, iktidarın çöküşü demektir. CHP'nin bu yaklaşımına karşı 'Kürt sorunu yoktur' biçiminde keskin bir cevap vererek 'Kürt sorunu vardır' diyenlere geri adım attırmak istemiştir. Ancak CHP'nin bu konuda geri adım atmaması AKP-MHP iktidarının temel politikalarının çökmesiyle ilgilidir. Bu, tabii ki ağırlıklı olarak bizim yürüttüğümüz yoğun mücadelenin sonucudur. Bu gerçeklik bile 'Dem Dema Azadiyê ye' Hamlesinin ne kadar etkili olduğunu gösterir.

CHP'nin böyle bir adıma neden yöneldiği ayrı bir değerlendirme konusu-

dur. CHP'nin bu adımı atması sadece seçim hesaplarıyla izah edilemez. Kuşkusuz seçimle ilgili beklentileri de vardır. CHP Türkiye'nin geleceğini kendi ideolojik ve siyasi çizgisinde şekillendirmek istiyor. Kürt sorununa çözüm bulmadan Türkiye'nin geleceğinde etkili olamayacağını görmüş olabilir. Ya Kürt halkının özgürlük mücadelesini tümünden ezenler ya da bu konuda bir çözüm bulanlar Türkiye'nin geleceğini şekillendireceklerdir. Kürt halkının özgürlük mücadelesini ezmenin mümkün olmadığını gören bir akıl, Türkiye'yi CHP ekseninde şekillendirmek için böyle bir adım attırması olabilir. Çünkü; Kürtlerle böyle bir yok etme savaşı içine girmenin

Rêber Apo ile meclisin ve HDP'nin muhatap oluşunu karşı karşıya koyma bir saptırmadır.

Tabii ki Rêber Apo Kürt sorununun çözümünün muhatabıdır.

Rêber Apo, 'Mecliste komisyon kurulsun, ben de görüşlerimi sunayım' dedi. Bundan daha makul yaklaşım olamaz. Rêber Apo'un muhataplığına hiç kimse karşı çıkamaz.

sonu yoktur. Türkiye bu yolla kendini çıkarmaz içine sokmaktadır. Kürt'ü tümünden yok etme politikasının çıkmaz olduğunun son 6 yılda görülmesini sağlayan birçok etken olmuştur. Bu politika çöktüğü için CHP 'Kürt sorunu var' diyebilmiştir. Ancak Kürt soykırımını uygulayan politik zihniyetin ilk şekillendiği parti CHP'dir. CHP'nin böyle bir ideolojisi ve amacı vardı. Bu nedenle CHP Kürt sorunu konusunda tutarlı olabilir mi, bu pratikte görülecektir. Ancak şimdiden olumsuz yaklaşmak doğru değildir. Kim bu sorunun çözümünden söz ederse teşvik etmek gerekir. Samimi olup olmadıkları zaten zaman içinde, pratikte görülür. Artık hiçbir siyasi güç AKP'nin yaptığı kadar Kürtleri aldatamaz ve oyalayamaz. Kürtler ve demokrasi güçleri de bu konuda önemli bir deneyim kazanmıştır.

CHP 'Kürt sorunu mecliste çözülmeli; bu sorunun esas muhatabı meclistir' dedi. 'Meşru muhatap HDP'dir, İmralı değildir' dedi. Bu söylem, Rêber Apo gerçeğini anlamadan sarf edilmiş sözlerdir. AKP'nin oyalama ve Kürt sorununu araçsallaştırma yaklaşımına karşı Rêber Apo, 'Meclis devreye girsin' demişti. Bunu ilk dillendiren, 'bu sorun

meclise götürülsün, orada çözülsün', diyen Rêber Apo'dur. Bunu dayatma biçiminde dile getirmiştir. Özellikle Oslo görüşmelerinin sonlarına doğru 2011 12 Haziran seçimleri öncesi ve sonrası bu talebini açık ve net biçimde ortaya koydu. Mecliste hemen bir komisyon kurulmasını istedi. Rêber Apo, AKP'nin gerçek yüzünü, Kürt sorununun çözümünün yeri olarak meclisi göstererek ortaya çıkardı. Rêber Apo açıkça, 'Bu sorunu araçsallaştıramazsınız' dedi. Önderlik bunu dayatınca, 2011 yazında Sri Lanka modeli ile tasfiye saldırısı gündeme konuldu. Bu açıdan sanki meclisin çözüm platformu olmasına Kürt Özgürlük Hareketi ve Rêber Apo karşıymış gibi göstermek bir saptırmadır. Rêber Apo ile meclisin ve HDP'nin muhatap oluşunu karşı karşıya koyma bir saptırmadır. Tabii ki Rêber Apo Kürt sorununun çözümünün muhatabıdır. Rêber Apo, 'Mecliste komisyon kurulsun, ben de görüşlerimi sunayım' dedi. Bundan daha makul yaklaşım olamaz. Rêber Apo'un muhataplığına hiç kimse karşı çıkamaz. AKP ve MHP de karşı çıkamaz. Onlar Rêber Apo'yu Kürtler içinde sözü en fazla dinlenen bir siyasi lider olduğu için 23 Haziran İstanbul seçimlerinde muhatap aldılar. Rêber Apo'yla sadece MİT müsteşarları değil, AKP'li siyasetçiler ve bakanlar da görüştüler. Zaten Hakan Fidan MİT müsteşarı olmadan önce Oslo'da, başbakan olan Tayyip Erdoğan'ın temsilcisi olarak görüşmelere katılıyordu.

Kürt sorununun temel çözüm platformunun meclis olmasını Rêber Apo istemiştir. HDP'nin de olası bir çözüm sürecinin muhataplarından biri olmasını istemiştir. HDP'de 3 kişilik bir heyet zaten bunun için oluşturulmuştu. Akil İnsanlar Heyeti de Rêber Apo'nun önerileriyle oluşturulmuştu. Bu açıdan Rêber Apo'nun muhataplığıyla meclisin temel platform, HDP'nin de muhataplardan biri olması yaklaşımı yanlış değildir. Meclisin muhatap olması meclisteki tüm partilerin de bu çözüm platformu içinde yer alması anlamına gelmektedir.

Tayyip Erdoğan Rojava'ya yeni işgal harekâtı yaparak sıkışık durumdan kurtulmayı hedefliyor

AKP-MHP faşist iktidarı o kadar zorlanmıştır ki, iktidarını sürdürmek için çıkış aramaktadır. CHP'nin, 'Kürt sorunu vardır, HDP muhataptır, bu sorun mecliste çözülmeli' biçimindeki çıkışı da AKP-MHP faşist iktidarını çok sıkıştır-mıştır. AKP'nin, 'Kürtleri en iyi ben oyalayım, ezerim' diyerek iktidarda kalma politikalarını da boşa çıkaran bir durum ortaya çıkmıştır. İşte bu ortamda Tayyip Erdoğan Rojava'ya yeni işgal harekâtı yaparak bu sıkışık durumdan kurtulmayı hedefliyor. BM'deki konuşmasında bunu ortaya koydu. 'Suriye'nin kuzeyine barış harekâtları yaparak 450 bin mülteciyi gönderdik' dedi. Böylece Efrîn, Serêkaniyê ve Girê Spî'den Kürtleri sürüp, buraların demografyasını değiştirip Kürtler üzerinde soykırım politikası yürüttüğünü itiraf etmiştir. Daha da ötesine gidip, 'Orada İran, Suriye, Rusya ve biz varız, müttefiklerimiz bizimle birlikte orayı istikrar alanı haline getirmeli' diyerek yeni işgallerin mesajını verdi. 'Bununla oralarda istikrar sağlarız, mültecileri yerleştiririz' diyerek yapacağı yeni işgallerle Kürtleri yerinden süreceğini söylemiş oldu. Geçmişte BM'de harita gösterip işgal harekâtları yapması gibi yeni işgaller yapacağını ilan etti. Bunu yaparken, 'Biz yeni mültecileri alamayız diyerek' yine mülteciler üzerinden dünyayı tehdit etti. Böylece ya-

pacağı işgallere ses çıkarılmaması şantajında bulunmuş oldu. Aslında mülteci almayı reddetmekten çok bunu alırsınız ama karşılığında benim politikalarımı destek vereceksiniz, para vereceksiniz pazarlığı içine girmiştir. Avrupa'nın mülteci politikasında şimdiye kadar şantajlarına boyun eğdiğini gördüğünden şimdi de şantajlarla dilediklerini yaptırmaya çalışıyor. Bu politika içinde mültecileri Kürdistan'a yerleştirme; Rojava'yı işgal edip oraya da mülteci yerleştirme hesabı vardır.

Anlaşıyor ki, yeni işgaller içinde ENKS'nin de eli vardır. ENKS Türk devletiyle anlaşmıştır. Dêrik ve Rimêlan petrol bölgelerinin kendilerine bırakılması karşılığında, Rojava, Kuzey ve Doğu Suriye'deki Kürtlerin yüzde 80'inin yerinden yurdundan edilmesi ve soykırıma uğratılmasını kabul etmiştir. Bu planın arkasında KDP'nin de olduğu anlaşılmaktadır. Hatta çeşitli uluslararası güçlerin de bu planda olma ihtimalleri vardır. Türk devleti de özgür Kürt'ü tasfiye etmek için işbirlikçi Kürtlere bir süre tahammül etmektedir. ENKS gibi güçlerin yaptıkları artık Kürt halkına ihanetten başka bir şey değildir. Bırakalım Rojava'da yaptıklarını, Bakur'da Kürtler üzerinde soykırım politikası yürüten bir devletle bu kadar içli dışlı olmak, onun Kürt düşmanı politikalarına destek olmak, bu politikaların meşrulaştırıcısı olmak ihanet değil de nedir? Türk devletinin böyle güçlerle birlikte Rojava, Kuzey ve Doğu Suriye'ye işgal harekâtına hazırlandığını bilerek tüm Kürtlerin bu işgale karşı hiçbir tereddüt göstermeden sonuna kadar direnmeleri gerekmektedir.

AKP-MHP iktidarı ne kadar çırpınırsa çırpınsın, yeni işgal harekâtları ve saldırıları planlarsa planlasın artık başarılı olması ve politikasını yürütmesi söz konusu değildir. Bu saldırılar ve Kürt sorunu yoktur söylemleri bu iktidarın sonunun gelmesini engelleyemeyecektir. Zaten AKP-MHP faşizminin sonu, 'Özgürlük Zamanı' Hamlemizin hedeflerinin gerçekleşmesi anlamına gelecektir.

'Özgürlük Zamanı' Hamlemiz halkların AKP'ye tutum almasında katalizör rolü oynamıştır

'Dem Dema Azadiyê ye' Hamlesi çerçevesinde HBDH Milislerinin, de belli bir etkinliği oldu. Bu tür eylemler de AKP-MHP iktidarının zorlanmalarını artırmıştır. Bu tür eylemler AKP-MHP faşist iktidarına karşı kesimlere, gençlere moral vermekte, onların mücadeleye yönelmesini teşvik etmektedir. HBDH, AKP-MHP iktidarı çöktükçe daha da genişleyip etkili hale gelecektir. Böyle hareketler faşist iktidarların yıkılma anlarında önemli rol oynarlar. Nitekim HBDH Milisleri, YPS Milisleri böyle bir işlev görecektir. Bunlar giderek daha fazla gelişecek ve etkin olacaklardır.

Kürdistan, Türkiye, yurt dışı ve Ortadoğu'da bir kısmı açık, bir kısmı da fiili olmak üzere AKP-MHP faşizmine karşı bir ittifak ortaya çıkmıştır. Bu ittifaklar da 'Dem Dema Azadiyê ye' Hamlesinin hedefleri doğrultusunda AKP-MHP faşist iktidarına karşı bir tutum içinde olmuşlardır. HDP içindeki ve çevresindeki ittifaklar zaten AKP-MHP faşizmine karşı net bir tutum ve mücadele içindedirler. Bu demokratik güçler ağır baskı ve bedellere rağmen mücadelede ısrarlı olmuşlardır. Kadınlar zaten bu iktidara açık karşı çıkmaktadırlar. Bu iktidarın yıpranması ve yıkılma noktasına gelmesinde kadınların mücadelesi çok önemli rol oynamıştır. Hamle aynı

zamanda tüm kadınların özgürlük hamlesi haline gelmiştir. Zaten kadınlarla bu iktidar arasındaki mücadele de karşıt güçlerin süreklileşen mücadelesi biçiminde sürmektedir. Kadınlar da Kürtler gibi bu iktidarın varlıklarına yönelik bir iktidar olduğunu görerek mücadele etmektedirler. Hem Kürt hem de kadın düşmanlığı Kürt kadınlarının bu mücadelede öncülük yapmasını beraberinde getirmektedir. Zaten kadın hareketleri Türkiye'deki en etkin, en dinamik ve en toplumsal kadın hareketinin Kürt Kadın Hareketi olduğunu bilmekte, bu da Türkiye'deki kadınların demokratik ve özgürlükçü karakterinde önemli değişimler ortaya çıkarmaktadır.

Özgürlük Hareketimizin AKP-MHP faşizmine karşı mücadelesi sadece Türkiye'de demokrasi güçlerini ve halklarını etkilememektedir; diğer Ortadoğu halklarını da AKP-MHP iktidarına karşı bir mücadele içine sevk etmektedir. Özellikle Türk devletinin işgalleri, Suriye ve Libya'ya müdahale ederek Arap halklarının iradesine müdahale etmesi, Arap mültecilerden çeteler devşirip Libya'ya göndermesi nedeniyle 'Dem Dema Azadiyê ye' Hamlesinin Arap halklarında da etkisini bulduğunu söyleyebiliriz. Halkların AKP-MHP faşizmine tepkisi, devletlerin bu iktidarla çelişkisi halkların AKP-MHP'ye karşı tutumunu etkilemektedir. Bu yönüyle AKP-MHP faşizmi başta Arap halkları olmak üzere, Ortadoğu halklarını da karşısında bulmuştur. 'Özgürlük Zamanı' Hamlemiz, halkların AKP'ye tutum koymalarında katalizör rolü oynamıştır. Kürdistan'ın dört parçasını ve yurt dışını AKP-MHP faşizminin karşısına çıkarmak, onlarda da bu iktidara karşı koyma eğilimini güçlendirmiştir. Özgürlük Hareketimiz bu dönemde yetersiz de olsa Ortadoğu halklarına ulaşmada belli çalışmalar yürütmüş, bazı sonuçlar da almıştır.

Önderliğin fiziki özgürlüğü için enternasyonallerin çabası daha fazla artacaktır

AKP-MHP faşizmine karşı 2015 yılıyla birlikte girdiğimiz keskin mücadele dönemi aynı zamanda dünyanın her tarafındaki enternasyonal dostlarımızın da bizlerle bu mücadelede yer almalarını beraberinde getirmiştir.

Hem Rêber Apo'nun Demokratik, Ekolojik Kadın Özgürlükçü Toplum Paradigması hem de AKP-MHP iktidarının faşist politikaları dünyanın demokrasi güçlerini, sosyalist, kadın ve ekoloji hareketlerini de mücadelemizin yanında saf tutmaya götürmüştür. Rêber Apo'nun paradigması dünyada yayıldıkça Özgürlük Hareketimize yönelik sempati ve mücadelemizle dayanışma ve destek de artmaktadır. Öyle ki, Kürt halkının özgürlük mücadelesinin her sorunuyla ilgili hale gelmişlerdir. Türk devletinin Medya Savunma Alanları'na yönelik işgali ve KDP'nin bu işgale destek vermesi karşısında Avrupa'daki eylemciler verdikleri destekle yetinmemişler; Hewlêrê kadar gelerek Özgürlük Mücadelesiyle dayanışma, işgale karşı çıkma ve KDP'yi yaptığı işbirliğinden vazgeçmeye çağırmışlardır. 'Kürdistan'ı Savunma İnişiyatifi' adıyla gerçekleştirilen eylemlerin işgali teşhir etmede, KDP'nin Türk devleti ile ilişkisini ortaya komada önemli bir etkisi olmuştur. KDP'nin enternasyonallerin bu eyleminden fazlasıyla zorlandığı bilinmektedir.

'Dem Dema Azadiyê ye' Hamlemizin en önemli hedeflerinden biri de tecridi sonlandırıp Rêber Apo'nun fiziki özgürlüğünü sağlamaktır. Enternasyonaller Önderliğin özgürlüğü için de sürekli bir çaba ve mücadele içinde oldular. Bu yönüyle 'Dem Dema Azadiyê ye'

Hamlemiz 2021 yılında tüm dünya halklarının ve demokrasi güçlerinin gündemine daha fazla girmiştir. Zaten İngiltere'deki United başta olmak üzere birçok sendika Rêber Apo'nun fiziki özgürlüğü için önemli bir çaba göstermişlerdir. Birçok aydın ve yazar da Önderliğin özgürlüğü için duyarlılık içinde ve bu yönlü girişimlerde ve eylemlerde yer almaktadırlar. Hamlenin ikinci yılında Önderliğin fiziki özgürlüğü için enternasyonallerin çabası daha fazla artacaktır. Komplonun 23'üncü yıl dönümünden itibaren Rêber Apo'ya özgürlük eylemlerinin daha da gelişeceğini, hamlemizin ikinci yılında Rêber Apo'nun özgürlüğünün daha fazla gündemde olacağı şimdiden görülmektedir.

Türk ordusunun her adımı gerillaya çarpıp kırılmaktadır

Kuşkusuz hamlemizin en önemli mücadele gücü gerilladır. Zaten gerilla her zaman Önderliğin fiziki özgürlüğü, faşizmi yıkma, işgalleri sonlandırma mücadelesi vermektedir. 2020 yılında başlattığımız hamle tüm boyutları ile ve her alanda bütünlüklü hale gelince, gerillanın mücadelesi de bu bütünlük içinde daha etkili hale geldi. Hamleyi de etkileyen ve daha etkili eylemlere yönelten bir rol oynadı. Garê Zaferinin etkisi AKP-MHP iktidarını yıkma noktasına getirdi. AKP-MHP faşizmi kendini yıkılmaktan kurtarmak için 23 Nisan'dan itibaren Metîna, Avaşin ve Zap'a işgal harekâtı başlattı. Medya Savunma Alanları'nın diğer bölgelerinde sürekli hava saldırıları yaparak işgallerini daha etkili yürütmeyi amaçladı. Aslında böylece Garê bozgununu ve 'Dem Dema Azadiyê ye' Hamlemizin yıkılma noktasına getirdiği iktidarını kurtarmayı hedefledi. Ancak 5 aydan fazladır işgal harekâtı sürdürmesine rağmen bazı tepeleri tutma dışında bir ilerleme sağlayamamıştır. Her ne kadar KDP, gerilla alanlarını kuşatsa ve gerilla direnişini zorlasa da Türk ordusu cumhuriyet tarihindeki en zor ve kötü durumunu yaşamaktadır. Türk ordusu, gerilla savaşı ve özyönetim direnişlerinden sonra ilk defa bu düzeyde uzun süreli bir savaş içinde olmuştur. İşgal harekâtında eline geçirdiği en son teknik savaş araçlarını da olabildiğince kullanmaktadır. Ancak karşısında tarihin en fedai direnişini gösteren bir güç vardır. Her adımı gerillaya çarpıp kırılmaktadır. Aslında Türk ordusu yenilmiştir. Çünkü bu 5 ay, Türk devletinin amaçlarına ulaşamayacağını göstermiştir. Belki bazı yerlere girebilir, bazı yerleri alabilir ancak savaşın bu düzeyde yaygınlaşması karşısında uzun süre dayanamayacaktır. Artık sürekli darbe yiyeceği bir savaşa girmiştir. Kuşkusuz savaşta gerilla da bedel ödüyor ama bu direniş işgalci güçlerin amacına ulaşmasını engelleyecek, bu da sonunda soykırımcı faşizmin yenilgisini kaçınılmaz kılacaktır.

5 aylık direnişin siyasi ve askeri sonuçları çok önemli olmuştur. Kürdistan'ın dört parçasını ve tüm Kürtleri etkileme açısından da önemli boyutları olmuştur. Libya'ya girip kısa sürede dengeleri değiştiren, Ermenistan'ı bir ayda dize getiren, Rojava'da işgaller yapan Türk ordusu gerilla alanlarını da 15 günde kontrol edeceğini düşünüyordu. Yine birçok devlet, siyasi güç ve siyasi analist de böyle bir beklentideyken, Türk devletinin 5 aylık çıkmaz içinde debelenmesi bu çevrelerin de bakış açılarını değiştirmede önemli etkiye bulunmuştur. Türk devleti Ortadoğu'nun kabadayısı olarak herkese 'höt' deyip susturacağını ve bu yayılmacı politikalarına boyun eğdireceğini sanırken, kendisine karşı direnme iradesini, gücünü gösteren Hareketimiz karşısında ise bir

çıkamaz yaşamaktadır. Eğer istediği sürede amacına ulaşsaydı Türkiye, Irak ve Ortadoğu'da siyasi dengeler farklı olacaktı. Türkiye'nin siyasi ve askeri etkisi artacaktı. Ama gerillanın bu direnişi hesapları bozmuş, bu da PKK'nin ve gerillanın dikkate alınmasını beraberinde getirmiştir.

5 aylık direniş KDP-TC ilişkilerini daha açık gözler önüne sermiştir. Böyle bir fedai direniş karşısında KDP'nin Türk devletini rahatlatan adımlar atması, Kürt toplumunda ve çeşitli güçler arasında sorgulanmasını beraberinde getirmiştir. Hatta 'KDP, TC'den ne sözler almış ki savaşa bu kadar destek veriyor' denmiştir. KDP, gücünü haktan ve Kürtler arası ilişkiden alma yerine PKK karşıtlığı üzerinden TC'den yana tutum almaya çalışmaktadır. Tabii ki TC taktik ve dönemsel olarak KDP ile ilişki içine girmektedir, KDP'nin TC ile ilişki içine girmesi kendisine hayır getirmeyecektir. Tüm Kürtler de, tarafsız her siyasi gözlemci de bunu böyle değerlendirmektedir.

Gerillanın bu direnişi 'Dem Dema Azadiyê ye' Hamlesine büyük güç katmış, hamlenin ikinci yılında her alanda mücadelenin daha da yükselmesine önemli bir siyasi ortam ve zemin sağlamıştır. Tabii ki gerillanın bu direnişi 'Dem Dema Azadiyê ye' Hamlesini daha da önemli hale getirmiştir. Artık 'Dem Dema Azadiyê ye' Hamlesinin bir boyutu da gerillayı sahiplenme, bu mücadele ile bütünleşme olmalıdır. Çünkü gerilla, AKP-MHP faşizmine karşı en önde ve doğrudan çarpışmaktadır. Bu direnişin düzeyi, hamlenin sonucunu önemli oranda etkileyecektir. Bu açıdan, gerilla etrafında bütünleşmek ve bu mücadeleye her bakımdan destek vermek çok önemli hale gelmiştir.

Hamlenin ikinci yılında başarılı olma koşulları daha fazladır

'Dem Dema Azadiyê ye' Hamlesinin birinci yılında şu görülmüştür ki; hamle önemli düzeyde başarılı olmuş, faşizm de zayıflatılmıştır. Önderliğin fiziki özgürlüğü daha fazla gündemdedir. Türk devletinin artık işgalleri kolay kolay yapamayacağı ve işgal edilen yerlerde direniş gelişirse işgallerin de sonlandırılacağı görülmüştür. Bu açıdan geçen yıl hamlenin yarattığı büyük bir zemin vardı. Bu, iyi değerlendirilirse ikinci yılında hamlenin hedeflerine somut olarak ulaşabiliriz.

Kuşkusuz hamlenin ikinci yılında başarılı olma koşulları daha fazladır. Bunun için en başta Kürdistan'ın dört parçasının

siyasal olarak bütünlüklü yaklaşması ve hamlenin böyle bütünlüklü bakış ve mücadele ile başarılı olacağının görülmesi önemlidir. Çünkü bu hamle, Kürdistan'ın dört parçasını özgür ve demokratik yaşama kavuşturma hamlesidir. Bu hamleden tüm Kürtler kazançlı çıkacaktır. Bu açıdan, Kürdistan'ın her parçası bu hamleye karşı duyarlılığını artırmalıdır. Türk devleti Kürt düşmanlığında öncüdür. AKP-MHP faşist iktidarı tüm Kürtlerin düşmanıdır. Bu iktidar yıkılmadan hiçbir Kürt rahat edemez. Çünkü; iktidarını Kürt düşmanlığına dayandırmıştır. MHP bu hükümetin sadece ortağı değil, yönlendirenidir de. Bu gerçeklik bile bu hamlenin tüm Kürtler için önemini ortaya koymaktadır. AKP-MHP faşizmi neden Rojava'ya işgaller yapıyor, neden Şengal'e ve Mexmûr'a saldırıyor, neden Pêncwên'de PJAK güçlerine saldırıyor, neden Silêmanî'de saldırıp bir devrimciyi katlediyor? Tek nedeni var; Bakur'da Kürt'ü soykırıma uğratmak istiyor. Kürt'ü soykırıma uğratmak için de PKK'nin öncülük ettiği özgürlük mücadelesini ezmek istiyor. Bu nedenle Kürt direnişinin Bakur'da Kürdistan'da yenilgiye uğratılması gerekir.

Şu anki Türkiye cumhuriyeti hükümeti yenilgiye uğratılmadan sadece Kürtler değil, tüm Ortadoğu halkları rahat yüzü göremez. Siyasetin birinci kuralı; öncelikleri doğru tespit etmektir. Mücadele edilecek hedefler konusunda da önceliği tespit etmek önemlidir. Yoksa kazanma değil, kaybetme yaşanır. Şu anda da AKP-MHP faşizmini yenilgiye uğratmak, Rêber Apo'nun fiziki özgürlüğünü sağlamak ve işgallere son vermek Kürt halkının temel öncelikleri olmalıdır. Zaten hamlemizin Kürdistan'ın diğer parçalarına göre özgünlüğü ve buna göre sloganları vardır. Ancak tüm bu özgünlükler ve buna dayalı mücadeleler de hamlenin genel hedef ve sloganlarına hizmet eder biçimde yürütülmelidir. Böyle yapıldığında hamle ikinci yılında daha büyük sonuçlar alacaktır.

Bu hamlenin sürekliliği ve temposu önemlidir. Mücadele hem keskinleşmiş hem de bazı sonuçlar yaratacak noktaya gelmiştir. Bu nedenle tüm imkânları ve güçleri mücadeleye sürmek ve mücadeleyi yoğunlaştırmak önemlidir. Mücadelenin bu aşması parçalılığı, kesintili durumu, temposuzluğu kaldırmaz. Faşizmi yıkmayı hedeflemek, Rêber Apo'nun fiziki özgürlüğünü sağlamak ve işgalleri sonlandırmak ancak yoğun bir mücadeleyle olur. Bu açıdan tüm örgüt yapılarımız, kadrolarımız, sempatanlarımız, örgüt yapı ve kurumlarımızda çalışan yurtseverlerimiz ve bir bütün olarak halkımız sürecin karakterini

bilmeli, buna göre mücadeleye yüklenmelidir. Tehlikenin büyüklüğü kadar büyük kazanma imkânlarının olduğu bir süreçte tam anlamıyla mücadeleye kilitlenmemiz gerekmektedir.

Mücadele çok boyutludur ve tüm Kürtleri ilgilendirmektedir. Bu mücadeleyi sadece bir iki boyuta yüklemek ya da bir iki Kürdistan parçasına yüklemek doğru değildir. Mücadeleyi sadece siyasi ve askeri alan vermiyor. Diplomatik alanın da, toplumsal alanın da, basın alanının da, kültür alanının da sorumluluklarını yerine getirmesi gerekmektedir. Mücadeleyi sadece askeri alana bırakma anlayışı yanlıştır. Bu tür anlayışların her yerde düzeltilmesi gerekir.

En önemlisi de Rêber Apo'nun önümüze koyduğu paradigma, onun öngördüğü parti öncülüğünde gelişen Demokratik Sosyalizme dayalı Demokratik Konfederal sistemle mücadele sonuca götürülebilir. Kadrolarımızın, sempatanlarımızın böyle bir örgüt, böyle bir kadın özgürlükçü demokratik sistem ve eylem çizgisiyle mücadeleyi yürütmesi gerekir. Ne var ki kapitalist modernite, onun bireyciliği, maddiyatçılığı ve basit yaşam peşinde koşma eğilimi mücadelemizi de etkiliyor. Bu da mücadelemizde ciddi yetersizlikler, zayıflıklar ortaya çıkarıyor. Bu açıdan parti kadro ve sempatanlarımızın Önderlik gerçeğine göre yaşamaları ve mücadele etmeleri çok önem kazanmaktadır. Özellikle bizim gibi soykırımın kısılcacında olan ve zorluklar içinde mücadele eden bir hareket açısından tasfiye olma ve ulus olarak yok olmakla karşı karşıya kalma tehlikesi yaratır. Bu açıdan nasıl bir mücadele içinde olduğumuz bilinciyle hareket etmek, hamleye de bu bilinçle katılmak önemlidir. Mücadelemizin büyük kazanma imkânları artmıştır. Bunun coşkusu ve heyecanıyla Önderlik çizgisinde mücadeleye yüklenirsek zorluklar ne olursa olsun, vereceğimiz bedeller ne olursa olsun mutlaka biz kazanırız. Çünkü; Önderlik çizgisinde kaybetme yoktur. Bu çizgi koşullar ne olursa olsun başarı çizgisidir.

Toplumsal, siyasi, askeri, basınyayın ve kültür alanları mücadeleden üzerine ne sorumluluklar düştüğünü çok iyi bilmektedir. Zaten tasfiye konsepti ve büyük kazanma imkânları herkese sorumluluklarının ne olduğunu hatırlatmaktadır. Bu, mücadeleye yüklenmek ve kazanmak, Rêber Apo'nun, soykırım kısılcacına alınan halkımızın ve tarihin bizlere emri olmaktadır.

■■■

Devrimci Halk Savaşını Kürdistan ve Ortadoğu'da Büyüterek 'Özgürlük Zamanı' Hamlesini Zaferle Taçlandıracağız

Rûken Garzan

Özgürlük Hareketimizin yarım asrı bulmakta olan büyük zafer yürüyüşüne adım adım katılan, Önder Apo'nun yaşam felsefesi ile yoğrulan, bu anlam ve hakikat yolculuğuna soluk olan binlerce özgürlük tutkunu yoldaşımızı, 29 Eylül 2011'de Xakûrkê alanında şehadete ulaşan büyük komutanlar Rûstem Cûdî, Çiçek Kîçî, Alîşer Koçgîrî, Rozerîn Mardin ve mücadelemizin dili, eylemi, birikimi, kalemi; özgürlük mücadelesinin edebiyatçıları olan M.Sait Üçlü (Ferat Pir), İrfan Güler (Adil Urfa) yoldaşların şahsında saygı ve minnet ile anıyor, mücadelelerini zaferle ulaştırma sözünü bir kere daha yineliyoruz.

Özgürlük Hareketimizin 12 Eylül 2020 tarihinde başlattığı 'Tecride, Faşizme, İşgallere Son; Özgürlüğü Sağlama Zamanı' hamlesinin birinci yılını geride bıraktık. 'Özgürlük Zamanı' hamlesinin ikinci yılını daha büyük başarılar yaratarak zaferle ulaştıracığımızın inancıyla bu hamlenin başlamasına, ilerlemesine ve büyümesine katkı sunan Zap'tan Zendûra'ya, Xakûrkê'den Besta'ya, Heftanîn'den Derşim'e kadar 'Bazên Zagrosê, Egîdên Botanê, Cenga Xabûr hamleleriyle soluksuz mücadele veren özgürlük gerillalarımızı selamlıyoruz. Yine mücadelemizin hiçbir anında kendilerini geri çekmeyen, büyük emek ve fedakârlıkla mücadele yürüten zindanlardaki yoldaşlarımızı 14 Temmuz ruhuyla geliştirdikleri açlık grevi eylemlerinden dolayı kutluyor, büyük bir sevgi ile selamlıyor ve bundan sonraki mücadele süreçlerinde üstün başarılar diliyoruz.

Çizgi savaşında kazanan Demokratik toplum zihniyeti olacaktır

Kuşkusuz PKK ve PAJK militanları kadar büyük yurtseverlik bilinci ile kendini donatan halkımız da hem Kürdistan'ın dört bir yanında hem de başta Avrupa olmak üzere ülke dışında gerek eylemleri gerekse de direnişleri ile 'Özgürlük Zamanı' hamlemizde yerlerini almışlardır. Halkımızın göstermiş olduğu direniş ve mücadele bizlere büyük moral olmaktadır. Bu anlamıyla her daim yüreği Özgürlük Hareketi ile atan yurtsever halkımızı da hamlemizin yıl dönümünde bir kere daha selamlıyoruz.

Hem gerilla güçlerimizin hem zindanda bulunan yoldaşlarımızın hem de halkımızın bu süre zarfında yürütmüş olduğu mücadele düşmana büyük darbeler vurmuş ve önemli gelişmelerin önünü açmıştır. Düşman gerillanın direnişi karşısında taktik ve teknik bir yenilgiyi yaşayıp boşa çıkmıştır. Biliyoruz ki TC faşist devletinin en temel hedefi Önderliğimiz ve Önderliğimizin yaratmak istediği özgür yaşam gerçekliğidir. Bu faşist-soykırımcı saldırılar karşısında gelişen direnişin temel kaynağı ise İmralı direnişidir. İmralı direnişi soluksuz bir direniş olduğu kadar ege-men sistemin sonunu getiren görkemli ve tarihi bir direniştir de. İşte 'Dem Dema Azadiyê' hamlesi bu görkemli direnişten aldığı güç ile yürütülmüş ve kazanımlarla dolu bir yılı geride

Önder Apo'nun ve Özgürlük Hareketimizin çizgisi ve hakikati temelinde her zamankinden daha fazla çalışmalıyız. Özellikle AKP-MHP faşizmini yıkmaya odaklanarak, 'Dem Dema Azadiyê' Hamlesi kapsamında ideolojik, siyasi, diplomatik, askeri ve toplumsal sahada komple bir savaş ve mücadele tarzını sergileyerek, Önderliğin, Hareketin ve halkın beklentilerine en güçlü tarzda ve başarı yaratacak düzeyde cevap olmak ve bu konuda önümüzdeki süreçte aktif rol oynamak önemlidir.

bırakmıştır. Önümüzdeki hamle yılı kesinlikle zaferin gerçekleşeceği bir yıl olacaktır. İçinde bulunduğumuz bu dönemde dünya ve bölgemizde çok yoğun gelişmeler yaşanmaktadır. Çok açık görülmektedir ki, Kürdistan bu gelişmelerin merkezinde yer almaktadır. BOP projesi temelinde Ortadoğu'ya yapılan müdahale sonucu Irak, Afganistan ve Suriye'de yaşanan savaşlar ve sorunlar çözülmediği gibi bu krizler daha da derinleşerek, Ortadoğu ve dünyada yayılmaktadır. Ortadoğu'da hızla gelişen ve yayılan krizin merkezi ise yine ülkemizdir. Kürdistan'da her yönü ile büyük bir savaş durumu yaşanmaktadır. Bu savaş geline nokta temel iki güç arasında sürdürülmektedir. İlk olarak; Demokratik Modernite paradigmasının öncülüğünü yapan Hareketimiz etrafında toplumsal dinamiklerin göstermiş olduğu büyük ve tarihi bir mücadele ve savaşın verilmesi durumu var. İkinci olarak ise; işgalci ve hegemon güçler tarafından soykırım zihniyeti kapsamında halklara, topluma, kadınlara uygulanan kirli bir savaşın uygulanma durumu var. Geline nokta tüm gelişmeler göstermektedir ki, bu çizgi savaşında kazanacak olan demokratik toplum zihniyeti ve özgürlük mücadelesi veren kesimler olacaktır. Zira ka-

pitalist modernite sistemi her yönüyle bir çöküş ve çözülüş sürecini yaşamaktadır.

Önderliğimiz yıllar önce sistemin bugün içine girdiği durumu tarihsel-toplumsal yönleriyle olduğu kadar konjektürel gelişmeleriyle de değerlendirecek, sistemin yaşadığı krizlere dikkat çekmiştir. Önder Apo kapitalist modernist sistemin toplumsal sorunların kaynağı olduğunu, dolayısıyla toplumsal sorunları çözemeyeceğini, hatta sürekli kaos-krizli halini, var olma yöntemi olarak sürdüreceğini belirtmiştir. Günümüzde toplumun varolma ve kendini savunma sorununun giderek daha fazla derinleştiği görülmektedir. Kapitalist modernitenin yol açtığı ekolojik sorunlar artık sürekli bir kriz durumunu yaratmaktadır. Sistem, son yıllarda yaşanan seller, yangınlar, kuraklık, savaş nedeniyle sürekli göç eden toplumlar, aç ve yoksul kesimlerin artması, korona gibi salgın hastalıkların yayılması, kadınlara dönük saldırı ve işkencenin daha da artması durumlarıyla tam bir son yaşamaktadır. Yaşanan bu durumların tümü kapitalist modernitenin çöküşteki en derin halini göstermektedir. Bu ekolojik-ekonomik ve toplumsal krizin kaynağı kapitalist modernist iktidar güçlerinin zihniyetidir. Bu zihniyete karşı Önderliğimizin gün be gün gelişen

demokratik, ekolojik kadın özgürlükçü toplum paradigmasının, toplumun kendini savunması temelinde toplumsal mücadelenin temel ayaklarından biri olacağı ve bu temelde çözüm arayışlarının daha fazla önem kazanacağı görülmektedir. Mevcut sistem ise yarattığı sorunlara çözüm geliştirme yerine kendisini restore ederek, yarattığı krizlerin üstünü örtmeye ve kendisini yürütmeye çalışmaktadır.

Geline nokta başta kadın ve gençlik olmak üzere tüm sistem karşıtı güçler iktidarcı-devletçi sistemin yarattığı toplumsal sorunların çözümü için her zamankinden daha önemli bir potansiyel konumundadır. Bu potansiyele öncülük yapan Özgürlük Hareketimizdir. Bu açıdan iktidarcı-devletçi sistem güçleri ile demokratik toplum güçleri arasında giderek gelişen ve derinleşen bir mücadele süreci yaşanmaktadır. Her güç gibi toplum da her türlü saldırı ve tahribata, toplum kırımına rağmen tüm dinamikleriyle ayakta kalmaya çalışmakta ve büyük direnmektedir. Özgürlük Hareketi olarak ideolojik, politik, askeri, kültürel, toplumsal rolümüzü oynar ve daha fazla geliştirsek bölge ve küresel düzeyde gelişmelere yol açabilir ve öncülük rolümüzü oynayabiliriz. Bunun koşul ve olanakları her zamankinden daha fazladır.

Uluslararası güçler Ortadoğu'yu parçalama siyasetini sürdüreceklerdir

İçinde bulunduğumuz Üçüncü Dünya Savaşı'nın Ortadoğu'daki gelişmelerle birlikte Orta Asya'da da daha fazla derinleşerek süreceği anlaşılmaktadır. Üçüncü Dünya Savaşı'nın yeni bir boyut kazanarak kapsamını genişleteceği açık bir şekilde görülmektedir. NATO'nun on yıllık stratejik planlaması temelinde 2021 yılı içerisinde Afganistan'da ortaya çıkan gelişmeler bir kez daha göstermiştir ki, alanların önceliği konjektürel olarak değişse de savaş komple bir şekilde birçok alanda gelişecek, ekonomik krizlerle müdahaleler artırılabilecek, diplomasi ve şiddet iç içe yoğunlaştırılacaktır. 2021 yılında başta ABD, İsrail, İran ve diğer bazı ülkelerde yaşanan yönetim değişiklikleriyle yeni duruma hazırlık yapıp politik taktikler geliştirilse de, kapitalist sistemi geliştiren zihniyetin stratejilerinde değişikliklerin olmadığı görülmektedir. Örneğin; 2010 yılında NATO'nun Afganistan'ın kendi güvenliğini kendisinin sağlamasına giden geçiş dönemini 2011 yılında başlatacağını, devir teslimin şartları uygun olduğu, 2014 yılı sonunda Afgan hükümetine sorumluluklarını devredeceğini belirlemiş, bu temelde NATO, Afganistan'la ortak bir anlaşma imzalamıştı. Bu açıdan ABD'de iktidar değişimi olsa da esas konularda önceden belirlenen stratejiler temelinde hareket edilmektedir. ABD öncülüğündeki uluslararası güçlerin Üçüncü Dünya Savaşı'nı Irak ve Afganistan politikalarıyla önümüzdeki dönemde daha fazla derinleştireceği anlaşılmaktadır. ABD, Taliban gibi güçleri yeniden canlandırıp DAİŞ gibi güçlerle çatıştırarak alan hakimiyetini sağlamak için Çin, Rusya, İran vb güçlere karşı kullanma yönelimi içine girecek; Irak ve Suriye gibi güçleri parçalama siyasetini sürdürecektir. Öyle

görüldüğü ki, kapitalist hegemon güçlerin iktidar ve çıkar çelişkileri ve savaşları, önümüzdeki dönemde de değişik yöntem ve uygulamalarla devam edecektir. Bu kapsamda Afganistan'da Taliban'ın iktidara gelmesiyle birlikte çözüm değil, tam bir çözümsüzlük ortamı doğacaktır. Bu durum da, başta Afganistan olmak üzere tüm Ortadoğu'nun yeni bir kriz ve çözümsüzlüğün içine çekilmek istenildiğini göstermektedir.

Bu nedenle Afganistan'da yaşanan son gelişmeleri de yakından takip etmek önemli olmaktadır. Afganistan'da ulus devlet kurumları, ordusu kadar Taliban'ın ideolojik zihniyeti ve sistemi, toplumun sorunlarını daha fazla derinleştirmektedir. Taliban'ı ve Afgan ordusunu yaratan ABD'dir, NATO ve uluslararası diğer güçlerdir. Taliban'ın zihniyeti ve sisteminin başta kadınlar, gençler olmak üzere toplumun tüm dinamiklerini bastırarak denetim altına almaya çalıştığı görülmektedir. Uluslararası güçler, 'yeşil kuşak' projeleriyle kendi yarattıkları Taliban'a politik çıkarları temelinde yaklaşmakta, taktik ilişkiler geliştirerek bu durumdan yararlanmaya çalışmaktadır. Uluslararası hegemon güçler ve bölgedeki faşist, statükocu rejimler Afgan halkı arasında tüm toplumu soykırımdan, toplum kırımından geçirmekte ve özellikle kadın katliamlarına yol açan yeni savaş yöntemlerini geliştirmektedirler. İktidarcı-devletçi güçler, Taliban ve DAİŞ gibi güçleri birbirine karşı çatıştırarak, şantaj aracı olarak kullanmaktadır. Böylelikle bu tarz güçleri komplo ve katliam aracına dönüştürerek halkların kültürel değerlerini katletmeye çalışmaktadırlar.

Bölge sorunlarına Demokratik Ulus çizgisi ile çözüm olmak gerekir

Özgürlük Hareketi olarak, Afganistan da dahil nerede olursa olsun başta kadınlar olmak üzere tüm demokratik toplumsal muhalefeti desteklememiz büyük önem taşımaktadır. Afgan toplumunun özgürlük değerlerini savunmasının yanında olmak, başta dinci, milliyetçi, cinsiyetçi, devletçi tüm anlayışlara karşı duruşlarını sahiplenmek gerekir. Afganistan başta olmak üzere bölgedeki halkların yaşadığı sorunlara demokratik ulus çizgisiyle çözüm gücü olmak, paradigmamızın yarattığı çözüm yollarını daha fazla bu halklarla paylaşmak hayati önemdedir.

Ortadoğu ile birlikte Orta Asya'ya dönük yapılan bu hamlenin yeni gelişmeleri yaratacağı ön görülerek, kadın ve gençlik öncülüğünde bölge halkla-

rının ve sistem karşıtı tüm demokratik güçlerin öncü gücü olmanın pratik-politikalarını geliştirmeliyiz. Bunu da ancak tüm bölgede meşru savunma çizgisinde devrimci halk savaşı stratejisini geliştirerek gerçekleştirebiliriz. Önderliğimizin ve Hareketimizin bölgedeki gelişmelere müdahil olmaması için küresel güçler tarafından her türlü yol ve yöntem denenmekte, bu kapsamda Önderliğimiz tecrit edilmektedir. Buna rağmen yirmi yılı aşkın bir mücadelenin sonucunda Özgürlük Hareketimiz tecrit edilememiş, tam tersine bölgesel, giderek küresel bir güç haline gelmiştir. Demokratik ulus zihniyeti ve demokratik konfederalizm sistemiyle gelişen Rojava Devrimi'nin inşası, Bakurê Kurdistan'ın de-

kırma varan faşizan saldırılar, kesinlikle Özgürlük Hareketimizin bölgede yaşanan gelişmeleri daha fazla etkilemesi, dahil olması hatta direnen tüm toplumsal, sistem karşıtı güçlere ilham vererek öncülük yapması nedeniyledir. Rojava Devrimi ile birlikte kapitalist güçler askeri, ekonomik vb gibi uluslararası kurumlarla ardi ardına bir araya gelmiş, askeri, ekonomik, siyasi vb konularda yeni stratejik planlamalara gitmiştir. Kuşkusuz kapitalist modernist, iktidarcı güçlerin kendi sistemiçi güç mücadelesi, çıkarlar temelinde çelişkisi, çatışma ve uzlaşması sürmektedir. Ancak tarihsel-toplumsal temel çelişki ve mücadele iktidarını temsil eden kapitalist modernite güçleriyle demokratik

Kürtler artık Önderliğimiz ve Özgürlük Hareketimizin direniş mücadelesiyle statü kazanma aşamasına gelmiştir. KDP işbirlikçiliğinin de bu kadar öne çıkarılması, PKK öncülüğünde gelişen bu iradeleşmenin boşa çıkarılması içindir. Faşist AKP-MHP devleti, KDP'yi üzerimize sürerek, bize karşı saldırtarak bununla Hareketimizi tasfiye etmeyi, KDP ve YNK'yi de zayıflatmayı amaçlamaktadır.

mokratik toplum paradigması çerçevesinde gelişen demokratik devrimci halk cephesinin direnişi ve Kürt toplumunun varlığını koruma, özgürlüğünü sağlama mücadelesi; Başûr, Rojhilat ve yurt dışında gösterilen toplumsal mücadele, yine kadın ve gençlik öncülüğünde açığa çıkan tarihsel gelişmeler bu sürecin mücadele döneminin başarıyla tamamlanmıştır.

ABD'nin 6 Kasım 2018'de Özgürlük Hareketimizin yönetiminde bulunan üç arkadaşına dönük verdiği tasfiye kararı ve bu kararın 14 Nisan 2021 tarihinde güncellenmesi ardından gelişen 23 Nisan 2021 Metîna, Zap, Avaşîn saldırıları Hareketimizin yönetimine ve gerillaya dönük kapsamlı saldırılardır. Bu saldırıların temel amacı Önderliğimizi mutlak tecrit koşullarında tutmak, Hareketimizin yönetimini tecrit etmek, gerillaya stratejik darbe vurarak başta Kürt halkı olmak üzere bölgenin tüm toplumsal dinamiklerini sistemiçileştirerek ya da tasfiye ederek soykırımdan geçirmektir. Bu açıdan Önderliğimizin İmralı'daki direnişi, Hareketimizin, gerilla güçlerimizin büyük direnişi, halkımızın dört parçada soykırım politikalarına karşı mücadelesi ve öz dinamik gücünü geliştirmesi tarihi gelişmeleri yaratmaktadır.

Önderliğimiz, Hareketimizin yönetimi, gerilla ve halkımız üzerindeki soy-

toplumu temsil eden demokratik modernite güçleri arasında yaşanmaktadır. Görüyoruz ki konjektürel duruma göre gerçekleştirilen saldırılar Uluslararası Komplonun yaşandığı gün güncellenmiştir. 9 Ekim'de Serêkaniyê, Girê Spî, Şengal saldırılarının, 15 Şubat'ın arifesinde de Garê saldırısının geliştirilmesi bunu göstermektedir. Buna karşı Hareketimizin 'Dem Dema Azadiyê' hamlesiyle ve gerilla direnişiyle bu saldırılara karşılık vermesi tarihi direnişimizi her zamankinden daha fazla geliştirmiştir.

Bölgede yeni bir hakimiyet savaşı sürdürülecektir

ABD'nin yirmi yıl aradan sonra Afganistan'dan çekileceğini ilan etmesi ardından Taliban'ın önü yeniden açılmakta ve Orta Asya'da uluslararası güçler çıkarları gereği yeni bir hamle ile yeni koşulları yaratmaya çalışmaktadır. Uluslararası güçler, Taliban ve DAİŞ'i geliştirerek Orta Asya'nın toplumsal dinamiklerini, direniş güçlerini darbeleyerek bölgede denetimlerini sağlamaya çalışacaklardır. Bu anlamıyla bölgeden kolay kolay çekilme durumları yaşanmayacaktır. Bölgeden çekilme görüntüsü verilerek, yeni bir hakimiyet savaşı sürdürülecektir.

ABD, 31 Aralık'tan itibaren Irak'tan da çekileceğini kamuoyu ile paylaşmıştı. Irak'ta seçim sürecine dönük tartışmalar yaşanırken, Irak'ın kendi dinamiklerinin de olası gelişmelere ve dengelere göre hareketlendiği görülmektedir. Şii gruplarının hareketlenmesi, Suni kesimin ittifak arayışları sürmektedir. Kazîmî'nin hem ülke içinde hem ülke dışında yürüttüğü diplomasiyle iktidarda kalma arayışları ve çabaları devam etmektedir. Hatta yansıdığı kadarıyla bunun için hem Irak içinde hem de Irak dışında kirli pazarlıkların içine girdiği belirtilmektedir. Silêmanî ve Halepçe gibi şehirlerde Selefi bir kuşak oluşturularak Afganların yerleştirilebileceğine ilişkin bazı tartışmaların yürütülmesi manidardır.

KDP'nin Kürt halkı nazarında faşist AKP-MHP ile içine girdiği ihanet gerçeğinin açığa çıkması, YNK'nin içinde bulunduğu durum ise Başûr partilerinin içinde oldukları durumu her yönüyle gözler önüne sermektedir. Buna karşı Başûrê Kurdistan'da Özgürlük gerillalarımızın sömürgeci, işgalci, faşist TC devletine karşı gösterdiği tarihi ve görkemli direniş, başta Başûrê Kurdistan halkı olmak üzere tüm Kürdistan ve Ortadoğu'da büyük bir umut yaratmış ve herkese moral vermiştir.

İran'ın da seçimler ardından kendisini sert bir savunma sürecine hazırladığı görülmektedir. Dini ve askeri kanatların etkisinde olan bir yönetim iktidara gelmiştir; bu iktidarın hem ülke içinde hem de ülke dışında kendi savunma stratejisini daha fazla geliştirerek bölgede inisiyatif almaya hazırlandığı anlaşılmaktadır. Özellikle İran sınırlarında yaşanan gelişmelerle birlikte Rojhilat Özgürlük Güçleri inisiyatifli davranarak

kırılarak teslim alınmak istenmesinin yeni bir Lozan için hazırlık niteliğinde olduğu her yönüyle ortadadır. Faşist AKP-MHP devletin Serhed'ten Efrîn'e kadar tüm Kürdistan sınırlarına duvar örmesi bu nedenledir. Kürtler artık Önderliğimiz ve Özgürlük Hareketimizin direniş mücadelesiyle statü kazanma aşamasına gelmiştir. KDP işbirlikçiliğinin de bu kadar öne çıkarılması, PKK öncülüğünde gelişen bu iradeleşmenin boşa çıkarılması içindir. Faşist AKP-MHP devleti, KDP'yi üzerimize sürerek, bize karşı saldırtarak bununla Hareketimizi tasfiye etmeyi, KDP ve YNK'yi de zayıflatmayı amaçlamaktadır. Faşist AKP-MHP devleti Kürt varlığını ortadan kaldırmak için her türlü yöntemi denemektedir. Bu faşist güçlerin Kürt halkı üzerindeki kirli oyunlarını boşa çıkarmak için başta Rojava'da olmak üzere tüm ülkede devrim çalışmalarının daha fazla güçlendirilmesi, siyasal, toplumsal hamlelerin geliştirilmesi ve düşmanla işbirliği içinde olan güçlere karşı ideolojik ve siyasi açıdan daha etkili bir mücadelenin yürütülmesi gerekmektedir.

Faşist Erdoğan-Bahçeli bloğu, Hareketimize dönük geliştirdikleri topyekûn imha konseptine karşı dört parça Kürdistan'da ve yurt dışında Kürt halkının buna tavır göstermemesini, ilgisiz ve kayıtsız kalmasını istemektedir. AKP-MHP faşizmi, Özgürlük Hareketimizin tasfiyesi planını adeta tüm güçlerle yaptığı ittifak ve anlaşmalarının olmazsa olmaz ilk şartı olarak ortaya koymakta ve dayatmaktadır. PKK'yi tasfiye etme konseptinde Kürt halkının PKK'den uzak tutulması ve yalnızlaşması için her türlü oyun ve provokasyonlar devreye konulmaktadır. Tüm uluslararası komplocu güçlerin dayatması, planlamaları bu temeldedir. Geçen süreçte bu güçler Kürdistan'daki tüm Kürt örgütlerine 'PKK ile ya savaşmalısınız ya da PKK ile aranıza mesafe koymalısınız' gibi tehdit ve şantaj içerikli dayatmalarda bulundular. Bu anlamda Kürt halkı üzerindeki baskılarını daha fazla artırarak Kürt halkına karşı savaşlarını aralıksız sürdürdüler.

Faşist Türk devleti, MİT eliyle, özel savaş medyasıyla ve her türlü kirli politikalarıyla devreye girerek, Kürt halkının sesini kesme, iradesini kırma ve özgürlük değerlerinden uzaklaştırmak için her taraftan saldırmaktadır. Bu nedenle bu saldırıları doğru anlamak kadar bu süreçte Kürt halkına ve tüm ezilen kesimlere dayatılan her türlü yönelimin farkında olup ideolojik, siyasi, askeri ve toplumsal alan başta olmak üzere her alanda düşmanın bu saldırılarını kırmamanın dilini, eylemini ve örgütlülüğünü yaratarak başarı sağlayacak bir yürüyüşün ve duruşun sahibi olmalıyız.

Bu anlamda Hareket ve halk olarak bulunduğumuz süreç içerisinde oynayacağımız tarihsel rolümüzün bilinciyle hareket etmeliyiz. Bunun için her yerde olağanüstü bir çaba ve çalışma düzeyini açığa çıkarmalı ve Devrimci Halk Savaşı Stratejisi'nin ve topyekûn direnişin gereklerine göre hareket etmeliyiz. Hareket ve halk olarak bütün bu saldırılar karşısında daha örgütlü yaklaşım sergileyip zamanında tavır göstermemiz gerekmektedir. Önder Apo'nun ve Özgürlük Hareketimizin çizgisi ve hakikati temelinde her zamankinden daha fazla çalışmalıyız. Özellikle AKP-MHP faşizmini yıkmaya odaklanarak, 'Dem Dema Azadiyê' hamlesi kapsamında ideolojik, siyasi, diplomatik, askeri ve toplumsal sahada komple bir savaş ve mücadele tarzını sergileyerek, Önderliğin, Hareketin ve halkın beklentilerine en güçlü tarzda ve başarı yaratacak düzeyde cevap olmak ve bu konuda önümüzdeki süreçte aktif rol oynamak önemlidir.

Partileşmek demek sorunların çözümünü bulmak demektir

Bu anlamda içinde olduğumuz sürecin askeri, siyasi yoğunluğu ve bir o kadar da karmaşıklığına karşı çok daha duyarlı ve bilinçli olmayı, ideolojik, örgütsel öncülüğün gereklerini başarıyla yerine getirmeyi gerektirmektedir. Dolayısıyla içinde olduğumuz dönemde Devrimci Halk Savaşı Stratejisi'nin gerektirdiği pratik mücadeleyi her alanda etkili bir biçimde geliştirerek, başta AKP-MHP faşizmi olmak üzere tüm işgalci güçleri yenilgiye uğratarak Özgür Kürdistan ve demokratik Ortadoğu devrimi'ni geliştirecek mücadelenin önünü açmak ancak bu şekilde mümkün olacaktır. Bizler artık Kürdistan devrimine dar yaklaşamayız. Özgürlük mücadelemizi sadece Kürdistan düzeyinde ele almamalıyız. Kürdistan devrimi daha şimdiden bir demokratik Ortadoğu devrimi ve bir dünya devrimidir. Bu temelde bizler de buna denk siyasi, askeri ve örgütsel bir pratik sergilemeliyiz. Böyle olmazsa dar yaklaşımları aşmamız mümkün olmadığı gibi böylesi dar ve yüzeysel yaklaşımla da ne Kürdistan devrimini başarabiliriz ne de onu bir Ortadoğu ve dünya devrimi haline getirebiliriz. Bilmeliyiz ki, dar, yüzeysel yaklaşım ve duruşlar, bizi her zaman geri çeker, sınırlandırır, parçalı ve pasif kılar. Dolayısıyla da bu durum bizleri az üreten ve az sonuç alan bir pozisyonda tutar. Tüm bunları aşmak için ideolojik ve örgütsel düzeyde her zamankinden daha fazla mücadele vermemiz gerekmektedir.

Her şeyden önce ideolojik ve örgütsel öncülüğün doğru, yeterli geliştirilmesi ve aktif işletilmesi gereklidir. Önder Apo'nun hakikati temelinde parti öncülüğünü geliştirip, partinin ilke ve ölçülerini yerine getirmek ve özgürlük çizgimize dayatılan anlayışlara karşı özgürlük çizgisi doğrultusunda her açıdan büyük bir mücadele vermeliyiz. Bu anlamda saldırıları ve sorunları doğru tespit etmek ve kesinlikle parti çizgisi temelinde doğru çözüm yollarını bulmak gerekmektedir. Çünkü; partileşmek demek sorunların çözümünü bulmak demektir. Bir yerde ideolojik örgütsel sorunlar varsa ve çözülemiyorsa, bilmeliyiz ki orada partileşmede zayıflıklar vardır. O halde Önderlik çizgisinde partileşmek için her şeyden önce ideolojik, örgütsel öncülüğün geliştirilmelidir. Mevcut durumda kapitalist sistemin ideolojik saldırıları karşısında ideolojik, örgütsel, cins ve sınıf mücadelesinin en aktif bir şekilde verilmesi lazım. Bu nedenle pratikte daha derinlikli, kapsamlı ve etkili bir tarzda cins ve sınıf mücadelesini vermekle bizlere dayatılan saldırıları kırabilir ve toplumun her alanında demokratik, eşit ve özgür bir yaşam anlayışını ve tarzını geliştirebiliriz. Tüm parti kadroları ve yapısı olarak hiç kimsede olmadığı kadar büyük bir pratik, örgütsel deneyimimiz ve tecrübemiz var. En önemlisi de Önderliğimiz, çözümlemelerde ve savunmalarda sınıf ve cins mücadelesinin temel esaslarını bütün ayrıntılarıyla ortaya koymuştur. O halde yapılması gereken; ideolojik ve örgütsel mücadeleyi kendi kişiliğimizde ve çevremizde geliştirmemizdir. Bunun önünde hiçbir engel yoktur. Bu konuda var olan engeller, kişiliğimizdeki yanlış anlayış ve tarzların hala sürdürülüyor olmasından kaynaklıdır. Özellikle sistemin kişiliğimiz üzerindeki ideolojik etkilerine karşı sürekli ideolojik, örgütsel ve cins mücadelesini yürütebilmeliyiz. Bu anlamıyla yanlış anlayış ve tarzlarımıza karşı mücadele

edip kazandığımız oranda dışımızdaki düşmana, her türlü gerici, egemenlikli anlayış ve yönelimlere karşı mücadelelemizde de kazanacağımızı iyi bilmeliyiz. Yani siyasi, askeri mücadelede kazanabilmenin, ideolojik, örgütsel çizgi mücadelesinde başarı kazanmaya bağlı olduğunu kesinlikle bilmemiz gerekiyor.

Bu çerçevede pratiğimize ve duruşumuza baktığımızda görüyoruz ki, üzerimizde başka sınıfların, başka anlayışların etkileri çok fazladır. Anlayış ve tarz bazında bireycilik, maddiyatçılık, kendine görelilik, ben merkezliyetçilik gibi tarz ve anlayışlar kendisini çokça göstermektedir. Bu anlayış ve yaklaşımlar yoldaşlığı, komünalizmi, dayanışmayı, direngenliği ve yaratıcılığı zayıflatan hatta ortadan kaldıran hususlardır. İdeolojik, örgütsel ve sınıf mücadelesi deyip geçmemek lazım. Egemenlikli anlayışlara, liberalizme, orta sınıf etkilerine karşı çok yoğun bir şekilde ideolojik ve cins mücadelesini geliştirebilmeliyiz.

Ne kadar komünal yaşıyor ve kolektif çalışıyorsak o kadar partiliyiz

Cins mücadelesi, ideolojik, örgütsel mücadelemizin özünü oluşturuyor. Özgürlük mücadelemizin temelinde kadın özgürlüğü vardır. O halde kadın özgürlük çizgisinin gerçeğini doğru anlamak, bunun karşılığı olarak egemen erkek gerçeğini doğru anlayıp çözebilmek kesinlikle gereklidir. Yaşamımızın ve çalışmamızın her alanına kadın özgürlük çizgisini anlayış olarak, ruh hali olarak, davranış olarak, tarz olarak oturtmamız lazım. Bunu erkek devrimciler olarak da, kadın devrimciler olarak da yapabilmeliyiz. Ancak hala pratikte buna denk düşmeyen yaklaşım, davranış ve anlayışlar sergilen-

'Tecride, Faşizme, İşgallere Son; Özgürlüğü Sağlama Zamanı' Hamlesi kapsamında gelişen özgürlük ve zafer yürüyüşümüz her zamankinde daha fazla Önderliğimizin fiziki özgürlüğünü sağlayacak ve Kürdistan'ın özgürlüğünü gerçekleştirecektir. Özgürlük Mücadelemize karşı uygulanan saldırıları boşa çıkaracak ve düşmanı bozguna uğratacak bir tarz, tempo ve Apocu ruhla hareket ederek Önderlik ve şehitler gerçeği karşısında tarihi rolümüzü oynamanın koşulları ve fırsatları her zamankinden daha fazla ortaya çıkmıştır.

mektedir. Yaşanan bu sorunlar denetim sorunu olmaktan çok bir ideolojik ve örgütsel sorundur. Bu nedenle ideolojik örgütsel mücadelenin çok daha güçlü ve sonuç alıcı bir tarzda yürütülmesi gerekmektedir. Öyle ki, sadece eğitim ve toplantılarla sınırlı kalmamak, zamanın her anında bu tür sorun ve anlayışlarla mücadele etmek, gündemimizi doğru belirlemek, yaşanan sorunları tartışarak, kişilik çözümlemelerini geliştirmek ve eleştiri-özeleştireli süreci kılmak lazım.

Bilmeliyiz ki, Önderlik çizgisi, ölçü ve ilkeleri dışında sergilenen tüm yaklaşım ve davranışlar bizleri özgürlük iddiamızdan ve özgür yaşam anlayışımızdan geriye çeken ve kişiliklerimizi gerileyen anlayışlardır. Öyleyse, kişiliğimizde ve pratiğimizde özgürlük çizgimize ters davranış, tutum ve yaklaşımlar olduğunda anında eleştirisini yapabilmeli ve özeleştirisini verebilmeliyiz. Anlayışta, tutumda, yaşam ve çalışmada özgürlük düzeyimiz, pratik mücadeledeki, örgüt ve eylem alanındaki başarı düzeyimizi belirleyecektir. Eğer pratikte örgütsel ve ey-

lemsel alanda başarılı olamıyorsak, bilmeliyiz ki bu, özgürlük düzeyimizdeki başarısızlıktandır. Özgürlük düzeyimizdeki başarısızlık da özgür yaşamı ve kadın özgürlük çizgisini doğru ve yeterli anlamamaktan, bu bağlamda kendini yeterince eğitmekten, geliştirmekten, iradeli kılmamaktan, anlayış ve nefis mücadelesini etkili bir şekilde yürütmekten kaynaklanmaktadır. Bu nedenledir ki, pratikte çözülmesi gereken birçok sorun çözülmemekte ve başka yerlere havale edilmektedir. Bu bakımdan pratiğimizde başarılı olabilmek için, öz gücümüze ve iradeli duruşa ulaşmak için her şeyden önce ciddi anlamda bir anlayış ve tarz düzeltmesine ihtiyaç vardır.

Yine öncülüğün en temel görevlerinden birisi de, devrimci halk savaşının geliştirilmesinde ve demokratik toplum inşasında rol oynamaktır. Bu konuda son derece dar, savunmacı ve var olanla yetinen duruş ve ruh halleri söz konusudur. Başkasından bekleyen, yaratıcı ve öncü olmayan duruşlar çokça yaşanmaktadır. Sorumlulukta, çalışmada, mücadelede bütünlüklü olamama durumu yaşanıyor ve kesinlikle bir an önce bu duruşu aşmamız gerekiyor. Başkasından bekleyen, dar sorumluluk anlayışıyla katılan değil, tersine yaratan, öncü olan olmalıyız. Önemli olan budur. Oysaki bir duraksama, kaygılı yaklaşma, 'ne olacak' sorusunun etkisinde kalma, dolayısıyla kendini tam katmama durumları çeşitli biçimlerde yaşanmakta ve yansımaktadır. Oysa ne olacağı açıktır; esas olarak kadro, öncü ne yaparsa o olacaktır. Yani süreç kadro demektir; kadronun çalışma durumu demektir. Bu eksende öncülük ve kadroluk görevlerimizi başarıyla yerine getirip herkesi mücadeleye çekeceğimiz yerde, 'acaba ne olacak' diyerek, kaygılı katılan ve öncü, yaratıcı ve koparıcı olamayan, kendini çalışmaya ve mücadeleye ye-

Zafer yürüyüşümüz her zamankinden daha fazla özgürlüğe yakındır

Yine bir bütün olarak halkın gündemini doğru ve daha yetkince belirlemek önemlidir. Burada öncünün rolü bir kez daha öne çıkmaktadır. Devrimci halk savaşının örgütlendirilmesi; demokratik, komünal ekonominin ve özgür-eşit, demokratik bir yaşam anlayışının geliştirilmesi için öncülük rolünün her zamankinden daha fazla aktif olması gerekir. Özellikle yaşanan sorunlarla mücadele etmek, çözüm yollarını ortaya koymak lazım. Bu bağlamda; toplumda demokratik, komünal yaşamın geliştirilmesi, halkın başta zihniyet düzeyinde olmak üzere her açıdan eğitilmesi, bilinçli kılınması ve toplumsal değişim ve dönüşüme kavuşturulması için her şeyden önce güçlü bir tarz ve tempoyla etkili bir şekilde mücadelenin verilmesini gerekli kılmaktadır. Halkın kendi kendisini geliştirecek ve savunacak bir düzeye

lerin öncülüğünde gelişen toplumsal eylem ve etkinlikler önemli bir rol oynamıştır. Kadınların direnişi, mücadelesi, örgütlülüğü bütün dünyanın gündemine girmiş ve önemli bir etki yaratmıştır. Kadınların direnişi ve mücadelesi artık küresel bir düzeye gelmiş, tüm egemenlikli, iktidarcı ve katliamcı yönelim ve saldırılara karşı büyük bir cevap verecek düzeye gelmiştir. Dolayısıyla kadın öncülüğünde gelişen mücadeleler kadını ve tüm toplumu özgür, demokratik ve eşit bir yaşama yürüyüşün uyanışına ve mücadelesine çekmektedir. Özellikle Kürdistan Kadın Özgürlük Hareketimizin soykırıma, işgale, faşizme karşı gösterdiği özgürlük mücadelesi ve direnişiyle hem içinde olduğumuz an'a hem de geleceğe dönük şimdiden tarih sayfalarına özgürlük ve eşitlik adına büyük bir imza atmıştır. Bu anlamıyla tüm berraklığıyla dünyanın dikkatini çekmiş, bir kez daha dünyayı değiştireceğinin iddiasını, eylemi ve mücadelesiyle ortaya koymuştur. YJA STAR güçlerimiz Zap, Metîna, Heftanîn, Bradost, Serhed, Botan ve boydan boya tüm Kürdistan'da direnişiyle, taktik, tarz yaratıcılığıyla, cesareti ve azmiyle Kürdistan gerilla savaşında büyük bedeller ve kahramanlıklar vermiş dünyada eş benzeri olmayan bir özgürlük duruşunu, yürüyüşünü ve eylemini açığa çıkarmıştır. Bu anlamıyla şimdiden ortaya çıkmıştır ki Kürt kadınları öncülüğünde gelişen kadın özgürlük mücadelesi, Kürdistan özgürlük devriminde ve Ortadoğu demokratik toplum inşasında büyük bir rol oyacaktır.

gelebilmesi ve kendine yeterli bir düzeye gelmesi için öz savunma bilincinin ve örgütlülüğünün geliştirilmesi gerekmektedir. Hegemon güçler tarih boyunca toplumu kendisine muhtaç kılmak için toplumun kendi kendisini savunacak araçlarını elinden almıştır. Gelineen noktada Kürdistan ve Ortadoğu'da yaşanan savaş, kriz ve kaos durumu bir kez daha göstermektedir ki, öz savunma mücadelesi ve örgütlülüğünü olmazsa olmaz niteliktedir. Bu anlamda bizlerin her zamankinde daha fazla öz savunma çalışmalarına önem vermemiz ve geliştirmemiz lazım. Özcesi halkın kendi kendisini koruyacak, savunacak düzeye gelmesi hayati önemde olduğu kadar böylesi bir dönemde bu görevin önemi ekmek ve su ihtiyacından daha fazladır.

Devrimci gerilla direnişimiz ve zafer yürüyüşümüz temelinde ilerleyen mücadelemize halkın her açıdan katılımı önemlidir. Bu süreçte işgale ve faşizme karşı gelişen toplumsal eylem ve etkinlikler tarihi önemde olup, düşmanın tüm saldırılarına karşı büyük bir cevap olmuştur. Özellikle kadınlar ve genç-

12 Eylül Darbesinin 42'nci yılına girerken yeni siyasal gelişmeler ve AKP-MHP'nin çöküşü

Duran Kalkan

12 Eylül 1980 faşist-askeri darbesinin Türkiye'nin iç çelişkileriyle bağı vardı. Rejim çökmek üzereydi. Demirel ve Ecevit ülkeyi yönetemez hale gelmişlerdi. Kontrgerilla ile Türkiye devrimci güçleri arasındaki mücadele bir iç savaş düzeyine ulaşmıştı. Daha önemlisi PKK'nin kuruluşu, bu çelişkili ve çatışmalı ortamdan yararlanarak devrimci temellerde gerçekleşmişti. Bütün bunlar Türkiye cumhuriyeti denen devleti yıkmakla tehdit ediyordu. 12 Eylül darbesi yıkılma tehlikesi yaşayan devleti ayakta tutmayı ve ABD'nin ve NATO'nun çıkarlarını korumayı hedefliyordu

11 Eylül tarihi, El-Kaide'nin İkiz Kule saldırısının 20'nci yıldönümü, 12 Eylül ise Türkiye'deki faşist-askeri darbenin 41'inci yıldönümü oluyor. Darbe ve darbeye karşı mücadelenin 42'nci yılına giriyoruz. Aynı zamanda Hareketimizin geçen yıl başlattığı 'İşgale, Tecride, Faşizme Son; Özgürlüğü Sağlama Zamanı' Hamlesinin de birinci yıldönümü yaşıyor. Hamlenin birinci yıldönümü dolayısıyla 11 Eylül'de, özellikle Avrupa'nın tüm kentlerinde kapsamlı kitle eylemleri oldu, yürüyüşler yapıldı. Yine gençlik uzun yürüyüşü yapıldı. KCK Yürütme Konseyi Eşbaşkanlığının yıldönümüne ilişkin yazılı açıklaması gerçekleşti. İkinci hamle yılının temel görevleri, sorumlulukları ortaya konup hamleyi sürdürme çağrısı yapıldı. Yine Zindan Komitesi, zindanlardaki yoldaşlara dönük açlık grevi eylemlerini sonlandırma çağrısı yaptı. Zindanlar zaten ağır baskı ve işkence uygulamaları altında. Dolayısıyla o ortamlarda yaşamın her anı büyük bir direniştir. Orada devrimci ve yurtseverler olarak faşist-soykırımcı saldırganlık karşısında sağlam duran bir yaşamı sürdürmek bile Önder Apo'nun fiziki özgürlüğünü hedefleyen direniş hamlesine yeterince destek vermeyi ifade ediyor. Bu temelde, daha fazla zorlayıcı ve yıpratıcı olan açlık grevi gibi eylemlerin sürdürülmesine gerek olmadığı belirtiliyor.

41 yıldır 12 Eylül faşist askeri darbesine karşı mücadele veriyoruz

Zaten baştan da böyle bir eylemliliğin geliştirilmesine dair bir tereddüt vardı. Çünkü; 2019'daki hamle büyük ölçüde açlık grevleri temelinde, zindanlardaki devrimciler tarafından yürütüldü. Sonuca da götürüldü. Başarılı sonuç elde edilmişti. Dolayısıyla yeniden başlatılan bir devrimci direnişin zindanlardaki tutsakların omuzunda kalması elbette doğru da, gerekli de değildi.

Tabii böyle topyekûn bir direniş yürütülürken, onun dışında kalmayı, ona aktif katılmamayı zindanlardaki devrimciler kabul etmediler, uygun görmediler. Çünkü; 41 yıldır her zaman 12 Eylül faşist-askeri rejimine karşı özgürlük ve demokrasi direnişine öncülük ettiler, içinde yer aldılar. Direnişin pasif gücü değil, hep aktif gücü oldular. Böylesi bir hamleye de kendileri aktif bir şekilde katılmak istediler. Şimdi Hareketimiz açlık grevinin sona erdirilmesi çağrısı yaptı. Mesajımız yerine ulaştı ve söz konusu açlık grevi eylemi sona erdi.

Hareket ve halk olarak son özgürlük direnişimiz esas olarak 12 Eylül faşist-askeri rejimine karşı mücadeleyle geçti. Önderliksel çıkış ve devrimci bir özgürlük partisi olarak PKK'nin doğuşu,

inkârcı ve imhacı TC rejimini 12 Eylül faşist-askeri darbesine götürdü. Kürt düşmanlığı ve soykırımcılığı kendini Önderlik ve PKK karşısında faşist-askeri bir diktatörlük olarak sürdürmek ve bu şekilde ayakta tutmak durumunda kaldı. Bu temelde de esas direnişimiz, 41 yıldır 12 Eylül faşist-askeri darbesinde somutlaşan Kürt düşmanı, inkârcı ve imhacı faşist-soykırımcı zihniyet ve siyasetine karşı mücadeleyle geçti.

Artık iki kutuplu dünya veya soğuk savaş yok!

Şimdi böyle bir mücadele sürecinin yeni bir yıldönümüne giriyoruz. Bu 41 yılın, tarihin en yoğun, en ağır, en şiddetli mücadele süreçlerinden biri olduğu rahatlıkla söylenebilir. Soykırımcı ve faşist temellerde şekillenmiş olan TC devleti, ülkesi ve toplumuyla tüm imkânlarını bu 41 yıl içerisinde PKK'yi imha etmek, onun şahsında Kürt soykırımını gerçekleştirmek, Türkiye'de kalıcı bir faşist diktatörlük şekillendirmek için harcadı. Buna karşı da Kürt halkı ve dostları PKK öncülüğünde, merkezinde gerilla direnişi olan 41 yıllık kesintisiz bir özgürlük savaşı yürüttü. Oldukça zor koşullarda geçen, fazla imkâna dayanmayan, dolayısıyla ağır bedeller ödenerek yürütülen bir mücadeleydi. Esas olarak bu temelde Kürdistan'da 12 Eylül faşist-askeri darbesine karşı direniş gerçekleşti. Mazlumlar, Hayriler, Kemaller, Ferhatlar, Saralar öncülüğünde gerçekleşen Büyük Zindan Direnişiyle bu büyük mücadele yürütüldü. 41 yıldır Kürt düşmanı faşist-askeri diktatörlüğe Eğdiler ve Zilanlar komutasında yürütülen gerilla savaşıyla tarihinin en ağır darbesi vuruldu. Onu, amaçlarını başaramaz, yıkılıp gitmekten başka şans olmayan bir duruma soktu.

Bu temelde, 12 Eylül faşist-askeri rejimine karşı zindan ve dağlarda direniş, savaşımlar, şehit düşmüş tüm devrimci ve yurtseverleri saygı ve minnetle anıyoruz. Söz konusu direniş çizgisinin günümüzde parti ve gerilla öncülüğünde, kadın ve gençlik mücadelesi öncülüğünde daha sağlam, daha derin, daha kapsamlı olarak dört parça Kürdistan'da ve yurtdışında sürdürüldüğünü ve mutlaka zafer kazanacağını bu yıldönümü vesilesiyle bir kez daha ifade etmek istiyoruz.

Şimdi 12 Eylül darbesinin de içinde olduğu, yine 11 Eylül 2001 olayının yaşandığı sürecin temelinde aslında 20'nci yüzyıl sistemi var. Bu sistem, bir yanıyla Birinci Dünya Savaşı'nın sonuçları temelinde oluşmuştu. Diğer yanılla da 1917'de gerçekleşen Rus-Ekim Devrimi ve onun şekillendirdiği Sovyetler Birliği'ne dayalı oluşmuştu. Birinci Dünya Savaşı'nın ortaya çıkardığı hegemonik sistem kendisini Almanya örneğinde olduğu gibi faşist diktatörlüğe götürdü. Birinci Dünya Sa-

vaşı'nı yaratan Alman-İngiliz hegemonik çekişmesi Hitler faşizmiyle birlikte İkinci Dünya Savaşı'nı hazırladı.

Fakat bu sefer söz konusu çatışmalı dünyanın bir tarafı Ekim Devrimi'nin ortaya çıkardığı Sovyetler Birliği'ydi. İkinci Dünya Savaşı denen o büyük çatışmada Almanya, Alman yönetimi olan Hitler faşizmi şahsında bir kez daha yenildi, karşıtları kazandılar. Özellikle ABD-İngiliz-Sovyet ittifakı Hitler faşizmini yenmeyi başardı. Bu çerçevede insanlık yeni bir yaşama, yeni bir demokratik sisteme kavuşacağı umudunu yaşarken gelişmeler bunun tersi oldu. NATO ve Varşova Paktları temelinde ABD-Sovyet bloklaşması denen süreç ortaya çıktı. Dünya siyaseti ve askeri yapılanması iki kutba ayrılarak ağır bir çatışma süreci içerisine girdiler. Savaşımlar, sorunların demokratik yöntemlerle çözüldüğü bir yaşamı bekleyen insanlar, tam tersine iki kutuplu dünyanın çok gergin, çatışmalı, baskı ve sömürüyü en ileri düzeyde geliştiren, dünyayı yeni bir kriz-kaos içine sokan gelişmeleriyle karşılaştılar.

Aslında böyle tarihi günler olarak üzerinde durduğumuz olaylar biraz da o çatışmanın sonuçları olarak ortaya çıktı. Tarihsel olarak bunları biliyoruz. Sovyet bloğuna karşı NATO'yu örgütleyip geliştirme çerçevesinde ABD'nin kullandığı etkili yöntemlerden biri, Sovyetler Birliği'nin sıcak denizlere açılımını engellemek, onun için de 'Yeşil Kuşak' adındaki bir projeye güneyden kuşatmaktır. Bu kuşatmayı NATO üyesi olan Türkiye öncülüğünde İran-Afganistan-Pakistan ittifakıyla gerçekleştirmeye ve sürdürmeye çalıştı. Bu politika '60'lı, '70'li yıllarda etkili de oldu. Sovyetler Birliği'ni kuşatmaya aldı, daralttı. Dolayısıyla içteki çelişkilerinin artmasına yol açtı.

Sonuçta 1979 Şubat'ında bu projenin İran'dan kırıldığını, İran Şahlığı'nın yıkılışıyla işlemez hale geldiğini biliyoruz. Buna dayanarak Sovyetler Birliği aynı yılın Kasım ayında Afganistan'da da bir tür darbe yaparak yönetim değişikliğini gerçekleştirip kendi çizgisinde bir yönetimi iş başına getirmeyi başardı ve böylece 'Yeşil Kuşak' projesini işlemez kıldı, parçaladı. Fakat İran'da Şahlık rejimi gibi kendisini kuşatan bir yeni yönetim ortaya çıkmamış olsa da Afganistan'da denetim sağlamak, istikrar oluşturmak Sovyet desteğindeki Afgan hükümeti tarafından sağlanamadı. Sovyetler Birliği ne kadar destek verdiyse de bir istikrar yaratamadı.

Sovyetlerin Babrak Karmal liderliğinde gerçekleştirdikleri darbeye karşı ABD de İslami akımları çok daha fazla destekleyerek harekete geçirdi. Ortadoğu'daki hemen hemen bütün İslami akımlara daha fazla destek verdi. Müslüman Kardeşleri (İhvan-ı Müslimin) ve diğer daha radikal akımları destekledi.

Ortadoğu'da Hafız Esat yönetimi başta olmak üzere hem Sovyetler Birliği yanlısı güçleri zorlamak hem de Afganistan'daki Sovyet varlığına karşı daha etkili bir savaş yürütebilmek için destek verdi. Taliban, El-Kaide benzeri İslami hareketler böyle bir süreçte ve ABD desteğiyle ortaya çıktılar. Afganistan daha ağır çatışmalı bir ülke haline geldi.

Zaten burası Asya'nın ortasında olan, tarihsel olarak da çok denetim sağlanamamış, iktidarcı-devletçi güçler tarafından egemenlik altına alınamamış, her zaman çelişki ve çatışmalara sahne olmuş bir alandır. İktidar ve devlet sisteminin en etkili geliştiği sahaların merkezindeydi. Dolayısıyla sistem içi bütün çıkar çelişki ve çatışmaları burada kendisini en derin bir biçimde hissettiriyordu. Bu süreçte de gelişmeler bu çerçevede oldu.

Afganistan'daki yenilgi Sovyetler Birliği'nin yenilgi sürecine dönüştü

Sovyetler Birliği de 10 yıl tüm gücünü harcamasına rağmen Afganistan'da denetim kuramadı. Tersine şimdi ABD'nin 20 yıldır yaratmaya, oluşturmaya çalıştığı, beslediği yönetimin Afganistan'ı bırakıp kaçması gibi Sovyetler Birliği'nin 10 yıl boyunca destek verdiği hükümet de sonunda 1989'da ülkeyi bırakıp kaçmak zorunda kaldı. Böylece Afganistan yeniden İslami hareketlerin eline geçti. Onlar içerisinde hızla gelişen, güçlenen, ABD desteğine de sahip olan Taliban hareketi Pakistan'dan aldığı güçle giderek ülkede egemenliğini sağladı. Fakat bundan öteye Afganistan'daki yenilgi süreci derinleşerek Sovyetler Birliği'nin çöküş sürecine dönüştü. 1989 Sovyetler Birliği açısından da tarihi bir dönemdir. Aslında sonrasında sistemin çöküşünü oluşturan yıkım orada başladı. Afganistan yönetimi yıkıldı, Afganistan'da Sovyetler Birliği bir yönetim tutturamadı. Ciddi bir yenilgi yaşadı. Ama aynı zamanda kendisi de yıkıldı. Sovyet sistemi çöktü. Kuşkusuz bu çöküşü sağlayan tek ve en temel neden Afganistan yenilgisi olarak görülemez. Fakat Afganistan'daki 10 yıllık çatışmalı durumun ve 10 yıl sonra yaşanan yenilginin de bunda önemli bir etken olduğu tartışma götürmez bir gerçektir. Bunları niye bugün, 11 Eylül ve 12 Eylül olaylarının yıldönümünde gündeme getirmek durumunda kalıyoruz? Çünkü; Üçüncü Dünya Savaşı olarak ifade edilen süreç böyle başladı. Afganistan yenilgisi ardından Sovyetler Birliği'nin çöküşü, 2 Ağustos 1990 Saddam yönetiminin Kuveyt'i işgali, Körfez krizi ve savaşı denen olaylar Üçüncü Dünya Savaşı denen süreci başlattı.

Aynı zamanda 1979 Şubat'ında Şahlığın yıkılıp İran'da bir devrimin gerçekleşmesi, 1979'un sonunda Afganistan'da

bir darbenin olması, ardından 1980 12 Eylül'ünde de Türkiye'de askeri darbenin olmasına yol açtı. Bu, 8 yıl süren İran-İrak Savaşı'nı gündeme getirdi. ABD, Şahlığın yıkılışı ve Afganistan'daki Sovyet darbesine karşı İslami akımları daha çok destekledi. Bir yandan bu güçleri Afganistan'daki darbeyi yönetime karşı mücadeleye sevk etti, diğer yandan Türkiye'de 12 Eylül faşist-askeri darbesini gerçekleştirerek Türkiye'yi bölge düzeyinde daha ileri bir karakol haline getirdi. 12 Eylül darbesi temelinde Türkiye'de faşist-askeri bir İslami diktatörlüğü kurarak Ortadoğu'ya model oluşturmaya öngördü. Yani İran ve Afganistan'daki Sovyet yanlısı gelişmelere karşı, ABD'nin müdahaleleri de Ortadoğu'daki etkinliğini ve egemenliğini koruma temelinde böyle ortaya çıktı.

41'inci yıldönümü yaşanan 12 Eylül 1980 faşist-askeri darbesi bu temelde Türkiye'de gündeme geldi. Evet, Türkiye'nin iç çelişkileriyle de bağı vardı. Rejim çökmek üzereydi. Yeni sömürgecilik işlemiyordu. Ekonomik, siyasi kriz had safhadaydı. Demirel ve Ecevit ülkeyi yönetemez hale gelmişlerdi. MHP'yi saldırtan kontrgerilla ile Türkiye devrimci güçleri arasındaki mücadele bir iç savaş düzeyine ulaşmıştı. Daha önemlisi Kürdistan'ın özgürlüğünü hedefleyen bir önderliksel çıkış ve PKK'nin kuruluşu, bu çelişkili ve çatışmalı ortamdan yararlanarak devrimci temellerde gerçekleşmişti. Bütün bunlar Türkiye cumhuriyeti denen devleti yıkmakla tehdit ediyordu. 12 Eylül darbesi bir yandan yıkılma tehlikesi yaşayan bu devleti korumak, ayakta tutmak, yeniden yapılandırma hedefi güdüyordu, diğer yandan da ABD-Sovyet çatışması temelinde Ortadoğu'da ve Güney Asya'da yaşanan ABD aleyhtarı gelişmelere karşı, bu alanlarda ABD'nin ve NATO'nun çıkarlarını korumayı hedefliyordu. Tabii bu ikili durum 12 Eylül 1980 faşist-askeri darbesini getirdi. İran-İrak Savaşı'nın ortaya çıkmasına yol açtı.

Darbeye karşı 15 Ağustos 1984 Atılımı temelinde gelişen gerilla savaşı ve 8 yıl kadar süren İran-İrak Savaşı'nın durumu, atılan adımların istenen sonucu ortaya çıkarmasını engelledi. Bölgede krizi, kaosu, bunalımı gidermedi. Giderek daha çok derinleşti. Onun sonucu Sovyetlerin çöküşü, Saddam yönetiminin Kuveyt'i işgali oldu ki, bu da dünya düzeyinde yeni bir savaş sürecini başlattı. Üçüncü Dünya Savaşı denen sürecin başlangıcı bu temeldedir ve bugüne kadar geliyor. 11 Eylül İkiz Kule saldırıları tamamen böyle bir savaş ortamında gerçekleşti. Tabii bu saldırı El-Kaide tarafından yapılmıştı ve etkinlik kazandığı alan Afganistan'dı.

Nitekim El-Kaide'nin teslim alınması talebi Afganistan'da güç olmuş olan

Talibanlar tarafından kabul görmeyince ABD'nin Afganistan'a askeri müdahalede bulunması gündeme geldi. Bu sefer ABD daha önce destekleyip örgütlediği güçlere karşı tam 20 yıl boyunca böyle bir saldırıyı yürüttü. 10 yıl Sovyetler uğraştı, sonunda yenildi ve kendisi de çöktü. 20 yıl da ABD askeri müdahalede bulundu, sonunda o da çekilmek zorunda kaldı.

Bu 20'nci yıldönümü aslında ABD'nin de çekilme tarihi oluyor. Daha önce ABD yönetimleri çekilme tarihi olarak yıldönümünü belirlemişlerdi. Sonra bazıları böyle bir durumun uygun olmayacağı, ABD'nin aleyhine olacağını değerlendirerek bunu erkene aldırıldılar. Bundan dolayı 1 Eylül'de ABD'nin güçlerini Afganistan'dan çekilmesini sağlatıldılar. Aslında yaklaşım ve baştan kararlaştırılan tarih 20'nci yıldönümünde çekilmektir. Bazıları böyle olursa ABD'nin yenilgisi olarak değerlendirileceğini söyledi ve bunu tartıştılar. ABD yönetimine biraz değişiklik yaptırıldılar. Dolayısıyla bu yıldönümü aynı zamanda ABD'nin Afganistan'dan çekiliş tarihi oluyor.

ABD'nin yeniden çekilmesiyle birlikte ülke yönetiminin Taliban'ın eline geçmesi, Afganistan'ın bu yeni durumu tartışılıyor. ABD'nin 20 yıllık müdahalesinin sonuçları irdeleniyor. Bu temelde Üçüncü Dünya Savaşı'nın geldiği nokta ve Ortadoğu'daki gelişmeler tartışılıyor.

Ortadoğu ve Güney Asya sıcak gelişmelere gebe

Güney Asya'da ve Ortadoğu'da yoğun bir siyasi, askeri hareketlilik var. Söz konusu hareketlilik, onunla bağlantılı olarak yaşanan gelişmeler, haklı olarak yeni tartışmaları gündeme getiriyor. Birçok çevre bu temelde gelişmelerin nasıl olacağını anlamaya çalışıyor. Hemen hemen tüm siyasi güçler tartışma halindeler. Kendilerine göre yeni siyasetler oluşturmaya çalışıyorlar. Bölgenin yeniden şekilleneceğini söyleyenler var. Dünya savaşının sonuna doğru gidişini, yeni bir dünya sisteminin şekilleneceğini, Sovyetler gibi ABD'nin de Afganistan'da yenildiğini, pılını-pırtını toplayarak kaçtığını dile getirenler var. Yine ABD'nin gizli hesaplar peşinde olduğunu söyleyenler var. Görüldüğü gibi bu noktada çok yönlü, çeşitli görüşler mevcut. Kapsamlı ve derin bir tartışma var.

Mevcut olayların elbette doğru anlaşılması gerekiyor. Herkes kendi çıkarları açısından böyle yaklaşıyor. Elbette bizim de Hareket olarak tüm bu gelişmeleri doğru anlamamız, değerlendirmemiz, ona göre gelişmeleri karıştılayacak, Kürdistan'ı özgür, Ortadoğu'yu demokratik yapma hedefimizi gerçekleştirmemize hizmet edecek politikaları erkenden oluşturup kendimizi ona göre örgütleyerek hayata geçirmemiz gerekiyor. Yoksa böyle bir süreçte gelişmelerin gerisine düşme, dışında kalma, imkân ve fırsatları görememe, dolayısıyla kazanamama durumunu yaşayabiliriz. Bu tehlike vardır.

11 Eylül olayları neydi? El-Kaide böyle bir saldırıyı neden kararlaştırıp uyguladı? 11 Eylül olaylarından kim, ne oranda yararlandı, kimler zarar gördü? Madem şimdi 20 yılın sonunda ABD'nin Afganistan'a askeri müdahalesi sona erdirildi, o zaman bu sorular çerçevesinde de aslında bir bilanço çıkarmak, geçen 20 yılın dökümünü yapmak gerekiyor.

Unutmayalım ki, ABD Ortadoğu'ya Saddam Hüseyin rejiminin 2 Ağustos 1990 tarihinde Kuveyt'i işgali ile askeri müdahalede bulundu, asker çıkardı. Körfez krizi ve savaşı ABD'nin Orta-

doğu'da büyük bir askeri güç olmasını ve askeri saldırılar geliştirmesinin önünü açtı.

Fakat 11 Eylül 2001 İkiz Kule saldırısının da Afganistan ve Irak'a ABD'nin doğrudan askeri müdahalede bulunmasının önünü açtığı, zeminini yarattığı açık bir gerçek. Körfez Savaşı sürecinde Bağdat etrafında kuşatılmış, sınırları daraltılmış olan Saddam Hüseyin rejimi böyle bir askeri müdahale ile yıkıldı. Aynı zamanda Taliban yönetimine karşı Afganistan'ın büyük bir bölümünün ele geçirilmesini sağlayan ABD askeri müdahalesi de, bu temelde gelişti. Nasıl ki Saddam Hüseyin yönetiminin Kuveyt'i işgali ABD'nin Ortadoğu'ya müdahalesine zemin sundu, fırsat verip önünü açtıysa, 11 Eylül tarihli El-Kaide'in İkiz Kule saldırısı da ABD'nin askeri müdahalesini arttırmasına zemin sundu. Bu nedenle o süreci ABD komplosu olarak değerlendirenler bile oldu. Fakat gerçekten neydi? El-Kaide bunu neden yaptı? Hangi çıkarları öngördü? Kimler yaptırdı? Tabii bunlar daha somutlaşmış değil, net bir şey söyleyemiyoruz ama o olaylar üzerinden en aktif siyasi askeri hareketlilik geliştiren güç ABD oldu.

ABD Afganistan'dan çekilirken Üçüncü Dünya Savaşı'nın durumunun ne olacağı, Ortadoğu'daki sürecin nasıl ilerleyeceği önemli bir tartışma konusudur. ABD'nin yenildiğini, artık tümünden etkisiz hale geldiğini söyleyenler var. Bu, bir görüş olarak ileri sürülüyor. ABD'nin geri çekilip Afganistan yönetimini Taliban'a bırakmasıyla yeniden ABD-Rusya, ABD-Çin arasında bir soğuk savaş sürecinin gelişeceğini iddia edenler var. Bölgede ve dünyada yeni bir yapılanmanın gelişmekte olduğunu belirtenler var.

Tabii bu geri çekilmeye paralel olarak çeşitli yeni olaylar da yaşanıyor. Siyaset hareketli, diplomatik görüşmeler yoğun. Özellikle Arap cephesinde çok sayıda görüşmeler yapılıyor. Bağdat'ta Mısır-Irak-Ürdün toplantısı oldu. Ardından 'Irak'a komşu devletler toplantısı' diye daha geniş bir toplantı yapıldı. Fransa cumhurbaşkanı Macron da katıldı. En son Mısır'da Arap Birliği dışişleri bakanları toplandı. Özellikle de bölgeyi ve AKP-MHP faşizmini ilgilendiren; Arap sahasına dönük müdahalelerin kabul edilmeyeceği, onlara karşı tutum alınacağı yönünde önemli açıklamalar yaptılar. Yine yakın dönemde Irak'ta seçimler var. Suriye'de çeşitli olaylar, gelişmeler var. Afganistan'daki durum, ABD'nin çekilmesi, Taliban'ın yeniden Afganistan'a egemen olması durumu bütün bunlarla birlikte düşünüldüğünde biraz daha fazla önem arz ediyor.

ABD sistemin yükünü kaldıramıyor

ABD gerçekten hezimete mi uğradı? Tartışılabilir. Bazılarının dediği gibi gizliden yönetmeyi mi öngörüyor? O da tartışılabilir. Fakat ABD sisteminin zorlandığı, deyim yerindeyse patinaj yaptığı, son 20-30 yıllık politikalarının Üçüncü Dünya Savaşı denen bu süreci yürütemediği söylenebilir. Bunu İran'a yaklaşımında, Afganistan'dan çekilmesinde, Ortadoğu'daki politikalarda görüyoruz.

Afganistan'da Sovyetler Birliği'ne karşı çok aktif bir askeri hareketlilik geliştirmişti. Saddam Hüseyin yönetiminin Kuveyt'i işgali karşısında Ortadoğu'da çok sert bir savaş durumunu, dünyayı etkileyen bir savaş sürecini ortaya çıkarmıştı. 11 Eylül İkiz Kule saldırıları ardından Afganistan ve Irak savaşlarıyla birlikte bölgeye çok daha sert bir müdahalede bulunmuştu.

Tabii şu an o tutum gözüküyor. ABD'de bir gerileme var. Bir geri çekilme

yaşanıyor. Artık hezimet midir, yoksa yeni saldırılar için hazırlık mı bilemeyiz ama ABD'nin Sovyetler Birliği yıkılırken 1990 başında tanımladığı 'Yeni Dünya Düzeni Stratejisi'ni bu askeri, ekonomik saldırganlıkla yürütme politikası artık işlemiyor, yürümüyor. Sorunları çözemiyor. Gelişme sağlayamıyor. Birakalım böyle çatışmalı bir duruma, savaşa yol açan kriz-kaos durumunu aşmayı, bunu düzeltmeyi, tam tersine daha fazla derinleşmekten, çatışmalı durumun yayılmasından öte bir sonuç vermedi.

Aslında 1990'ların başında Sovyetler Birliği çözülürken de bu durumlar tartışılmıştı. O zaman da benzer söylemler söylenmişti. Örneğin; Sovyetler Birliği'nin yıkılışı karşısında ABD'nin tarihi zafer kazandığını, bundan sonra artık tek bir süper gücün var olduğunu, ABD'nin dünyada imparatorluk kuracağını, her şeyin ABD'nin istemine göre olacağını söyleyenler, iddia edenler çok olmuştur. Sovyetlerin çözüldüğünü ABD'nin büyük zaferi olarak değerlendirenler az değildiler.

Önder Apo bu değerlendirmeleri eleştirdi, doğru bulmadı. Farklı değerlendirmeler geliştirdi. En dikkat çekici ve ilginç olan Önder Apo'nun değerlendirmeleriydi. ABD'nin güçlülüğünün Sovyetler Birliği'nin varlığına dayandığını, ABD-Sovyet çatışmasının ABD'yi Batı camiasında lider haline getirdiğini, İngiltere'yi, Fransa'yı, Avrupa'yı ABD'ye bağlı kıldığını belirtmişti. Dolayısıyla bu sonucun Sovyetler Birliği'nin varlığından dolayı olduğunu, bu dünyada güçlü Sovyetler Birliği'nin güçlü ABD anlamına geldiğini, Sovyetler Birliği'nin yıkılmasının ABD'nin gücünün sonu anlamına geldiğine işaret etmişti. Yani sıra bunun bir anda olmayabileceğini ama sürecin böyle gelişeceğini, ABD'nin değil eski etkinliğini daha da arttırmak, onu bile koruyamamaya gerileyeceğini, dolayısıyla küresel kapitalist hegemonya ile ulus devlet statükoculuğu arasında süren dünya savaşının kendi içinde çözüm üretemez hale geleceğini ve küresel güçlerin, küresel hegemonyanın zaferine giden sonuçların ortadan kalkacağına, dolayısıyla farklı güçlerin de iradesini daha çok dikkate alan yeni siyasi yapılanmalar ortaya çıkabileceğine dikkat çekmişti.

Önder Apo ABD ile Sovyetler Birliği'nin varlığının iki kutuplu bir dünya yarattığını, Sovyetler Birliği'nin çözümlüyle dünyanın tek kutuplu olmayaacağını ve kutuplaşmanın ortadan kalkacağını, birçok çıkar gücünün var olacağını ve herkesin kendi etkinliği düzeyinde çıkarını geliştirmek için mücadeleye edeceğini belirtmişti. Dolayısıyla dünya siyasetini kilitleyen ABD-Sovyet

bloklaşmasının ortadan kalkmasının daha fazla politik, askeri mücadelenin ortaya çıkmasına, yeni politik yapılanmaların gündeme gelmesine yol açacağına yer vermişti. Bu değerlendirmeler önemliydi, anlamlıydı. Aslında insan bu değerlendirmeleri bugünkü gelişmeleri en iyi izah eden değerlendirmeler olarak görebilir.

Böyle 'ABD tümünden yenildi, ezildi gidiyor' demek çok bir şey ifade etmiyor. ABD 'gizli harpten yönetiyor, hamle hazırlıyor' demek de gerçekçi değil. Fakat ABD'nin 'tek başına, saldırılarla dünya sistemini yönetemediği, daha çok başka güçlere muhtaç kaldığı' biçimindeki değerlendirme daha doğru ve anlamlı görülüyor. Aslında ABD yöneticilerinin açıklamaları da böyleydi. Önceki yönetim de böyle açıklamalar yaptı. Trump'ın sözleri bu konuda daha açıktı. "Niye Amerika bu kadar zarar görsün" diyordu. Demek ki zarar görüyordu. ABD'nin iktidar ve devlet sisteminin ortaya çıkardığı yükü, sorunları taşıyamadığını açıkça itiraf ediyordu.

ABD savaştan çıkış bulamıyor uzlaşma arıyor

Şimdi Afganistan'daki sonuç, Ortadoğu'daki gelişmeler aslında bu itirafı doğruluyor. Yeni başkan da aynı şeyleri söylüyor, aynı çizgiyi izliyor. Aslında aralarında hiçbir fark yoktur. Bu neyi gösteriyor? Önder Apo bunu şöyle açıklığa kavuşturdu: "Sovyetler Birliği kapitalist modernite sisteminin yükünü, sorunlarının büyük kısmını kendine çekerek, kapitalist sistemi rahatlatmış. Dolayısıyla daha çok güçlendirdi. Şimdi olmayan Sovyetler Birliği ortamında kapitalist modernite sisteminin, iktidar ve devlet sisteminin yükü, sorunları daha çok sistemi yönetenlerin üzerine binecek ve dolayısıyla kaldıramayacaklar. Sistemi yöneten güç olarak ABD'nin üzerine binecek ve ABD bu yükü taşıyamayarak gerileyecek" dedi. Şimdi gerçekleşen, ABD yönetimleri tarafından itiraf edilen, açıklanan durumlar da bu oluyor. Bu anlamda öyle bir soğuk savaş gelişmiyor. Aslında savaş sıcaktı.

zaten 'soğuk savaş' denen durum, 20 yıldır yaşananları aşacak bir düzeye sahip değildir. Daha geri bir durumu ifade etmektedir. O nedenle o kavramlar, yaklaşımlar doğru değil. Hep iki parçalı bir dünya arayışının ve anlayışının sonucundan kaynaklanıyor.

Yine ABD'nin hezimete uğrayarak kaçtığı da doğru değil. O da aşırı derecede abartılı. ABD'yi kötülemek için bir propaganda konuşması olabilir. Fakat şunlar doğru: ABD, Sovyetler Birliği'nin varlığında güçlüydü. Sovyetler Birliği yıkıldıktan sonra ABD'nin de hükmünün, sonunun başlangıcı gündeme geldi. Şimdi de hükmü giderek zayıflıyor. Artık bir süper güç değildir. Çünkü; çok değişik güç odaklarının varolacağı ve bunlar arasında çelişki çatışma yaşanacağı, ABD'nin sistemin yükünü taşıyamayacağı, dolayısıyla da yükü başkalarıyla paylaşmak, çeşitli alternatiflerle uzlaşmak, anlaşmak zorunda kalacağı görüşü doğrulanıyor. Önder Apo bunları daha '90'ların başından itibaren açık söyledi. 30 yıl sonra doğrulanan görüşler aslında bu görüşler oluyor. Yaşanan olaylar bu görüşlerin doğrulanmasını ifade ediyor.

ABD yükü taşıyamıyor. Başkalarına yükleyerek paylaşmak zorunda kalıyor. ABD bu savaştan çıkış bulamıyor. Zafer kazanamadığı için karşıtlarıyla uzlaşma arıyor. Taliban'la uzlaşması bu temeldedir. O zaman Önder Apo bu savaştan çıkış olasılıkları nasıl olur sorusunu sorduğunda, "Taraflar zafer kazanabilirler, diğer yandan sistem karşıtı güçler de zafer kazanabilirler. Fakat bu iki durumda gerçekleşmesi biraz zor görülüyor. En güçlü olasılık karma sonuçların ortaya çıkma ihtimalidir" demişti. Önder Apo savaştan tarafların ya da sistem karşıtı güçlerin zaferinden çok karşıtların uzlaşarak ortaklaşabileceğini, mevcut kriz-kaos durumunun bu şekilde hafifletilebileceğini, dolayısıyla böyle ara çözümlerin daha fazla gündeme gelebileceğini değerlendirmişti. Bunlar savunmalarda vardır.

Şimdi yaşananlar biraz bunu gösteriyor. ABD bu yükü taşıyamadığını itiraf edemiyor. ABD yükü paylaşmak istiyor. İşte ABD temsilcisi olarak NATO adına Macron Bağdat'a geldi, görüşmeler

yaptı. ABD de bunu böyle söyledi. Zaten Fransa cumhurbaşkanı da bu temelde hareket ettiğini ifade ediyor. ABD'li yöneticiler özellikle Irak-Suriye sahalarında Fransa'ya daha çok rol tanımak istiyorlar. Yine Avrupa'nın diğer güçlerini işin içine daha çok katmaya çalışıyorlar. Bu temelde yükü paylaşmak istiyorlar.

Bölgesel açıdan da Afganistan'daki durum bir uzlaşma temelinde oldu.

Evet, önceden Taliban da ABD'yi destekliyordu, çok ayrı değillerdi. Fakat son 20 yıldır da savaş halindeydiler. Şimdi uzlaştılar. Bu çekilme, uzlaşma temelinde gerçekleşiyor. O halde yeni uzlaşmacı çözüm yöntemlerini ABD Ortadoğu'da, Güney Asya'da, dünyanın değişik yerlerinde geliştirmeye çalışıyor. İnsan bunu rahat söyleyebilir. Çünkü ABD'li yöneticilerin açıklamaları da bunu ifade ediyor. ABD'li yöneticiler "Herkes sorumlu, dolayısıyla herkes kendi sorununu kendisi çözsün. Niye biz Afganistan'ın, Iraklıların ya da Suriyelilerin işleriyle uğraşalım. Kürtlerle-Türkler 200 yıldır savaşıyorlar. Kendi savaşlarını çözsünler" demişlerdi. Trump açıkça, "Bu savaştan bize ne" dedi. Bunu önceki yıl somut olarak duyduk. Herkesin sorununu çözmek bizim boynumuza mı, deyimini kullandılar, kullanıyorlar. Dolayısıyla ABD'nin bu tür arayışlar içerisinde olduğu gözüküyor.

Aslında bu gelişmeler, '90 başında Önder Apo'nun, ABD gücünün azaldığını, güçlenmediğini, gücünü kaybetme sürecinin başladığı, dolayısıyla mevcut yükü taşıyamayacağı için bunu başkalarıyla paylaşacağı, karşıtlarıyla uzlaşma arayacağı biçimindeki değerlendirmesini doğrulayan gelişmeler oluyor. Tabii bu durum henüz tümüyle şekillenmiş, her alanda somutluk kazanmış değil. Fakat son NATO toplantısı, ABD yönetiminden gelen açıklamalar, Fransa'nın bölgede aktif kılınması, Rusya'ya dönük uzlaşmacı yaklaşımlar, eski savaş sahalarından ABD'nin gücünü çekmesi durumu, bölgesel, yerel güçlerin politikada daha çok hareketlenir bir durumu yaşamaları böyle bir sürecin gelişmekte olduğu izlenimini veriyor. Bunu dikkatle takip etmemiz gerekli. Üçüncü Dünya Savaşı böyle bir sürece doğru evrilebilir. Afganistan tekil bir olay olmayabilir. Benzer durumlar olmasa da, içinde farklılıklar olsa da, özünde benzerlik arz eden süreçler Ortadoğu'nun değişik alanlarında, yine dünyanın farklı yerlerinde gelişebilir. Nitekim Arap Birliğinin son hareketliliği biraz bunu gösteriyor.

El-Kaide'ye karşı Taliban ve ABD uzlaşşı

Ortadoğu'daki çatışmalı durumlar da çözümsüzdür. İçinden çıkılmaz bir durumu arz ediyor. Bu çerçevede benzer çıkış yolları gündeme gelebilir. Bu noktada Mısır'da yapılan Arap Birliği dışişleri bakanlarının toplantısı, yeniden Arap Birliğini canlandırma girişimleri, yine Arap sahasına dönük TC müdahalesine karşı çıkan açıklamaların gelmesi önemliydi. Belli ki bunun arkasında ABD-İran görüşmeleri, uzlaşma arayışları da var. Öyle olmazsa Araplar bu düzeyde TC'ye tutum almazlardı. Çünkü; böyle bir tutum İran'ı güçlendirdi. O zaman da ABD böyle bir şeye izin vermezdi.

Zaten görüşmeler yoluyla Rusya ile sorunları çözebiliyorlar. Çin'le belli bir ekonomik gerginlik olsa da öyle eskinin Sovyetler Birliği ile yaşanan 'soğuk savaş' denen sürece benzer bir sürecin gelişeceğini beklememek lazım. Her şeyden önce Çin böyle bir politikaya yönelmiyor. ABD'nin de böyle bir gücü yok. Çünkü; Sovyetler Birliği ile yaşanan cepheleşmede o gücü NATO ve Avrupa ABD'ye verdi. Çin karşısında öyle bir rolü ne NATO ne de Avrupa ABD'ye verir görünmüyor. En azından öyle bir durum söz konusu değildir. Dolayısıyla o görüş de doğru değildir. O zaman doğru olan ABD'nin yükü taşıyamadığıdır. Dolayısıyla daha fazla hegemonik ve merkezileşme değil, Avrupalı olan müttefik güçlerini siyasetin içerisine daha çok soktuğu yö-

nündedir. Yine Arap sahasındaki gelişmeler böyle okunabilir.

Irak'taki son olaylar, gelişmeler, görüşmeler neyi ifade etti? Kuşkusuz katılanların kendi stratejileri, dolayısıyla çıkar arayışları olsa da düzenleyicilerin esasta böyle bir yaklaşımlarının olduğu söylenebilir. Irak'taki toplantılarda aktif bir şekilde yer alan Mısır, Suudi Arabistan, Ürdün gibi güçler buradaki toplantılardan sonra Mısır'da yaptıkları toplantıda TC'yi uyaran kararlar aldılar. Irak'ı daha etkin kılmaya, Bağdat'taki yönetimi daha fazla etkili kılmayı öngören bir tutum içine girdiler.

TC, işgalini meşrulaştırmak, daha fazla işgal geliştirmek için imkân ve fırsatlar peşindeydi ama bu durum başkalarının bunu kabul ettiği anlamına gelmiyor. TC'ninki sadece kendisine has bir arayış. Öbür yandan TC politikalarına karşı politik duruşlar söz konusu. Irak'ta daha fazla bu yönlü gelişmeler olabilir. Önümüzdeki seçimlerde de böyle bir sonuç çıkabilir. İran da işin içindedir.

Diğer yandan Suriye'de de bu yönlü gelişmeler olabilir. Esat yönetiminin merkezi olmayan yapıyı tartışmaya açan açıklaması bunlara paralel geldi. Kuşkusuz bu gelişmelerden kopuk değil. Mevcut Suriye yönetimi, Esat yönetimi de böyle bir politika ile ömrünü biraz daha uzatacak bir açılım yapmak, politik zemin ortaya çıkartmak istiyor. Buna Rusya ile ABD de açıktır.

Evet, her ikisi de Esat yönetimini aşmak istiyor. Kendi aralarında bu konuda uzlaşmalıydılar da. Fakat her iki devlette de bir anda Esat yönetimini düşürme gibi politika yoktur. Tam tersine aslında Esat yönetimi eliyle Suriye'de bazı şeyleri değiştirmek, en azından bu yönde kararlar alarak mevcut yönetimi aşmak istiyorlar. Çatışmayla Esat yönetimini düşürme politikasının değişmiş olduğu gözüküyor. Kuşkusuz böyle bir durum Türkiye'nin buradaki etkinliğinin de zayıflamasını beraberinde getirecektir.

Bölgesel düzeyde üzerinde durabileceğimiz bir diğer gelişme de El-Kaide'ye karşı Taliban ile ABD'nin uzlaşmış olmasıdır. Zaten El-Kaide'nin etkinliği zayıflamıştı. Bu durumu bir süre devam edebilir. DAİŞ'e karşı mücadele vardır. O sürece. Aslında yeni siyasi kombinasyonlar yaratacak çelişki, DAİŞ karşıtlığıdır. Zemin DAİŞ'e karşı mücadeleye zeminidir. Herkes bunu kullanıyor. Öyle anlaşıyor ki, yakın süreçte de bu kullanılmaya devam edilecek. Fakat önemli olan diğer husus bölgenin en aktif İslami güçlerinden biri olan İhvan-ı Müslimin'in, Müslüman Kardeşlerin zayıflamasıdır. Süreç bu temelde ilerledi. Şimdi bu yapı en zayıf konumunu yaşıyor.

Aslında Afganistan'daki gelişmelerin içinde de bu yön biraz var. Mısır, Tunus ve Fas'taki gelişmeler de bu yönlüdür. Bu güç Mısır'da bastırıldı. Tunus'ta da benzer bir durum yaşandı. Değişim seçimle oldu ama müdahalelerle mevcut sonuca ulaşıldı ve sonuçta iktidar değişikliği oldu. Şimdi Fas seçimlerinde Adalet ve Kalkınma Partisi neredeyse sıfırın altında. 124 milletvekiliyle iktidardır, şimdi 12 milletvekiliyle son sıralara gerilemiş durumda. Dolayısıyla orada da bir kaybetme yaşanıyor.

Tayyip Erdoğan'ın içinde olduğu, liderlik yapmaya çalıştığı İslami akım, bir dönem 'Yeşil Kuşak Projesi'nde rol biçilen, Ortadoğu'nun yeniden yapılandırılmasında sistem tarafından destek verilen akım şimdi ciddi biçimde zayıflatılmış durumda. Daha fazla da zayıflatılıyor. Böyle olursa İdlib ve benzeri alanlarda, Suriye'de Müslüman Kardeşler'e dayalı, çeşitli adlar altında oluşan muhalefet, eski etkinliğini kaybedecek. Dolayısıyla TC işgali de artık

orada zorlanır hale gelecek. Bu gelişmeler belirttiğimiz gibi sürerse Suriye'de bu yönlü gelişmeler olabilir. Esat yönetiminin çıkışı bununla da bağlantılı olabilir. Ayakta kaldı ama fazla gelişmesine izin verilmedi. Kuzey Doğu Suriye, DAİŞ karşısında desteklenmişti, ileri bir etkinlik kazanmıştı. Fakat Efrin, Serêkaniye işgalleriyle o etkinlik de biraz geriletildi.

Suriye'de bir uzlaşma arayışı gündeme gelebilir

Zaten Suriye bir süredir durgunlaşmıştı. Herhalde önümüzdeki süreçte bu durgunluk da aşılabacak, İhvan-ı Müslimin cephesi, Suriye'deki o İslami akımlar daha fazla geriletilecek. Çeşitli adlar altında olsalar da onların hepsinin temelinde Müslüman Kardeşler vardı. Bu güçlerin geriletilmesiyle önümüzdeki süreçte Suriye'de bir uzlaşma arayışı gündeme gelebilir. Ama İhvan-ı Müslimin'in Suriye'de geriletilmesinin tabii Türkiye, AKP-MHP yönetimiyle doğru- dan bağı var. AKP-MHP bunlara izin vermek istemeyecek. Bu temelde aralarındaki çelişki ve çatışma biraz daha fazla gündeme gelebilir.

Dolayısıyla Bakurê Kurdistan ve Türkiye'deki çatışmaların sonucunda, AKP-MHP faşist diktatörlüğünün zayıfladığı bir durumun ötesinde, bölgesel düzeyde AKP'nin dayandığı Müslüman Kardeşler hareketinin zayıflamasının da Türkiye'deki faşist diktatörlüğün yıkılma sürecini hızlandıracağı rahatlıkla söylenebilir. Yine ABD'nin uzlaşılabilecek karşıtlarla uzlaşmayı arayan politik yaklaşımları da şimdiye kadar savaş için AKP-MHP faşizmine verilmiş olan desteğin azalmasına neden olabilir.

12 Eylül faşist-askeri darbesinin 42'nci yılına girilirken AKP-MHP faşizminin kendisine karşı yürütülen mücadeleler tarafından ciddi bir biçimde darbelenip sıkıştırıldığı, yine kendi iç cephesinden de ciddi bir biçimde kan kaybettiği, daraldığı, politik etkinliğini kaybeder bir süreci yaşadığı söylenebilir. Böyle bir durum gözleniyor. Bunun ne kadar gerçekleşeceği, nasıl bir süreç izleneceği ve gelişmelerin nasıl olacağına dair kesin bir şey diyemeyiz. Ama Müslüman Kardeşler'in bölge düzeyinde bu biçimde zayıflaması, Arap Birliği'nin TC'nin yayılmacı, işgalci politikasına tutum alması, Bağdat toplantısı ardından Macron'un Türkiye saldırılarının bölgede istikrarsızlığa neden olduğunu

söylemesi bir şeye işaret ediyor. AKP-MHP faşizminin şimdiye kadar 'Çöktürme Eylem Planı' temelinde yürüttüğü politikalarla karşı tutumların olduğunu gösteriyor. Demek ki, 'Çöktürme Eylem Planı' temelinde içte geliştirilen soykırımcı tartışmalar, Başûr'a, Rojava'ya dönük işgalci saldırılar eskisi gibi küresel ve bölgesel güçlerin bir kısmı tarafından destek görmeyecek. Tam tersine karşı çıkışlar ortaya çıkabilecek. AKP-MHP faşizmi bir de bu biçimde 42'nci yılda zayıflayacak.

12 Eylül darbesine NATO büyük destek verdi

Türkiye'deki gelişmelerin de bölge ve dünyadaki gelişmelerle paralel olduğunu ifade ettik. 12 Eylül 1980 darbesi, İran Devrimi ve Afganistan çatışmasına paralel bir şekilde, onun ardından gelişti. İran-İrak Savaşıyla birlikte var oldu. Tamamen öyle bir dünya ve bölge durumunun ürünüydü. Tekil bir olay değildi. Sadece Türkiye'deki iç gelişmelerle sınırlı bir olay değildi. Bölgesel ve küresel düzeydeki gelişmelere de dayanıyordu. Onlarla iç içeydi. Bu anlamda 12 Eylül darbesine NATO-küresel sistem büyük

12 Eylül TC'de birçok değişiklik yaptı. İslami yaklaşımları oturtan 12 Eylül oldu. AKP gibi bir partinin önünü açan, zemini hazırlayan, anayasayı, yasaları, sistemi buna göre şekillendiren 12 Eylül'dü, AKP de bu politikaları, ideolojik yaklaşımları sistemden de aldığı güçle iyi değerlendiren, çizgi haline getiren, örgütleyen ve eyleme geçiren güç oldu.

Bu çerçevede AKP de bazı dönemlerden geçti. Son dönem, 'Çöktürme Eylem Planı' temelinde MHP ile ittifak dönemidir. Aslında böyle bir ikinci cumhuriyet sürecinin hazırlanmasında, Türkiye'nin NATO'ya girip NATO'nun bir parçası haline gelmesinde temel bir Gladio gücü olarak hazırlanan MHP idi. MHP bir parti olmaktan daha çok derin devletin önemli bir parçası, NATO'nun Türkiye'deki varlığıdır. Sonunda AKP, MHP ve Ergenekon ile birleştirilerek 12 Eylül darbesinin hedeflediği ikinci cumhuriyeti, AKP-MHP faşist diktatörlüğü biçiminde somutlaştırdı. Bunu böyle görmemiz gerekli. Bunu yaparken bir yandan Sovyetler Birliğine, diğer yandan İran ve Afganistan'daki gelişmelere karşı Türkiye'nin NATO tarafından desteklenmesinden güç aldılar.

Diğer yandan Müslüman Kardeşlerin Ortadoğu'da etkili bir güç haline geti-

destek verdi. Bir dönem politikalarını onunla yürütmek istediler.

Darbe aslında yıkılmakta olan TC sistemini onarmadı, yeniden yapılandırdı. 12 Mart darbesi yamacı bir darbeydi. 12 Eylül tersine, yeniden yapılandıran bir darbe oldu. Adına 'İkinci Cumhuriyet' dediler. Aslında Mustafa Kemal'in kurduğu cumhuriyetin 12 Eylül darbesi ile sona erdiğini değerlendirdiler. Darbeyi yapanlar da böyle değerlendiriyordu. Her ne kadar Kenan Evren her şeyini Mustafa Kemal'e benzetmeye çalışsa da kendisini kurucu irade saydı. Oysa kurucu irade Mustafa Kemal'di. Fakat ikinci bir kuruluş olduğunu ve orada da kurucu iradenin kendisi olduğunu ifade etti. Önder Apo savunmalarda bu süreci tüm ayrıntılarıyla değerlendirdi. Birinci cumhuriyetin kuruluşunda CHP nasıl bir rol oynadıysa, ikinci cumhuriyetin kuruluşunda temel rol oynayan partinin de AKP olduğunu ifade etti. Her ne kadar Demirel-Özal yönetim süreçleri olmuşsa da, esas olarak 12 Eylül 1980 darbesinin gerçekleştirmeye çalıştığı ikinci cumhuriyetin ideolojik-siyasi yapılanmasını temsil eden akımın Tayyip Erdoğan liderliğindeki AKP olduğunu ifade etti.

rilme politikalarından güç aldılar. Öyle ki, Tayyip Erdoğan buna dayanarak kendisini Arapların ve Ortadoğu'nun lideri olarak ilan etti. Türkiye'yi bir lider ülke diye tanımladı. Bir biçimde eski Osmanlı sistemini yeniden kurabileceğini, Ortadoğu'nun hâkimi haline gelebileceğini umut etti, planladı ve bunu ifade etti. Bu temelde yürüttüğü politikaları pratikleştirmeye çalıştı.

Şimdi artık bütün bunların sonuna geliniyor. Dikkat edilirse artık İran-Afganistan çatışmaları sona eriyor. ABD-Rusya çatışması eskisi gibi böyle tam karşıtlık halinde değil, kendi sorunlarını görüşmelerle, uzlaşma yöntemiyle çözen bir siyasi süreç izliyorlar. Ortadoğu'da Müslüman Kardeşlere dayalı Arap sahasında egemenlik kurmanın imkânları ve fırsatları sona erdi. Geçmişte bir zemin buldu. Belli bir gelişme imkânı sağlamış olsa da şimdi bu zemin kaybedilmiş durumdadır. Dolayısıyla küresel ve bölgesel düzeyde yaşanan gelişmeler aslında AKP-MHP faşizminin izlediği politikaların tersinedir. Destek vermek yerine giderek karşıt hale geliyor, zayıflatıyor. Henüz bu açıklik kazanmasa da bölgedeki gelişmelerin Türkiye'ye, AKP-MHP yönetimine yansımaları bu çerçevededir.

Diğer yandan iç mücadele de önemli bir direniş ve etki düzeyini ortaya çıkardı. AKP-MHP faşist diktatörlüğü bu tür olasılıklara karşı yakın geçmişte şöyle bir politika izledi: Bu tür durumları ortaya çıkabilir gördüler. Kendileri için tehlikesini biliyorlardı. Buna düşmeden, böyle bir süreç gelişmeden en temel karşıtlarını yok ederek olası tehlikeleri önlemek istediler. Bunun için de savaşı bu kadar tırmadılar. Katliamları, soykırım saldırılarını hiçbir ahlaki ve hukuki kural tanımadan Bakurê Kurdistan'da uyguladılar. Türkiye'de faşist terörü had safhaya çıkardılar. Rojava'ya, Başûr'a dönük açık işgal saldırılarında bulundular. Hiçbir ahlaki-insani kural tanımadıkları gibi özellikle MHP ile ittifak döneminde, 'Çöktürme Eylem Planı'nı uyguladığı süreçte AKP-MHP yönetimi kendi anayasasını, yasalarını bile uygulamadı.

AKP-MHP faşizmi Kenan Evren cuntasının devamıdır

12 Eylül'ün yeni yıldönümü vesilesiyle birçok çevre AKP-MHP faşizmini ve Kenan Evren faşist cuntasını değerlendiriyor, kıyaslıyor. Bu yapılrken neredeyse Kenan Evren cuntası savunulur hale geliniyor. Bugün AKP-MHP faşist diktatörlüğünün uygulamaları, 12 Eylül cuntasının uygulamalarını katbekat aşmış durumda. Aslında öyle kıyaslamalar çok gerçekçi ve doğru değil. Bunlar birbirini besleyen ve devamı niteliğinde olan süreçlerdir. AKP-MHP faşizmini Kenan Evren cuntasından ayırmak ve ayrı düşünmek kesinlikle mümkün de değil, doğru da değil. Zaten 12 Eylül darbesi böyle bir yönetime ortaya çıkartmak istiyordu. Belli süreçlerden geçerek sonunda bu yönetimi ortaya çıkardı. Farklılık gözetilecekse şöyledir: 12 Eylül darbesi ordu dışında hiçbir devlet kurumu bırakmadı. Her şeyi yasakladı, dağıttı, yürürlükten kaldırdı. Fakat bir devlet geleneği vardı. Gelenek olarak devlet kurallarını uyguladı. Resmiyeti yoktu ama fiiliyatta bazı devlet geleneklerine uydu.

Şimdi AKP-MHP faşizminin elinin altında yasal her şey var; anayasa var, yasalar var ama uygulamada bunların hiçbirisi yok. Devletin resmiyeti var, fiili uygulaması yok. O zaman resmiyeti dağıtılmıştı, fiili uygulamalar kısmen vardı. Bir fark gözetilecekse aslında insan bunu söyleyebilir ki, bunlar da çok fazla bir anlam ifade etmiyor. O bakımdan şunu değerlendirebiliriz: 12 Eylül darbesinin 42'nci yılında, AKP-MHP faşizmini yıkmak üzere Özgürlük Hareketimizin geliştirdiği 'Dem Dema Azadiyê' Hamlesinin ikinci yılında gelişmeler daha hızlı

olabilir. AKP-MHP faşizmi daha fazla daralabilir. Dıştan daha az destek bulabilir. Dolayısıyla içte de kan kaybedişi daha da artabilir.

Zaten ayrılan partiler oldu. Onlar kitle desteğini daha da azaltabilir. Anketler bunu gösteriyor. AKP-MHP durmadan güç kaybediyor. Bir seçim olursa baraj altına düşmemek için barajı aşağı çekme kararı aldılar. Barajı yüzde ondan, yüzde yediye düşürüyorlar ama unutmayalım, 3 Kasım 2002'de ne oldu? Ecevit koalisyonunun tümü yüzde üçte, dörtte kaldı. Yani yüzde yedi de MHP için yetmeyebilir. AKP için bile yetmeyebilir. Tunus'takinin, Fas'takinin bir benzeri Türkiye'de de gelişebilir. Benzer durum, biraz Irak zemininde gündeme geleceğe benziyor. Irak'taki gelişmeler çerçevesinde bu tür durumlarda bazı değişiklikler de gündeme gelebilir.

Bu noktada daha somut gerileme Suriye'de yaşanacak. AKP-MHP'nin işgaline karşı, yine Müslüman Kardeşlere verdiği desteğe karşı tutumları ortaya çıkacak, daha da daralacak. Böylece Rojava ve Başûr'a dönük işgal saldırıları sorunlarla karşı karşıya gelecek. İçte de daha fazla kitle kaybı yaşayacak. Yolsuzluklar daha çok açığa çıkacak. İşte çeteler birbirlerine düştüler. Sedat Peker'in anlattıkları vardı. Birçok şeyi deşifre etti. Nasıl bir yolsuzluk, soygun, hırsızlık yaşandığını, her şeye nasıl bir yalan ve demagojinin hâkim kılındığını itiraf etti. Şimdilik susturulmuş gibi görünüyorlar, yarı başka örnekleri patlak verebilir.

AKP ve MHP için yolun sonuna gelindi

AKP-MHP için artık yolun sonuna doğru geliniyor. İçte ve dışta daha çok zayıflıyor, güç kaybediyor. Daha fazla daralıyor. Bu, ne anlama gelir? Tabii hemen küt diye çökeceği ya da yok olup ortadan kalkacağı anlamına gelmez. Tam tersine bütün bunları görerek ömrünü uzatabilmek, çözülüşü ve çöküşü azaltabilmek için daha çılgınca saldırılara girişebilir ve askeri saldırılarını daha çok artırabilir. İçerde katliamları, soykırımları, faşist terörü daha çok tırmandıracağı gibi Başûr'a, Rojava'ya, Şengal'e, Mexmûr'a dönük işgal saldırılarını artırabilir. Medya Savunma Alanlarına yönelik işgal saldırılarını daha çok yoğunlaştırabilir. Yani elindeki gücün tümünü kullanmak isteyecektir. Elindeki gücü kullanmadan böyle eriyip güç kaybına fırsat vermek istemeyecektir. Mevcut durumu böyle değerlendirmek lazım. Ama söz konusu saldırılar da devrimci mücadele ile kırılırsa, sonuç alması önlenebilirse o zaman hızlı bir çöküş yaşayabilir.

AKP-MHP ömrünü uzatmak istiyor. Aslında bu süreci önceden gördüler. Stratejilerini şuna oturtular: Kendilerinin çöküşüne yol açacak alternatif fırsat vermemek, alternatifi yok etmek. Bunun için içteki düzen muhalefeti çeşitli biçimlerde baskılayarak, sağa-sola yönelterek zayıf kılmaya çalıştılar. Ama esas olarak da PKK'ye dönük imha ve tasfiye saldırılarını çok daha ileri ve etkili düzeyde arttırdılar. Her türlü yöntemi kullanarak bunu sürdürdüler ki alternatif olmasın, alternatif yok edilsin, alternatifsizliğe dayanarak ömürleri uzasın, çöküşü hızlı yaşamasınlar.

Mevcut durumu daha çok sürdürmeye çalışacaklar. Bunu görmemiz lazım. Dolayısıyla bu tür faşist-soykırımcı saldırılara karşı daha çok hazırlıklı olmak, daha çok mücadeleci olmak gerekiyor. Fakat şunu bilmek lazım; imha saldırıları kırılır, muhalefeti parçalama saldırıları boşa çıkartılır ve silahlı-silahsız tüm anti-faşist muhalefet bir anti-faşist demokratik birlik sürecine çekilebilirse sonuç alınır. Yine AKP-MHP'ye alternatif, demokrasiye açık bir Türkiye platformu oluşturabilirse, diğer yandan imha saldırıları boşa çıkartılır, bu temelde planlar bozulabilirse, o zaman kesinlikle AKP-MHP faşizminin yıkılışı süreci hızlanır.

12 Eylül faşist darbesinin 42'nci yılı, o darbenin ortaya çıkardığı AKP-MHP faşizminin tümünden çöktüğü yıl haline gelebilir. Bunun zemini var. İmkân ve fırsatlar da söz konusu. Tabii her şey mücadele ile oluyor. Mücadele eden güçlerin öngörülleri, hazırlıkları, taktik yaratıcılıkları sonucu belirliyor. Dolayısıyla AKP-MHP mücadeleden vazgeçmiş değildir. Öyle hemen ya çökecek ya da kaçacak diye beklememek lazım. Gerçi çökme ve kaçma süreci hızlanıyor ama bu kendiliğinden olacak diye beklememek lazım. Onu önlemek için saldırılarını arttıracaklar. Çöküşü ve kaçışı hızlandırıcı bir temelde anti-faşist özgürlük ve demokrasi mücadelesini daha çok yoğunlaştırmak, hızlandırmak gerekiyor. Bu da Hareket ve halk olarak yürüttüğümüz hamle ile bağlantılı. Böyle bir çöküşü gerçekleştirebilmek için Hareket olarak zaten 10 yıldır Devrimci Halk Savaşı Stratejisi temelinde mücadele ediyoruz. Bu stratejik süreci daha çok derinleştirmek, geliştirmek üzere de Önder Apo'nun fiziki özgürlüğünü hedefleyen 'Dem Dema Azadiyê' Hamlesini yürütüyoruz.

Hamlemiz birinci yılda önemli gelişmeler yarattı. Daha çok birlik ihtiyacını ve birleşme imkânlarını ortaya çıkardı. Kitlese hareketi daha da hızlandırdı. Gerillaya da bir moral, destek, güç verdi. Dolayısıyla gerilla savaşının dağıtma ve şehirde daha çok gelişmesine,

tırmanmasına, kendini yenileyip yaratıcı kılmasına yol açtı. Bu anlamda gerilla savaşında ciddi bir gelişme, tırmanış oldu. Biraz daha destek görmesi temelinde dağıtma da gerillanın eylemlerinin artma koşulları var. Özellikle de ovada, şehirlerde bunun yayılma imkânı ve fırsatları çok daha fazla var.

Diğer yandan zindanlar direndi. O direnişler büyük güç kattı. Her türlü baskıya karşı zindan koşullarında bile halkla ve Hareketle birlikte olunacağı, her türlü baskının göğüslenilebileceği, 1982 Büyük Zindan Direniş Çizgisinde yürümekten vazgeçilmeyeceği ortaya kondu. Halk direnişi gelişti. Bu Başûr'da parça parça ortaya çıktı. Bakur çeşitli biçimlerde kendisini örgütlemeye çalıştı ama Rojava, Avrupa, Rusya, yurtdışı daha çok etkinlik kazandılar. Son 11 Eylül eylemleri de gösterdi ki, Avrupa'da büyük bir halk direnişi var. Kürtler ve dostları Önder Apo'nun fiziki özgürlüğü için ayakta. Her türlü mücadeleyi yürütmeye açık ve hazırlar.

Devrimci savaş olmadan halk direnişi gelişemez

Şimdi hamlemizin hem gerilla öncülüğünde, halk direnişi temelinde gelişmesi hem de tüm anti-faşist mücadeleleri birleştirebilmesi önemli. Darbenin ortaya çıkardığı faşist diktatörlüğe karşı verilecek mücadele, 42'nci mücadele yılını faşizmin yıkıldığı yıl haline getirecektir. Bu bakımdan da mücadeleyi arttırmak gerekli.

Devrimci savaş her alanda tırmandırmak lazım. Özellikle şehirlerde her türlü faşist hedefe karşı gençliğin, tüm direnme güçlerinin katıldığı, herkesin irade kullanarak kendini savaş gücü haline getirdiği bir süreci yaşamak lazım. Devrimci savaş olmadan, devrimci savaşın öncülüğü olmadan halk direnişi gelişmez. Halk eylemliliğini zengin, yönemli hale getirmek kadar gerillayı dağıtma ve şehirde destekler kılmak da önemli. Gerilladan kopuk olmamalı. Biraz kopukluklar var. Gerilla ile halk direnişinde kopukluk var. Onun giderilmesi için belli çabalar harcanıyor, gerilla halk tarafından sahipleniliyor ama sadece sahiplenmek yetmez, beslemek lazım, güçlendirmek gerekli. Özellikle gençliği kentlerde faşist saldırganlığa karşı savaş yürütmeye teşvik etmek, sevk etmek gerekli.

Diğer yandan 'Özgürlük Zamanı' Hamlesiyle diğer demokratik siyasi mücadeleler ile birlik bütünlük sağlamada zorluklar var. Kopukluklar orada da yaşanıyor. Çeşitli biçimlerde giderilmeye çalışılsa da faşist baskı kopukluk yaratıyor. Bazı çevreler çekingen kalıyorlar. Yani bir orta yolculuk var. Bir yandan AKP-MHP faşizminden rahatsızlık duyuluyor ama diğer yandan da onu nasıl aşacağı, yenilgiye uğratacağı noktasında bir muğlaklık, kararsızlık var. İdeolojik olarak, stratejik olarak faşizme tam tavır alamama durumu var. Özellikle bazı çevrelerde böyle yaklaşımlar daha çok. CHP gibi güçler de bu durumları daha fazla teşvik ediyor, tahrik ediyor. Bunları aşabilmek lazım. Demokratik siyaset alanı kesinlikle bunları aşabilmeli. Faşizmi yıkacak, Kürt özgürlüğünü ve Türkiye'nin demokratikleşmesini sağlayacak bir siyasi alternatif ortaya çıkartabilmeli. Eğer bu gerçekleşirse, söz konusu kopukluklar ortadan kalkarsa, bu temelde anti-faşist direniş, dört parça Kürdistan ve yurtdışında halkımızın ve dostlarımızın özgürlük eylemleri gelişir ve bütün bunlar daha güçlü bir gerilla ve özsavunma savaş öncülüğünde birleşirse işte o zaman AKP-MHP faşizmi için gerçekten de çöküş yaşanır.

Dış gelişmeler böyle bir çöküş için her zamankinden fazla fırsat verecek. Bunu insan net görebiliyor. Artık eskisi kadar, hatta onu aşacak düzeyde AKP-MHP faşizminin siyasi, ideolojik, askeri destek görmesi mümkün değil. Alabileceğinin azamısını aldı. Olası gelişmeler AKP-MHP faşizminin aleyhine görülüyor. Devrimci-demokratik hareket bundan yararlanabilir. Aslında bu AKP-MHP faşizminden kopuşu daha da tırmandırabilir. Onları kendi safına çekebilir. Kendi etrafında toplayabilir. Bu da bizi daha güçlü bir mücadeleye, daha etkili bir siyasi sonuca götürebilir.

Öyle anlaşıyor ki çatışmalı ve tartışmalı durum giderek Türkiye üzerinde odaklanacak. İran tartışıldı, çatışmalı oldu. Afganistan tartışıldı, çatışmalı oldu. Şimdi Irak tartışılıyor, Arap sahası toplanıyor. Irak, Suriye ve Türkiye daha fazla gündeme gelecek. Bölgedeki tartışmalı ve çatışmalı durum burada odaklanacak, bu da AKP-MHP faşizminin lehine değil, aleyhine olacak. Böyle bir durum ortaya çıkmadan faşizm hızlı saldırılarla sonuç almak istiyor. Onu dikkate almamız. Bu saldırı planlarını boşa çıkartmalıyız. Başarılı olmasına fırsat vermemek gerekli. Eğer bu başarılsa giderek daha fazla tecrit olacak, AKP-MHP politikalarına karşı gelişmeler bölgede, Arap sahasında, Avrupa'da, dünyada daha çok hızlanacak. AKP-MHP faşizmine karşı direnişi geliştirmenin, ona karşı yıkıcı bir mücadele yürütmenin koşulları, zemini daha çok artacak. İmkânları, fırsatları daha fazla artacaktır.

Uzun bir mücadele sürecinin sonuçlarını etkili düzeyde almayı gündeme getirebilir. Böyle bir süreçteyiz. Bunu görmeliyiz. Yeni gelişmeleri değerlendireceksek böyle değerlendirmeliyiz. Biz bir süreden beri böyle tartışıyoruz. Bazıları son NATO toplantısını, yine Afganistan'daki durumu, AKP-MHP faşizminin güçlendirilmesi olarak gördüler. Farklı görüşler oldu. Bunların doğru olmadığı, tam tersine giderek hepsinin sonuçlarının AKP-MHP faşizminin çöküşünde odaklanacağı daha fazla açığa çıktı. Bunu rahat söyleyebiliriz ama tekrar etmekte yarar var; her şeyi yine de mücadele belirliyor. Pratik mücadele belirleyecek. Hiçbir şey kendiliğinden, mücadelesiz olmuyor, olmaz da.

Eğer bu tarihsel sürecin dersleri iyi çıkartılırsa, imkânlar ve fırsatlar yaratıcı tarz ve kazanımcı üslupla zamanında doğru değerlendirilirse, ideolojik duruşla politik esneklik, ilişki ve ittifaklar zamanında iyi oluşturulur ve kullanılırsa 'Dem Dema Azadiyê' hamlesinin ikinci yılında, 12 Eylül darbesinin 42'nci yılında AKP-MHP faşizmine karşı savaş, direniş, özgürlük mücadelesini daha da büyütüp tırmandırabiliriz. Türkiye'ye yayabiliriz. Bu yılı tecridin kırıldığı AKP-MHP faşizminin yıkıldığı yıl haline getirebiliriz. Gelişmeler bunun mümkün olduğunu gösteriyor. Biz de bunu mümkün kılacak bir düşünce gücünü, iradeyi ve tarz yaratıcılığını mutlaka gösterebilmeliyiz.

12 Eylül darbesinin her yılında Önderlik TC'deki gelişmeleri ve mücadelemizin sonuçlarını değerlendirirdi. Biz de 42'nci yıla giriş kapsamında bunu böyle değerlendirebiliriz. Dikkat edilirse 42'nci yılda mücadeleyi büyütmek için imkânlarımız daha fazla; faşizm daha çok tecrit oluyor ve çöküşe gidiyor. Özgürlük Mücadelemiz daha büyük zaferlere ulaşma imkân ve fırsatlarına her zamankinden daha fazla sahip. Bizim görevimiz bunu değerlendirmek ve özgürlüğü kazanmaktır.

Anlamlı yaşam

Önderliğin fiziki özgürlüğünü sağlamakla mümkündür

Dilzar Dîlok

Fuat arkadaş'ın yazdığı "Apo" isimli şiirinde "size şah damarınızdan daha yakındır" diye anlatılan tanrıyı kışkırtırcasına ve onu geçerek "şah damarınız" der. Bu belirleme, anlayıp bilmeyen için abartı ya da başka birşeyle adedilebilir. Ancak Önder Apo gerçeğini az da olsa tanıyan, hisseden, anlamlandıran için normalin normalidir. O bizim şah damarımızdır. Ama şah damardan daha yakın olan tanrıya tezatır; bizi yargılayan, korkutan, ürküten değildir. Ceza yağdıran ya da gazap yağmurları altında yürüyemez hale getiren, toplumsallaşmaya, insan olmaya takat bırakmayan, bencilliğin, toplum karşıtlığının her türlüünü mübah gören ve nihayetinde kahreden değildir. Bunlar tanrının sıfatları oluyor aslında. Şah damarınızdan daha yakın olması, sizi denetlemesi, belirlemesi içindir. Önder Apo'nun şah damarımız olması ise bizimle bir olması, biz olmanız anlamındadır. Onsuz nefes alamayacağımız, onsuz bedenimizin soğuyacağı anlamındadır. Onun varlığıyla özgür ve mutlu yaşayacağımız anlamındadır. Hiçbir aşık, mâşuk da dahil olmak suretiyle, Önderlikten başka kimsenin onu bu kadar yakından anlayıp hissettiğini iddia edemez.

Felsefelerle konu olan vahdet-i vücud ayan bir olma, anlam birliği, aynı anlam zerresinde buluşmadır. Bunu en fazla yaşayanlar şehit yoldaşlarımız, şehit öncü arkadaşlarımızdır. Bunu kimileri salt ölümü kutsama olarak görmektedir ancak öyle değildir. Ölümüne rağmen anlamı yüceltmek büyüklüktür. Yaşam adına ne varsa feragat edebilmek yüceliktir. Şüphesiz tüm PKK militanları bunu bilir, anlar, düşünür, hazırlanır ve zamanı geldiğinde bunu yapar. Ancak şehitlerimiz tüm bu aşamaları yürümüş, katetmiş, yaşamış ve tamamlamışlardır.

Önderlik gerçeğini anlatmak şüphesiz büyük derslerin ve zamanların işidir. Başlı başına bir evren felsefesine giriştir. Ancak bizler PKK militanları olarak, Önder Apo'nun öğrencileri olarak hayatımıza kendimiz yön vermeye karar vererek, onu anlamaya da giriş yapmış olduk. En azından bunun kararını verdik. Önder Apo kendisi de Önderlik gerçeğinin derslerini hep anlattı. Tüm bunlarla birlikte "anladığımız, uyguladıklarımızın toplamıdır" gerçeğine vursak, bir anlama kıtlığı yaşadığımız, anlamama inadı içinde olduğumuz da görülecektir. Varsa anladığımız ve uygulayamadığımız, ifadesiz kaldığımız, kendimizi anlatma, uygulama olanağı bulamadığımız, bu da bizim özgürleşememişimizi anlatır. Nihayetinde, gizli kalmış hakikat, hakikat olmaktan uzaktır.

Önder Apo, bilmeyi verilere dayalı bilgi olarak ele almadı. Hisleri de "tanımlanabilen, söze dökülebilen, bir çerçeveye sığdırılabilen kimi insani durumlar, faaliyetler" olarak ele almadı. Kimi görüşmelerinde, "Beni sevmiyorsunuz" dediğinde ve bizden, "Hayır başkanım, seni çok seviyoruz" mealinde bir cevap aldığına, bir kez daha doğrulandığını görmesi, bizler açısından büyük bir sınavdı. Ve biz başarılı

olamamıştık. Zira böyle bir -diyelim ki- itham karşısında böyle bir cevabın ne anlama geldiğini, en basit iki insan ilişkisinden dahi bilmekte ve tahlil etmekteyken, Önderimize böyle bir cevap vermemiz, ulaştığımız özgürlük düzeyinin kötü bir ifadesi oldu. Ki, Önderliğimiz bu düzeyi bir görüşmesinde "arpa boyu" olarak tanımlamıştı.

**İmrâli gerçeğini bilmek için
Önderlik gerçeğini iyi bilmek,
anlamak, hissetmek
ve yaşamak gerekir**

Bugün İmrâli gerçeğini açacak bir mücadele yürütüp faşist Türkiye devletini, bu sistemi yıkacak düzeye getirmemişsek, verdiğimiz mücadele yeterli gelmemiştir. Salt Türk devleti değil, tüm dünya hegemonyası üzerimize geliyor, tüm bölge devletleri aynı soykırım konseptinde birleşiyor, düşmanlarımız az değil. Tüm bunlara rağmen şunu bilmekteyiz: Hiçbir kale yıkılmaz değildir. Bizim parti olarak bu sistemi yıkmamış olmamız da kadrolar olarak Önderlik gerçeği temelinde anlamın ve hissin yaşadığı insanlar olabilme konusundaki yetersizliğimizdendir.

Oysa bizler bilmeyi, bilgiyi, anlamdan kopararak ele alıyoruz. Önderliğin tespitlerini, adeta kavramları giyindikleri ruhtan sıyrarak, onları fazlalık olarak görüp zerze zerze çıkarıp atarak algılayabileceğimizi sanıyoruz. Önderliğin zaman-mekan-anlam tahlillerini, bu kavramların içerdiği hakikatin gerisinde algılamaya çalışıyoruz. Hatta kimi zaman hadsizliklere düşüp, Önderliği objektif ele aldığımızı sanıyoruz.

Önder Apo'nun zaman algısı, yaşayan bir hakikate tekabül eder. Geçmiş zamanlar, onun hakikatinde geçip gitmez. Yaşanır, bir anlam yaratır, o anlam yeni zamanlarla yeni anlamlar doğurmak üzere dönem dönem bekleyebilir, ancak ölmez. Ve böyle bir bakış açısının devamı olarak da geleceğe dair tespitlerde bulunur, öngörüler inşa eder. Bunları bizimle paylaşır. Ancak bizim bu öngörülere yaklaşımımız yüzeyseldir.

ﷲ

**Önderlik belirlemeleri
bizler için talimattır. Ancak
bu belirlemeler, Önder
Apo'nun kendisi için
ulaştığı anlam düzeyinin
sonucudur. Ve bizler
Önderlik gerçeğiyle
bütünleştiğimiz oranda
bizim de gerçeğimiz,
düzeyimiz olacaktır. Bizler
dışardayız, büyük mücadele
olanaklarına sahibiz. Bizim
için anlamlı yaşam,
hastalıklı olmayan yaşam
ancak ve ancak Önderliğin
fiziki özgürlüğü için
zaferli eylemler
gerçekleştirebilmekle
mümkündür.**

ﷲ

Gerçekleşmemişse, çok uzak zamanlara konu olabilecek olarak düşünmek bir gaffet olurken, gerçekleşenleri de adeta kehanetin gerçekleşmesi gibi ele almamız başka bir gaffet olur. Örneğin; Önderliğin en son Afganistan'a dair yorumlarını okuyoruz, tartışıyoruz. Kimilerimiz, "Vay be, Önderlik yıllar öncesinden bugünü bilmiş" diyebilmektedir. Hatta kimilerimiz bunu Önderliğe insan üstü yüce anlamlar biçme niyetiyle yapmakta ne yazık ki. Oysa Önderlik peygamber değildir, kahin hiç değildir, ve hatta bize şah damarımızdan daha yakın olan da değildir. O bizim şah damarımız olduğu kadar tarihin ve zamanın da şah damarıdır. Zamanın kendisi olan, öncesi ve sonrasını bilemez mi? Neden bu durumlar karşısında bunca şaşırırız!

İmrâli gerçeğini bilmek için Önderlik gerçeğini iyi bilmek, anlamak, hissetmek ve yaşamak gerekir. İmrâli sistemi ile dünya egemenlik sistemi Önderliği esir alarak Önderlikte toplanan özgür insan, özgür Kürt bireyinin anlamını yoketmeyi, bu irade etrafında birleşen ve yeni bir anlam yaratan Kürt toplumsallığını yok etmeyi amaçlamıştır. Aynı şekilde bunun karşısında "terörist" söylemini bir kara büyüün lanetleyen sözü gibi kullanarak Türkiye halklarına da karşı en büyük komployu kurmuştur.

**Önder Apo yaşamış ve
yaşanacak olan en güzel
zamanlarımızdır**

Önder Apo 5 ciltlik 'Demokratik Uygurlık Manifestosu' adlı savunmalarında İmrâli sistemini çözümlemiş, son ciltte de bu sisteme nasıl katlandığını ortaya koymuş, bunu yaparken bizdeki yanlışlıkların bakış açılarını da düzeltmeyi esas almıştır.

İmrâli sistemi mutlak bir yalnızlık sistemidir. Yaşamın durdurulduğu, akışın gerçekleşmediği bir sistemdir. Cıva akışkanlığında yaşamların ölümüne mahkum edilmişliğinin yeridir. Önderliğin çocukluğundan başlayarak üniversite yıllarında somutlaşarak toplumsal bir form kazanan mücadelesi bilinmektedir. Bu form, 70'li yıllardan '99 yılına kadar amansız bir mücadele olarak sürmüş, tüm dünyaya kendini kabul ettirmiştir. Partisini, örgütünü, ordusunu yaratmış, tüm bunların öncülük düzeyinde benimsendiği bir ulusal bilinç yaratmış, Kürtlük tanımını ortaya çıkarmıştır. Önder Apo, "Kendimi toplumsal özgürlük alanlarında âdeta eritmişim. 'Ben' diye bir şeyi de pek geride bırakmamıştım. Toplumsal açıdan zindan süreci böylesi bir anda başlamıştı" der. Bu tespit, İmrâli sürecinde ortaya çıkacak olan yoğunlaşma ve zihniyet devriminin, esaret süreci başlamadan önceki dönemin destansı tarihselliğine, ulaşmış olduğu insan-ı kamil gerçeğine dikkat çekmektedir.

Tek kişilik hücrede 23 yıldır tutulan Önder Apo bu durumu, "Mitolojik tanrılar düşünselerdi, İmrâli kayalarına bağlamak kadar ağır bir cezayı herhalde akıl edemezlerdi" şeklinde tanımlamıştır. Bugünün tanrıları mitolojik dönemlerin tanrılarından daha kahrhâr, gaddar ve kötüdür. Ada hapishaneleri tüm dünyada benzer amaçla kullanılmıştır. Toplumdan koparılmak istenen kişiler, egemen sistem tarafından istenmeyen kişiler, öldürülmek yerine doğal tecrit olmuş ada koşullarında esir tutulmuştur. İmrâli da bu amaçla kullanılmıştır. İklimi çok sert ve nemli, yani insan bünyesini yıpratıcı, çürüten bir yapıdadır. Hele hele Önderlik gibi bir karasal iklim çocuğunun böyle bir deniz ortasında tutulması zaten bir cezalandırma yöntemi olmaktadır.

Önder Apo kendisi için, yalnızlığa hazır olduğunu, bağımlılık temelinde gelişen aile, akraba, yakın arkadaş ve kadın ilişkilerini soyutlaştıracak deneyim sahibi olduğunu, ancak bu yalnızlaştırmaların hiçbirinin İmrâli sisteminin yarattığı ağırlaştırılmış tecridi anlatmaya yetmediğini belirtmiştir. Önderliğimizin komployu kırması yarattığı zihniyet devrimiyle ilgilidir. Bu devrim, Önderliğin bir kez daha Önderlik gerçeğini Kürt toplumuyla birleştirmesiyle de güçlenerek tecridin sınırlarını büyük oranda kırmıştır. Bugün dost düşman herkes, "Kürt halkı sadece İmrâli'yi dinliyor" demektedir. Bu belirleme doğrudur ancak bu belirlemeyi şöyle açıklamak daha doğru olacaktır: Kürt halkı, kendi özgür geleceğinin sesini dinliyor. O, şah damarımızdır. Yaşanmış ve yaşanmamış en güzel zamanlarımızdır.

Önderliğe yönelik ceza, hukuk üstüdür. İdam cezası hükmü uygulanmamasına rağmen, idamın infazı olan ağırlaştırılmış müebbet uygulanmaktadır. Yani idam cezası kalkmış olmasına rağmen idamın uygulanır biçimi olan ağırlaştırılmış müebbet pratikleştirilmektedir. İdamda, varolan yaşama dair hiçbir olasılığın bırakılmaması ve ölümün beklenmesi durumu, aynı şekilde ağırlaştırılmış müebbet adı altında uygulanmaktadır. Şüphesiz Önder Apo'nun durumu salt bu hukuki tanımlarla ele alınamaz ancak Önderliğimiz belli bir yaş sınırında İmrâli zindanına alındığı için zindan koşullarının fiziksel olarak büyük etkisi olmakta ve nihayetinde bundan dolayı da hamlelerimizde Önderliğin fiziki özgürlüğünü sağlamayı hedeflemekteyiz.

**Önderlik üzerindeki
ağırlaştırılmış tecridi kırmada
üzerimize düşen tarihsel rolü
oynayamadık**

Önderlik ile Kürt halkı arasındaki canlı dinamik bağ-ilişki bu zindan sürecinden etkilenecekti. Ancak bu etkinin salt negatif olması değil, aynı zamanda tepki ve öfkeyi de büyüteceği zamanla daha fazla anlaşılacaktı. Önderliğin esaret yılları boyunca doğan kuşaklar faşist soykırımı Türkiye cumhuriyetine öfke ile büyüyecek ve bölgeyi tehdit eden sorunsallık, bu komponen sonuçları temelinde daha da sulanmış ve büyülmüş olacaktı. Önder Apo bu

kimi kurum ve şahısları rehin alma şeklinde giderek derinleşen, kapsamlılaşan bir ihanet temelinde yapıyor. KDP, ihaneti derinleştirdikçe, Kürdistan bölgesinde çeteleşmesine ve halk tarafından kabul edilmemesine ters orantılı olarak faşist rejim ve dünya egemenliği tarafından kabul ediliyor. Hatta Rojava gibi on binlerce şehit vererek devrim yapan bir alanda KDP temsilini alanda yapan, Türk işgalciliğini Efrîn'e rağmen olumlayan ENKS gibi ihanetçi kesimlerle ortaklaşmayı dayatacak kadar ileri götürüyor. Bir anlamda, Önder Apo'nun kendisi gibi fikirleri ve ona en ufak bir yakınlık duyan tüm toplumsal hareketler de tecrit ediliyor. Hem de dünya egemenliği kadar işgalci faşist TC sistemiyle ve en fazla da son dönemde somutlaştığı gibi Barzani ailesi tarafından.

Doğru bir Kürtlük tanımını hakim kılamazsak ve yaşamsallaştıramazsak, Barzanilerin Kürtlük tanımı tarafından tecride alınacağımızı bilmiyor değildik. Ve bugün bu çizgi karşısında doğru bilinç oluşturmada yetersiz kaldığımız ortadadır. KDP, dünya egemenliğinin PKK karşıtlığından cesaret aldığı kadar geri ve eski Kürt karakterinin KDP karşındaki yetersiz duruşundan da cesaret almaktadır. Bu yıl Medya Savunma Alanlarına yönelik geliştirilen operasyonlara paralı Gulan güçleriyle katılması, gerillaları şehit etmesi ve hem Kürt kanı edebiyatı yapıp hem de özgür Kürt'ün kanını dökmesi bundan kaynaklıdır. Şunu bilmekteyiz ki; KDP adı ne olursa olsun tüm paralı mafya kesimleriyle birlikte özgür Kürt'ün mahkemesinde yargılanacaktır.

Tabii böyle bir mahkemeyi kurabilmek için bizim mücadelemizi yükseltmemiz, zafer kazanmamız ve KDP'yi sömürgeci-soykırımcı TC ile hareket etmeye cesaret edemez hale getirmemiz gerekmektedir. Bunu da salt naif ulusal birlik söylemleriyle yapamayız. Bir dönemdir ulusal birlik söylemi, adeta Barzanilere iyi niyet beyanında bulunur gibi bir tutuma dönüşmüştür. Şüphesiz Partimizin bir yaklaşımı vardır ve Parti bunu kamuoyuna sunmuştur da. Ancak partinin dile getirdiği ulusal birliğin olabilmesi için ilkesel ortaklıklar olmalı, bunun için de örneğin KDP gibi bir oluşumun durduğu ihanet çizgisinden dönmesi ve Kürt halkına özeleştirisi vermesi gerekmektedir. Ancak böyle birşey olmadığı gibi katlettiği gerillalar hakkında dahi açıklama yapmayan bir ihanetçi

grupun karşısına geçip 'ulusal birlik ulusal birlik' diyerek ulusal birliğe gelinmeyeceğini de bilmek lazım. Bu durumda aslanan, ulusal birlik söylemini öylesine dile getirmeyi bir tarafa bırakıp demokratik birlik ilkelerini ortaya koymak ve özgür Kürt tanımını tüm Kürdistan halkına kavratmak gerekir. Şüphesiz Kürt halkı KDP'yi tanımaktadır. KDP'nin kendini iktidar kıldığı Başûrê Kurdistan halkı da KDP'yi en iyi tanıyanlardır. Ancak bu tespit yeterli değildir; halkımızın tutumunu örgütlü bir eyleme dönüştürmemiz gerekmektedir. Bu durumu aşamadıkça Türk devletine operasyonlar için cesaret verilmekte, çöküşe geçmiş mafyalar karmaşasındaki Türk devleti adeta sırf KDP'ye dayanarak ayakta durmakta, Hareketimiz tecride alınmaya çalışılmakta ve Önderlik üzerindeki tecrit de sürdürülmektedir.

Bir yıldır, tüm eylemler hamle kapsamında yapılmaktadır. Ve tüm eylemlerde Önderliğin fiziki özgürlüğü ve Önderliğin muhataplığı ortaya konulmaktadır. Bunun karşısında devletin sağrıları oynuyor görünmesi, tecridi kırarak yeterli eylemselliği geliştiremeyişimizden kaynaklanmaktadır. Hamle kapsamında çok güçlü halk eylemleri olmuşsa da hamlenin öncülüğünü salt zindan direnişçilerine bırakmak da düşmanın psikolojik özel savaş aracına dönüştürdüğü başka bir konu olmaktadır.

En iyi niyetlimiz bile zafere kilitlenmemenin nedenini koşullarla izah ediyor

Tüm bunlar temelinde güncelliğini yitirmeyen bir soru karşımızda duruyor: PKK kadro ve sempatanları Önder Apo duruşunu nasıl ele almalı, düşman karşısında nasıl bir duruş sergilemeli ve düşmanla çok yönlü olarak nasıl bir mücadele yürütmeli?

Cevabı bulmak için yine Önder Apo'ya koşuyoruz. Önder Apo, cezaevlerinin ıslah evi olmadığını, topluma karşı ahlâki ve iradi görevlerin yetkince yerine getirilmesinin de öğrenildiği mekânlar olduğunu belirtir ve şöyle devam eder: "Aynı hususlar dağlara çıkmış özgürlük savaşçıları için de geçerlidir. Özgürlük gerillası olmak, toplumsallığa ilişkin ahlâki ve politik görevlerini en üst düzeyde yerine getirmek demektir; bu bilinç ve ahlâki görev içinde olmak demektir; özgürleşmenin özsavunmaya ilişkin gereklerini yerine getirmek demektir. Öz-

sorunu aşmak için büyük çabalar gösterdi. Önder Apo, İmrallı sistemini aşmanın en büyük adımını onu anlamak olduğunu verdiği anlamla bize gösterdi. Çağın komplo ve esaretini, tüm çağların hakim düşüncesini aşarak boş çıkardı. "Anlamak, aşmaktır; durmamak, yürümek ve yola devam etmektir" dedi bize.

Ancak her ne kadar Önder Apo İmrallı sistemini anlayarak aşmış ve komployu boş çıkarmışsa da bizim Önderlik militanları olarak Önderlik eylemine gereken anlamı ve cevabı verdiğimiz söylenemez. Bu durum tek tek kişiler somutunda böyle olurken, aynı şekilde çalışmalarımıza yansımış, toplumu örgütlemeye, topluma öncülük etmede yetersiz kalmıştır. Nihayetinde Önderlik üzerindeki ağırlaştırılmış tecridi kırmada üzerimize düşen tarihsel rolü oynamadık. Serhildan toplumu yarıttık, büyük devrimler yaptık, büyük dönüşümler ortaya çıkardık. Ancak nihayetinde Önderliğimizle özgür bir yaşam inşasını gerçekleştirecek düzeyde bir sonuç ortaya çıkaramadık, toplumu sürekli bir ayaklanma halinde tutamadık. Paramparça edip çöküşün eşğine getirdiğimiz faşizmi çürümüş-bunamış hale getirdiysek de tümünden yıkamadık. Toplumsal büyük hareketlilikler olduğunda bunu devrimsel sonuçlara dönüştüremedik. Düşman gerçeğinin farkındaydık, bir karşı duruşumuz vardı ancak tarihsel süreçlerde daha doğru, bilinçli ve tarihsel adımlar atmak yerine dönemlerin karşımıza çıkardığı durumlara göre davrandık. Bu durum, karşıımızdaki gücün düşmanlıkta sınır tanımazlığıyla birleşince, büyük tarihsel süreçlerin ve kazanım eşliğindeki süreçlerin tersine dönmesine ve büyük zarar vermesine de yol açtı. Bu durum, faşizmin halkımız üzerindeki baskılarını giderek mantık sınırlarının ötesine taşımaya, korku iklimi yaratmaya çalışarak devrimimizin kırk yıllık kazanımlarını yoketmeye cesaret etmesine de yol açtı. Tüm bunların kökeninde; Önderliğimizi yeterince anlamamak, hissedememek, Önderlikle aramızdaki bağı da yeterli derinlikte kuramamak ve tabii ki İmrallı sistemini yıkamamak vardır.

Özgür yaşamak isteyen tüm Kürtler tecrittedir

Önder Apo kendisi ile bizim aramızdaki bağı bize hep anlatmaktadır. Ancak bizim bu konudaki anlatılanları anlamaya yetimiz azdır. Konu bağlamında, İmrallı ağırlaştırılmış tecrit sisteminin tüm Kürdistan'a ve tüm Kürtlere uygulandığını, dönem dönem fiziki koşulları farklılaşsa da bu siyasetin tüm Kürtler

Doğru bir Kürtlük tanımını hakim kılamazsak ve yaşamsallaştıramazsak, Barzanilerin Kürtlük tanımı tarafından tecride alınacağımızı bilmiyor değildik. Ve bugün bu çizgi karşısında doğru bilinç oluşturmada yetersiz kaldığımız ortadadır. KDP, dünya egemenliğinin PKK karşıtlığından cesaret aldığı kadar geri ve eski Kürt karakterinin KDP karşındaki yetersiz duruşundan da cesaret almaktadır.

için esas alındığını defalarca belirtmiştir. Hatta süreçlerin rüzgarına kapılmamak gerektiğini, süreçleri tarihsel anlamı bağlamında derinlikli ve doğru okumak gerektiğini, rüzgarın hafif değişmesiyle tüm meclisteki milletvekillerinin dahi tutuklanabileceğini, devlet denetiminde yaptıklarından dolayı yargılanabileceklerini de belirtmiştir. Ancak genel okuma, Önderliğin kaygılı ve aşırı tedbirli yaklaşımlarına yönelik olduğundan, bu durum yeterince anlaşılmamış ve tedbir alınmamış, nihayetinde belirtilenler, çok değil birkaç yıl içinde gerçekleşmiştir.

Bugün özgür yaşamak isteyen tüm Kürtler tecrittedir. Önder Apo üzerindeki ağırlaştırılmış tecridi kırma ve faşizmi yıkma amacıyla başlattığımız bir hamlemiz var. Çünkü; biz de, geç de olsa bu tecridin tüm Kürdistan üzerinde, tüm Kürtler üzerinde olduğunu, özde de partimiz PKK üzerinde olduğunu görmekteyiz. PKK 'terör' listesindedir ve bu uluslararası konsepti özgürlük mücadelemizle değiştirene kadar da tüm işbirlikçi Kürtler de dahil, tüm egemen güçler bu konsept temelinde yaklaşacaktır. Ancak bunun ötesinde bir tecrit ve baskı durumu söz konusudur. Bu tecride, PKK'ye yakınlaşan tüm Kürtler ve Kürt dostları da maruz kal-

maktadır. Türkiye'de bu durum, terörist sözcüğünün zehirli etkisiyle gerçekleştirilmekte, boş sözlerle 'vatan' ilahileştirilerek Türkiye toplumunda bilinç bulanıklığı ve kullanıma açıklık yaratılmaktadır. Bir yandan bunlar olurken, diğer yandan tüm TC devleti, iktidarı ve sahte muhalefetiyle Barzani ailesiyle görüşmeler yapmaktadır. Çünkü Barzanilerde, köle Kürt'ü görmektedirler. Kürt'ün köleliğinde PKK'nin yokluğunu görmekteler. Kürt'ün köleliğinde kendi faşist sistemlerinin de o çokça dillendirdikleri bekalarını görmekteler. Bundan dolayı da Barzani Kürtlüğünü kabul etmekte ve yarım ağızla da olsa muhatap almaktalar.

Bir yandan Kürt halkının özgürlüğü için yarım asırlık mücadelenin Önderi olan Önder Apo üzerinde bunca baskı ve tecrit uygulanmakta, diğer yandan Kürt olduğunu iddia eden bir grupla görüşülmektedir. Bu iki zıt durum, Kürdistan tarihindeki iki çizginin varlığını net ortaya koymaktadır. Barzanilerin temsil ettiği çizgi tecrit edilmiyor, hatta Önder Apo düşüncesi, fikri, bedeni ve partisi PKK tecrit edildikçe Barzanilere alan açılıyor.

Tabii bunu PKK üzerindeki saldırıların derinleşmesi, giderek PKK'ye yönelik operasyonlara katılma, alan tutma, özel güçler oluşturup gerilla kamplarına saldırma, gerillaların yol güzergâhına pusu kurarak katletme, Kürt Özgürlük Mücadelesine yakın

gürlük gerillası olmak bireysel etkinlik kurmak veya iktidar olmak değildir. Bu, artık özgürlük savaşı değil, iktidar savaşıdır. Böyle olanların dağa çıkışı da, (toplumsal alan çalışmaları bağlamında) inişi de ahlaki ve toplumsal değildir. Zaten böyleleri umduklarını bulamayınca kolayca ihanet ederler. Toplumsal görevlerinin gereğini hiçbir alanda yerine getiremezler. Demek istediğim şudur: Toplumsal varlıkları mutlak kölelik içinde olanlar, hatta dağılmayı yaşayanlar için her yer benzer özellikler taşır. İçerisi kötü dışıysa iyi, silahlı kötü silahsız iyi gibi yersiz ayrımlar varlık ve özgürlük mücadelesinin asli çabasını değiştirmez. İnsan yaşamı ancak özgür olduğunda anlam taşıdığına göre özgürlüksüz nerede yaşanırsa yaşansın, orası her zaman karanlık bir zindandır.”

Özgürleşmedikçe kendi zindanımızı kendimizle taşıyoruz ve Önder Apo söz konusu olduğunda ısrarla onun fiziki özgürlüğünden söz ediyoruz. Çünkü o, özgür bir insan ve de özgür insan modelimizdir. Ancak bu durum kimi yanılgılara da yol açabilmektedir. Nadiren de olsa, “Zaten Önderlik özgürdür, zindanda bile olsa o bizden daha özgürdür” diyerek bir yandan bir doğruya işaret ederken bir yandan da yanılgılı bir duyguya yönelim olabiliyor. Önderliğimizin fiziki özgürlüğü söz konusuysa, Önderliğimiz 70 yaşını geçmişken böyle bir yaklaşımın ortaya çıkması büyük gaffettir. Hem yüzeyseldir hem de Önderliğe karşı, Önderliğin yoldaşlığına karşı yetersiz yoldaşlığın bile gerisinde olmaktadır. Önderlik gerçeğini yüceltir görünerek kendi eylemsizliğini ve mücadelesizliğini örtbas etmektedir.

En iyi niyetlilerimizin de sonuç alıcı, zafere kilitlenen bir tarzı yaratmamasını koşulların zorluklarıyla izah etmesi, tam da Önderlik üzerindeki tecridi kıramadığımız için bizi de kapsayan bir tecritle alakalıdır. Bu anlamda Önderlik İmralı zindanını, kendi deyişle Kürt olgusunu ve sorununu algılamak ve çözüm olanaklarını kurgulamak açısından tam bir hakikat savaşı alanına dönüştürmüştür. Bizler de içinde bulunduğumuz koşullar ne olursa olsun, koşulların yetersizliğini aşmayı amaç edinmek kadar koşulları da hakikat savaşının meydanına dönüştürmemiz gerekir. Bugün buna en güzel örnek HPG saflarında yürütülen savaş ve genç gerilla yoldaşlarımızın yürüttüğü irade ve zihniyet savaşı, yürek ve beden savaşıdır. Şikeftlerde yürütülen savaşta, iradenin yüceliği ve keskinliği kadar kararlılık, yaratıcılık, düşmanı vurma gücü, kendine güven zirvedir ve verilen mücadele Önderlikle yoldaş olmanın en iyi örneğidir. Xakûrkê ile başlayan, Heftanîn ile devam eden, Garê ile düşmana büyük bir hezimet yaşatarak yeni bir dönemi başlatan ve bugün Avaşin, Zap ve Meftîna’da süren direniş bunun örneğidir.

Tüm PKK kadroları ve sempatanları, böyle koşulları kendisiyle mücadele etmenin, yanılgılarından kurtulmanın ve zafer çizgisine yaklaşan kişilikler yaratmanın aracına dönüştürebilir. Şüphesiz mesele salt kişisel gelişim değildir. Amaç özgürlük ve zafer kişiliği yaratarak Önderliğin fiziki özgürlüğü başta olmak üzere tüm Kürdistan toplumunun özgürlüğüne giden yola girmek ve koşarak ilerlemektir. Parti ve kadrolar olarak birikimimiz büyüktür; sürekli artan katılımlar, yenilenen bünye, Önderlik fikirleri gibi dünya insanlığının en kıymetli hazinesine sahip olmamız en büyük avantajlarımızdandır. Bu avantajın değerini bilmek en başta bildiği ve yaptığıyla yetinmemeyi gerektirir. Yarım bilmeler, yüzeysel bilmeler, on yıl önceki bil-

melere dayanan ve kendini yenilemeye yakınlaşımlar bize kaybettirecek hususlardır. Öyle ki tecrübe denilen şey kazandırmalı ve geleceğe taşımada destek olmalıyken bizde bazen yerinde saymaya vesile olabilmektedir. Apocu militan ve sempatizan, tüm tecrübesine rağmen bir yeni savaşçı ruhuyla kendini inşa koyulan ve devrimi inşa girişendir.

Önderlik zindan koşullarına rağmen zaman bana yetmiyor diyorsa, biz ne yapmalıyız?

Devrime girişebilmek için her gün yeni başlangıçlar yapabilmek gerekir. Şunu bilmeliyiz ki; Önder Apo kendi durumunu anlatırken güncel tahlillerin

meye devam edebileceğimizi sanmak yanılgı olur. Çünkü kapitalist modernite, mitolojik çağlara taş çıkartırcasına bir insan öğütme aracına dönüştürülmüştür. Modernite, bilim adı koysa da yeni mitolojiler yaratmıştır. Zeus’un yapamadığını bugün kimi teknik araçlar ya da internet oyunları yapabilmektedir. Bugünkü iktidarlara da yozlaşmış mitolojiler yaratmakta, insanların taş bile dönüşmeyeceği bir laneti ortaya saçmaktadır. Hakikat diye dayatılan şey, iktidarların çürümüş artıklarıdır. Var olanla yetinmek, salt geçmiş tecrübelerimizin yeteceğini düşünmek, üzerine eklememek ya da genç yoldaşlarımızı yeterince bu tecrübeler ışığında eğitmek bizi günden güne kapitalist modernitenin batağına çeker. Genç yoldaşlarımız açısından da za-

ötesinde sözler bulmayı denedi. Çünkü; verili anlatım sınırları buna yetmiyordu. İsa’nın çarmıha gerilişini anlattı. Yine Prometheus gibi İmralı kayalıklarına çivilendiğini anlattı. O Prometheus ki tanrılardan ateşi çalmıştı ve tanrıların gazabına uğradığından dolayı her gün ciğerlerini kartallar yiyor ve onu ölüm evinin eşliğine getiriyordu. Ancak Prometheus tüm bunlara rağmen tanrılara meydan okuyor, her gece sabaha kadar kendi ciğerini yeniden onarıyor, kendini yeniden yaratıyordu.

Biz öncelikle şunu farketmeli ve hissetmeliyiz. Bizler her birimiz bir dağ başında, bir şehirde, bir mahallede, bir mevzide de olsak, nihayetinde Önderliğin üzerindeki ağırlaştırılmış tecridi bizzat yaşamaktayız. Hepimiz tecrit altındayız. Ve hepimizin ciğerleri her gün kapitalizm tarafından gaganmakta, tırtıklanmakta ve kan kaybetmekteyiz. Bir militan, her gün kapitalizmin ondan bir parça kopardığını hisseder ve bunu duyumsarsa, o koparılan parçasını kapitalizme kaptırmamak için Prometheus’a eş değer bir direniş, kendini inşa ve kendini yenileme eylemine girer. Eğer günlük olarak kendimizi inşa etmiyorsak, kendimizi yenileyip bizden alınanları yeniden yaratıp yerine koymuyorsak ne Prometheus olabiliriz, ne de günlük ölümlerden kurtulabiliriz. Önderliğimiz -ki, biz Önder kabul ediyor ve izinde, ışığında yürüyor, mücadele ediyoruz- her gün kendini yenileme ihtiyacı duyuyorsa, zindan koşullarına rağmen zaman bana yetmiyor diyorsa, bizlerin hangi koşulda olursak olalım, kendimizi her gün yenileme, büyütme, güçlendirme ve sisteme darbe vurur hale getirmemiz gerekiyor. Bunu başaramazsak varolanla yaşamaya, yürü-

manla yarışarcasına kendini kapitalist sistemden kopararak yaratmak, temel görevlerdendir.

Anlamli yaşam Önderliğin özgürlüğünü sağlamakta mümkündür

Yaşamın her an’ı etik ilkeler, adil bir bakış açısı ve pratik kadar politik bir tutumla yaşanması şarttır. Bizler gibi yarım asırlık bir özgürlük mücadelesine sahip militanların bu ilkeleri özümseyip kendinde sıradan reflekslere dönüştürmemesi, şüphesiz İmralı sistemi gibi bir sistem karşısında güçlü durmamızı engeller. Çağı zaptetmeye çalışan kapitalist modernite, yozlaşmış bir toplum-insanlık yaratmakta ısrar etmektedir. Ulus devletlerin dağıldığı bir çağdayız ancak yerine demokratik uluslaşmaların geliştirilmemesi için kapitalist modernite sistemi direnç içindedir ve bundan dolayı da dağılan sınırların ötesinde berisinde çete oluşumları giderek artmaktadır. Bundan dolayı kapitalist sisteme dair her dağılmayı bir olumluluk olarak göremeyiz. Eğer mücadele edip devrimci olanı yerine inşa edemezsek, kapitalist sistem daha kötüsünü yerine getirmektedir. Türkiye’de AKP gibi, Başûrê Kurdistan’da KDP gibi. Bu da toplumumuzun kötü, çirkin, yalan sistemlerin insafına terk edilmesi demektir. Böyle bir durum da Önderlik gerçeğinin çok uzağında hatta karşısında bir konum demektir. Tarihsel olarak da hiçbirimizin kabul edeceği bir duruş değildir. Önderliğimiz, Önderlik gerçeğine bu yanılgılarla katılmanın büyük hayal kırıklığı olacağını, Önderliği doğru kavramanın ve ona katılmanın kişisel değil toplumsal bir sorun olduğunu belirtir.

Salt Türk devleti değil, tüm dünya hegemonyası üzerimize geliyor, tüm bölge devletleri aynı soykırım konseptinde birleşiyor, düşmanlarımız az değil. Tüm bunlara rağmen şunu bilmekteyiz: Hiçbir kale yıkılmaz değildir. Bizim parti olarak bu sistemi yıkmamız da kadrolar olarak Önderlik gerçeği temelinde anlamın ve hissin yaşattığı insanlar olabilir konusundaki yetersizliğimizdendir.

‘saygı duyuyorum’ adı altında ne olduğu belli olmayan bir yaklaşımı dillendirmek de büyük kaçıdır. Zira bizler militanlar topluluğunun bireyleri olarak zaten birbirimize saygı duymaktayız, duymalıyız. Ancak mesele saygı duymak değil, anlam vermek ve bu verdiği anlamla kendine anlam kazandırmaktır.

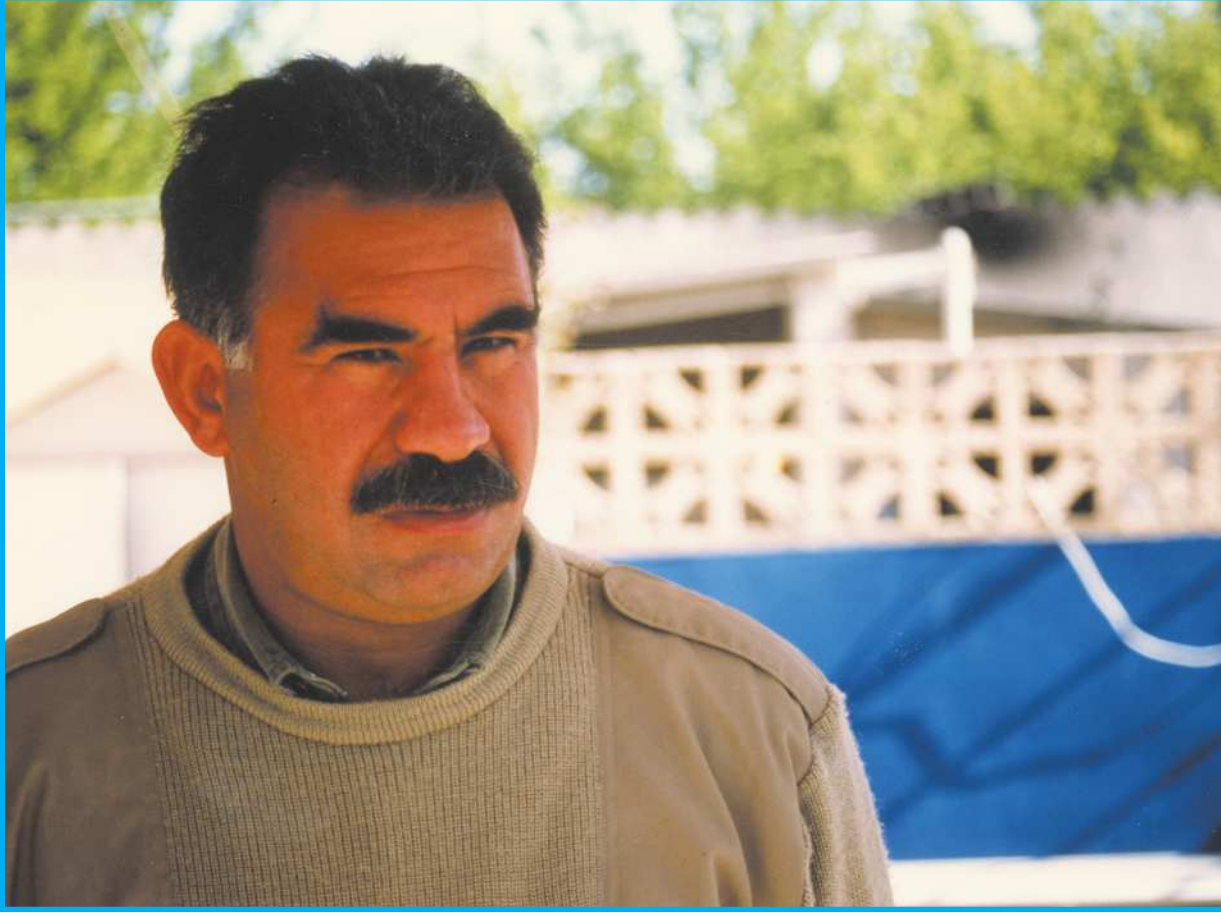
“Kadınla nasıl yaşanır?” sorusunun cevabını oluşturmak ve bizlere anlat-

mak için ciltler dolusu kitap yazan Önderliğimizin karşısında bu yaklaşım, adeta bir cüceliği ifade etmektedir. Bugün her erkek arkadaşın ya da sempatizanın kendisine ‘kadınla nasıl yaşanır?’ sorusunu sorması gerekir. Yine Önderliğimizin tüm dünya düşünürlerinden ayrılan yanını oluşturan tespitlerinden biri olan ‘erkeği öldürmek’ belirlemesi üzerine her gün, her an düşünmek, bunun özgür erkekliği yaratmadaki önemini anlamak gerekir; özgürlük için bu şarttır. Bugün, bu düzeyin gerisinde olduğumuz, cins mücadelesi yürütmekle birlikte yeterli zihniyet dönüşümü yapmadığımız, erkekliği öldürme konusunda fazla insafı davrandığımız kabul edilmelidir. Toplumumuza kapitalist sistemin saldırısı vardır ancak asker-polis erkeklerin Kürdistan’daki genç kadınlar üzerinden saldırısı da vardır. Buna rağmen toplumda bu konularda bir öz savunmanın olmaması, toplumun ahlaki ölçülerindeki düşüşle alakalıdır. Yine aile içi saldırılar, şiddet, tecavüzler artmıştır. Bu durumun yürüttüğümüz kadın özgürlük mücadelesinin, kadının özgürleşmesi, güç ve irade haline getirilmesi ve erkekliğin öldürülmesi konusundaki yetersizliğimizle bağını görmek zorundayız. Bu anlamda, kadın yoldaşların ve kadın sempatizanların da kadın cinsini tarihsel ve toplumsal tanıma, jineoloji biliminin esaslarını öğrenmesi, derin bir bilinç kazanarak toplumsal cinsiyetçilik konusunda mücadeleci olması, kendindeki geri ve geleneksel yanlarla savaşması ve bu özellikleri aşarak özgür kadın kişiliğine ulaşması, erkek egemenliğini reddetmesi ve karşısında bir mücadeleci duruş içinde olması, özgür eş yaşamın gerçek kurucusunun kadın olduğunun bilinci ve sorumluluğuyla hareket etmesi gerekmektedir. Tüm bunların Önderliğin belirttiği, “Benimle felsefe tartışmaları yapacak kadın yoldaşlığı” inşa etme yolunun birer temel taşı olduğu bilinciyle hareket etmeliyiz. Yaşamı doğru yaşamak anlamıdır. Doğru yaşamak için de yaşamın kurallarının doğru belirlenmesi gerekir. Ahlaklı, estetik ve anlamlı yaşamak, mücadeleyle yaşamak, hedefli olmak, özgürlük amacına doğru ilerlemek yaşamın doğru olabilmesinin şartlarıdır.

Önder Apo Demokratik Uygarlık Manifestosu’nun beşinci cildinin sonunda “İster içeride ister dışarıda, ister ana anında ve mekânında olsun, insan yaşamı ancak toplumsal olarak özgür, eşit (farklılık içinde) ve demokratik yaşanabilir. Bunun dışındaki yaşam biçimleri sapaktır, dolayısıyla hastalıktır. Yaşamın doğruya getirilmesi ve sağlıklı kılınması için devrim dahil çeşitli toplumsal söylem ve eylemlerle mücadele edilir. Bunun için de etik, estetik, felsefi ve bilimsel zihniyet ve irade oluşturulur.” demektedir.

Önderlik belirlemeleri bizler için tamlıdır. Ancak bu belirlemeler, Önder Apo’nun kendisi için ulaştığı anlam düzeyinin sonucudur. Ve bizler Önderlik gerçeğiyle bütünleştirdiğimiz oranda bizim de gerçeğimiz, düzeyimiz olacaktır. Bizler o düzeye ulaşmadan, o derece mücadele vermeden ve özgürleşmeden, “içerde ya da dışarda, nerde olursak olalım” diyemeyiz. Bizler dışardayız, büyük mücadele olanaklarına sahibiz. Bizim için anlamlı yaşam, hastalıklı olmayan yaşam ancak ve ancak Önderliğin fiziki özgürlüğü için zaferli eylemler gerçekleştirilebilmekle mümkündür.

Réber Apo'nun 'Ortadoğu'da Uygarlık Krizi ve Demokratik Modernite Çözümü' adlı savunmasından derlenmiştir

Toplumsal gerçeklikler hiçbir dönemde tarihsiz olmadıkları gibi hakikatsiz de değildir. Ortadoğu'nun tarihsel bütünlük taşıyan toplumsal kültürüne dayatılan ulus devlet hegemonyacılığına karşı Demokratik Modernitenin antitezi ahlâkî ve politik toplumdur.

Ortadoğu'da Demokratik Modernite çözümü

Günümüzde kendine özgü bir Üçüncü Dünya Savaşının yaşandığı inkâr edilemez. Bu savaş kapsam ve süre olarak ilk ikisinden daha derin ve uzundur. Bölgede sistemin kendini yenileme potansiyeli ne bulunmakta ne de oluşmaktadır. Gelişen şey çürüme ve dağılmadır. Bu koşullar altında Sümer uygarlığının Neolitik çağın antitezi olarak gelişmesinden günümüzün kapitalist modernitesine kadar geçen sürenin bastırılan tüm kültürel birikimlerini temel alan Demokratik Modernitenin kendini öncelikle tezleştirip sonra antitez olarak sisteme yüklenmesi en güçlü çıkış olasılığını teşkil etmektedir.

Tarihin merkezi akışında tez-antitez-sentez döngüsü bir kez daha harekete geçmek durumundadır. Somutlaştırırsak; öncelikle Dicle-Fırat vadilerini paylaşan ve tarihte hep bütünlük halinde yaşamış olan kültür üzerinde yeniden bütünlüklü bir çıkışa şiddetle ihtiyaç bulunmaktadır. Bugün adına Suriye, Irak ve Türkiye cumhuriyeti sınırları denilen yapay çizimlerin Birinci Dünya Savaşının galipleri olan İngiliz ve Fransız hegemonyasından miras kaldığı, tarihsel toplumsal kültürün bu temelde parçalanmasının jeostratejik böl-yönet politikasının gereği olduğu tartışma götürmez bir gerçektir. Bu sınırların yapaylığını derinliğine ve bütün sonuçlarıyla kavramadan, tarihin Verimli Hilal'inde anlamlı kültürel birlikler inşa edilemez. En büyük ahmaklık, bu sınırların kutsallığına (en kutsal olmayan, yabancı hegemonyanın en uğursuz çizimleri) inanıp bütünlüklü bir kültürel çıkışa niyet ve akıl edememektir. Kültürel bütünlükten kasıt eşitlik, özgürlük ve demokratik değerler etrafında örülen maddi ve manevi kültürdür. Böylesi bir kültür, milliyetçi olmayan bir ulusallık, dinci olmayan bir dinsellik, cinsiyetçi olmayan bir toplumsallık ve pozitivist olmayan bir bilimsellik zihniyetiyle yorumlanmak ve inşa edilmek durumundadır.

Bu konuda ilk adım olarak Dicle-Fırat Tarım-Su-Enerji Komünü'ne gitmek hem tarihselliğin hem toplumsallığın bütünsel gelişimine uygun bir yanıt olabilir. Bu birlik sağlandığında tarihsel toplumun mucizeler yarattığını ve tüm kutsallıkların beşikliğini yaptığını bil-

mekteyiz. Bu komünün ekolojik-ekonomik toplumun gelişiminde yeterli bir temel sağlayacağı ve güçlü bir potansiyel oluşturacağı açıktır. Bu ekonomik komünal modelle birlikte toplumun her alanında benzer komünler geliştirmek mümkündür. İsrail'de uygulanan Kibbutz modeli de gücünü bu komün özelliğinden almaktadır. Tarih boyunca ekonomik yaşam, ağırlıklı olarak komün tarzındadır. Kapitalist liberalizmde her ne kadar 'özel girişimcilik' adı altında bireycilik damgasını vursa da, üretim yine ağırlıklı olarak başta fabrikalar olmak üzere komünal birimler temelinde gerçekleştirilir. Fark, bireyci kârcı sistemdedir. Kârcılık aşıldığında veya asgari düzeye indirildiğinde geriye komünal düzen kalır. Komünal sistem sadece ekonomik alanda değil, tüm toplumsal alanlarda da geçerliliği olan evrensel yapısal özellikler taşır. Komünlerin temel sorunu ahlâkî ve politik olabilmektir. Uygarlık ve kapitalist modernitenin dayattığı bu değerlerden dışlanmayı Demokratik Moderniteyle aşabilmektir.

Bilge Evleri olarak Akademiler

Dicle-Fırat havzaları temel ihtiyaçlar olan tarımsal ürünler için gerekli su, enerji ve toprağı fazlasıyla sunmaktadır. Ortadoğu'nun ekolojik ve ekonomik toplumsallığı bu materyaller yeterince sağlanmadan gelişemez. Fakat yeterli bir zihinsel anlam birikimi oluşmadan bu yapısal materyaller, yapısal toplumu tek başına oluşturamazlar. Dolayısıyla reel sosyalist toplumlar gibi kapitalist moderniteye hizmet etmekten ve onun içinde erimekten kurtulamazlar. Zihinsel anlam birikimi için hem tarihte hem de modernitenin demokratik kefesinde oluşmuş birikimin akademik örgütlenmesi sağlam bir başlangıç olabilir. Unutmamak gerekir ki tarihin ilk akademileri olarak Sümer zigguratları, Nippur, Babil, Nusaybin, Urfa, Bağdat Bilge Evleri uygarlıkların onlarsız edemeyeceği gerçeğin de ifadesidirler. Demokratik Modernite akademisiz gelişemez. Kapitalist modernitenin kriz içindeki akademik dünyasına alternatif olarak örgütlenmek durumunda olan yeni bilimsel ve anlamsal dünya, ekolojik ve ekonomik toplumun vazgeçilmezidir. Bilimin ideo-

lojik tekel olmaktan ve iktidar aracı olarak kullanılmaktan kurtulması ancak eşit (farkındalıkla birlikte), özgür ve demokratik toplumun inşasıyla, bunların iç içe yaşanmasıyla mümkündür. Her eko-topluluk ancak kapitalist moderniteyi aşmış bir bilinç ve örgütlülük olarak inşa edildiğinde anlamlı olabilir. Kapitalizmi, endüstriyalizmi ve ulus devletçiliği aşan bilinç, örgüt ve eylemsel irade oluşmadan, eko-topluluklar ve ekonomik toplum oluşamaz. 'Bilim ve bilinç ayrı, toplum ayrı' anlayışları bir uygarlık çarpıtmasıdır. Bu da toplumun köleleştirilmesiyle bağlantılıdır.

Ortadoğu kültüründe ulus devletçiliğin tarihsel-toplumsal rolünü derinliğine çözümleyip kavramadan hiçbir toplumsal soruna çözüm bulabilmek mümkün değildir. Son iki yüz yıllık ulus devlet uygulamalarını sadece kapitalist modernitenin hegemonik gücü Britanya imparatorluğunun 'böl-yönet' komploları olarak değerlendirmek olayları ve olguları aşırı basitleştirmek olur. Bu yanlışlığa düşmemeye özen göstermek gerekir. Şüphesiz ulus devlet, komploya çok uygun bir devlet biçimidir. Fakat daha önemli olan, hakikat olarak değerini kapsamlıca belirleyebilmektir. Tüm pozitivist propagandaya rağmen ulus devletin içeriği en sırlı ve metafizik unsurlarla doludur. Tarihteki rolü aydınlatılamamıştır. Toplum üzerindeki etkisi daha da karanlıktır. Tüm anti-teolojik idealarına rağmen en çok teokratik özellikleri taşıyan devlettir.

Ulus devlet tüm bilimsellik idealarına rağmen toplumsal hakikat olarak en zayıf ve olumsuz bir antite (varoluşsallık)'dır. Esas rolü toplumsal doğanın çok zengin olan zihniyet kodlarını homojenleştirme adı altında tekleştirmedir. Tek dil, tek tarih, tek bayrak, tek millet, tek tip siyaset, tek tip yaşam, tek tip ideoloji toplumsal doğanın homojenleştirilmesiyle iç içe yürür. Karmaşık ve farklı toplumsal yapılar basitleştirilip tek tipleştirilince, hakikat yerini değeri zayıflatılmış ve olumsuzlaştırılmış siyah-beyaz türünden bir ikileme bırakır. En tutucu, şoven, softaca, faşist görüş denilen dünya bakış açısı bu basit ikilemeli yapı üzerinden gelişir. Ulus devletçi iktidarın bu tek tipleştirici uygulamaları kapitalizmin azami kâr eğilimi nedeniyle. Toplumun çok farklı yaşam grupları özgür-

lüklerini ve onurlarını korudukça azami kâr eğilimi sürdürülemez. Ancak farklı çıkarlara dayalı tüm yaşam alanları tek tip ulusal hâkimiyet altında eritildikçe, toplumda iki sınıflı bir kutuplaşmaya (burjuva-proleter) doğru gidilir. Kapitalist kâr süreci bu tip sınıflaştırmayla genelleşir ve gelişir. Tarih boyunca birikmiş maddi ve manevi kültür birikimleri iki sınıflı homojenleştirmeye kurban edilir. Bu gerçek bir kurbanlaştırmadır. Ne kadar farklı dil, düşünce, inanç, ahlâkî ve politik zihniyet ve yapı varsa, hepsi bu kurbanlaştırma kapsamındadır. İki yöntem uygulanır: Fiziki ve kültürel soykırım ile asimilasyon. Asimilasyon istenilen sonucu sağlayamazsa fiziksel ve kültürel soykırımlar devreye girer. Yöntemler genellikle iç içe uygulanır. Tek tip zayıf ve olumsuz hakikatleştirme denilen süreç böyle işler.

Ulus devletin kutsallık atfedilen sınırları tamamen uydurmazdır

Ortadoğu kültürel yaşamına dayatılan ulus devletçi zihniyet ve yapılanmaların sonuçları henüz bütünlüklü ve tarihsel süreç perspektifiyle irdelenmeye alınmamış bir konudur. Bizzat bu zihniyet ve yapılanmaların sahipleri bile neyi uyguladıklarının çok az farkındadırlar. Ulus devleti ideoloji ve yapılanma olarak uygulayanlar aslında 'Kapitalist modernite hegemonyasından neyi kopardıysak kârdır' mantığıyla hareket ederler. Tüm stratejik ve taktik yaklaşımları bu bakışla sınırlıdır. Hegemonik sistem başka tür gelişmesine fırsat vermez. Somutlaştırmaya çalışırsak; Ortadoğu'nun en eski toplumsal gerçeklerinden olan Arap kabile ve dinsel düzenlerine dayatılan yirmiyi aşkın ulus devletçi sadece ortak kültürel yaşamı bölmekle kalmıyor, varlıksal özlerine görülmemiş boyutlarda bir yabancılaşmayı aşıyor. Ortaya çıkan yeni Arap kimliği çokça eleştirilen eski ve ortaçağların kimliğinden daha yetkin değildir. Ulus devlet temelinde bölünen Arap en zayıf, çarpıtılmış ve tarihsel-toplumsal hakikatlerden koparılmış Arap'tır. Ne kadar keskin ulus devletçilik yapırlarsa yapsınlar, sandıkları gibi güçlenmeyip daha da zayıflarlar. Kaldı ki, Arapçılık da güçlenmenin

değil, zayıflamanın ve hakikatlerden uzaklaşmanın nedenidir.

Hiçbir milliyetçilik hakikatle beslenmediğinden güçlenmenin etkeni değildir. Bu durum en çarpıcı biçimde Hitler pratiğinde yaşanmıştır. Ulus devlet bakış açısında kutsallık atfedilen sınırlar tamamen uydurmadır ve küresel hegemonyanın çıkarlarıncı belirlenmiştir. İçerdiği ülke ve millet kavramları yeni teolojinin simgeleri olarak aynı çıkarların kapsamı dışına çıkamazlar. Çıktıklarında hegemonik tanrının gazabından kurtulmaları çok zordur. Aslında son iki yüz yıldır inşa edilmeye çalışılan bölgedeki bütün sınırlar, vatanlar, milletler, orta sınıf ve bürokrasiler ulus devlet tanrısallığıyla körelmiş durumdadır. Yaşadıkları gerçekliği ezeli ve ebedi gerçeklik sanırlar. Hâlbuki zihni biraz hakikate açık bir kişi tüm bu gerçeklerin son iki yüz yılın hegemonik çıkarlarını meşurlaştırmaya yönelik fantastik icatlar olduğunu bilir. Türkî ve İranî ulus devlet inşaları aynı hegemonik çıkarların ürünüdür. Kapitalist modernitenin fetih damgasını taşıdıkları halde, meşruiyet krizlerini aşırı dinci ve milliyetçi ideolojilerle aşmak isterler. Hepsinde laik ve dini milliyetçilik iç içe geçirilerek ulus devlet sağlam bir ideolojik zırhla kaplanmaya çalışılır. Azınlık durumunda bırakılan tarihsel kültürler, etnisiteler, din ve mezhepler ulus devlete karşı varlık-yokluk sorunuyla karşı karşıyadırlar.

Ortadoğu kültürünün bütünselliği, kapitalist modernitenin ulus devlet parçalayıcılığıyla köklü bir çelişki içindedir. Modernite ortak yaşam gerçekliklerine dayatılan demirden kafes rolünü oynamaktadır. Şiddetin sürekli gündemde olması bu gerçeği doğrulamaktadır.

Ahlâksız ve politikasız birim ve bireyler direnemez

Demokratik Modernitenin çözümleme ve çözme gücü ulus devlet karşısında çok daha nettir. Eski ve yeni hegemonik güçlerin sürekli unutturmaya çalıştıkları tarihleriyle uyutmaya terk ettikleri toplumsal gerçeklikler, Demokratik Modernite yaklaşımıyla öz tarihsellikleri içinde varlıklarının hakikatini ifade edebilmektedir. Hegemonik güçlere ilişkin çözümleme, karşıtlarına ilişkin tarih ve hakikat olarak yanıt bulmaktadır. Toplumsal gerçeklikler hiçbir dönemde tarihsiz olmadıkları gibi hakikatsiz de değildir. Ortadoğu'nun tarihsel bütünlük taşıyan toplumsal kültürüne dayatılan ulus devlet hegemonyacılığına karşı Demokratik Modernitenin antitezi ahlâki ve politik toplumdur.

Ortadoğu toplumunda hâlâ güçlü olan direniş unsurları, ahlâki ve politik unsurun sanıldığı kadar zayıf olmadığını kanıtlamaktadır. Ahlâksız ve politikasız birim ve bireyler direnemez. Sadece boyun eğmeye alıştırmışlardır. Aile, kabile, aşiret, mezhep ve ulus boyutlarındaki direniş, göçerlik, varoşçuluk ulus devletin reddi olduğu kadar demokratik topluma çağrıdır da. Ortadoğu kültüründe bu boyutlardaki gelişmeler oryantalizmin kabul ettirmeye çalıştığı gibi gerilik, ortaçağcılık, anarşi olmayıp Demokratik Modernitenin potansiyel zenginliğini teşkil etmektedir. Toplumsal olguların zenginliğini kırmak, anlam ve hakikat gücünü azaltmak sonucunu doğurur. Kültürel zenginlik ne denli ho-mojenleştirilirse, anlamından ve hakikat olarak ifade edilmesinden o denli yoksunluk yaşanır. Ulus devletin tek tip vatandaş üretme idareciliği anlam bakımından potansiyelini yitirmiş, ezberlenmiş birkaç dogmadan öteye zihni çalışmayan, resmi törenleri yeni ibadet biçimi olarak algılayan, hakikat açısından içi boşaltılmış bireyciliktir.

Ortadoğu toplumunda bütün teolojik dayatmalara rağmen bilgelik damarları hep var olagelmıştır. Bilgeliliği felsefe ve sosyolojinin bütünselliği ve yaşamla iç içe hali olarak değerlendirmek gerekir. Sokrates'e kadar bilgelik temel form iken, daha sonraları geliştirilen ekoller bu geleneği yozlaştırdı. Öğreti ve yaşam kopukluğu oluştu. Bu ise ahlâki ve politik toplum için darbe oldu. Bilgelik felsefe olarak devletin hizmetine koş-turuldu. Peygamber geleneğinde egemen yan hep bilgelik olmakla birlikte, teolojiye de gittikçe açılım göstermeleri yozlaşmayı beraberinde getirdi. Elçiler, vaizler ve rahipler ne denli teolojiye saparlarsa, o denli bilgelikten kopar ve ahlâki-politik toplumdan uzaklaşırlar. Ortadoğu kültüründe bu ikilemin unsurları arasında yoğun bir mücadele vardır. Bu mücadele özünde devletli uygarlıkla demokratik uygarlık dünyası arasındaki gerilimi yansıtır.

Kapitalizmin yapısal krizinin nedeni ulus devletin tutucu direncidir

Günümüz Ortadoğu'sunda, dünya genelinde de olduğu gibi son iki yüz yıllık ulus devlet kimlikleri yıpranmış ve küreselleşmeyi yoğunlaştırmak isteyen kapitalizmin önünde bir engel konumuna gelmiş bulunmaktadır. Yapısal krizin temelinde ulus devletin tutucu direnci yatmaktadır. Sistemin kendi içinde yaşadığı baş çelişki budur. Fakat çözüm bulamamaktadır. Afganistan'dan Fas'a, Kafkasya'dan Hint Okyanusu'na kadar ulus devletçilik ile küresel kapitalizm arasındaki çelişkiler bir yandan artarken, diğer yandan sıkça yaşanan savaşlara yol açmaktadır. Kapitalizm yayılmasını önemli oranda borçlu olduğu ulus devleti tam tasfiye edemeyeceğini gayet iyi bilmektedir. Reformdan geçirmek istediğinde ise sürekli direnişle karşılaşmaktadır. Ulus devletle çok aşırı palazlanmış kesimler daha rasyonel bir kapitalizme karşı direnmektedirler. Sonuç; kriz ve savaşlar olmaktadır. ABD'nin son Büyük Ortadoğu Projesi (BOP) bu gerçekten kaynaklandığı gibi neden yürütülemediğini de yine bu gerçekliğe bakıp anlayabiliriz. Bölgedeki tıkanma sistemin Birinci ve İkinci Dünya Savaşlarındaki bunalımından daha derindir. Öyle olduğu içindir ki, bir türlü çözülmemiyor. Yapısal kriz kavramı da anlamını gerçeğin bu niteliğinden almaktadır.

O halde Ortadoğu, gerek tarihsel-toplumsal kültürün bütünlüğüne gelişiminden, gerekse kapitalist modernitenin iç çelişkilerinden yansısın, kapalı ve katı ulus devlet kimliği aşılmadan, hiçbir soruna anlamlı bir çözüm bulma olasılığına sahip değildir. Irak'ta ve Afganistan'da ulus devletin yeniden inşası için gösterilen tüm çabalar boşa gitmektedir. İkinci Dünya Savaşı sonrasında yıkılmış Avrupa için ABD tarafından verilmiş sınırlı bir yardım (Marshall Yardımı) yeniden inşaları için yeterli olduğu halde, Irak çapında küçük bir mekân için katbeka daha fazla destek sunulmasına rağmen yeniden inşa gerçekleşmiyor. Irak'ta olup bitenler aslında tüm bölge gerçeklerini yansıtmaktadır. O da kapitalist modernitenin her üç sacayağı üzerinde de iflasını ve krizini haber vermektedir. Sonuç olarak Ortadoğu, sahip olduğu onca ulus devleti, endüstriyalizmi ve kapitalizmiyle ancak kriz ve savaş üretir.

Fakat tekrar belirtilmeli ki, yaşanan kriz ve savaşlar sadece iki yüz yıllık kapitalist modernitenin değil, aynı zamanda beş bin yıllık sınıflı-devletli uygarlığın da yapısal krizi ve savaşlarıdır. Olası çözümler bu gerçekliği esas almak durumundadır.

Demokratik Modernite paradigmasıyla yapısal krizi ve çatışmaları çözmek ve çözüm olasılıklarını sunmak mümkündür. Tarihsel bütünlük ve ulus devlet çıkmazının derinleşmesi bu yönlü olasılıkların gerçekleşme şansını gittikçe daha çok artırmaktadır.

Ortadoğu jeokültürünün ulus devlet parçalayıcılığıyla derinliğine çelişki içinde olması bütünlük, entegrasyon eğilimlerine güç vermektedir. Bölge kendi tarihinin hiçbir döneminde ulus devletler dönemindeki kadar bir parçalanmışlığı yaşamamıştır. Yaşanan parçalanmışlıklar dahi iktidar boyutlarında kalmış, kültürel yaşamı fazla etkilememiştir. Etnik ve dinsel farklılıkların binlerce yıl iç içe yaşayabilmeleri jeokültürün bütünselliğiyle ilgilidir. Hatta iktidarla ilgili hegemonik yükselişler bile hep bölge çapında gelişmiştir. Tarihin kaydettiği ilk hegemon olan Akad Kralı Sargon'dan en son Osmanlı hegemonyacılığına kadar iktidar olarak da bütünlük ağır basan yön olmuştur. Her yükselen yeni güç hızla bölgesel olmuştur. İster sınıf ve devlet temelli uygarlıklar, ister etnisite, din ve mezhep boyutunu aşamamış demokratik uygarlıklar olsun, hepsi bölgesel kültür olarak yaşamış ve iz bırakmışlardır. Japonya, Çin, Hint, hatta Britanya gibi ucu kapalı bir uygar kimlik Ortadoğu jeokültüründe yaşanmamıştır. Şüphesiz benzer jeokültürler Afrika ve Güney Amerika için de söz konusu olmakla birlikte Ortadoğu'daki kadar gelişmiş merkezî uygarlık düzeyinde değildir. Ortadoğu'nun ve sorunlarının çok tartışılıp da bir türlü çözümlenememesi bu derin çelişkilerle bağlantılıdır.

Kapitalist modernitenin yol açtığı sorunlara çözüm için yakın geçmişte geliştirilen Bağdat Paketi, CENTO, RCD (Kalkınma İçin Bölgesel İşbirliği Örgütü) türü ulus devlet birliklerinin bünyesel nedenleri dolayısıyla çözümleyici ve uzun ömürlü olmadıkları bilinmektedir. Halen yaşatılmak istenen Arap Birliği, İKÖ (İslam Konferansı Örgütü) gibi örgütlerin bölgenin hiçbir önemli sorununa çözüm getiremedikleri ve etkisiz kaldıkları, yine ulus devlet niteliklerinden ötürü anlaşılır bir husustur. Kaldı ki, bölgenin her ulus devleti kendine özgü bir kapitalist hegemonik merkeze bağlıdır. Bağlı oldukları merkezin denetimi dışına çıkacak kapasiteden yoksundur. Toplantı üstüne toplantı, zirve üstüne zirve yapmalarına rağmen çözümsüz ve etkisiz olmaktan kurtulamamaları bu gerçeklikle bağlantılıdır.

Demokratik Modernitenin bölgenin politik bütünlüğüne ilişkin çözüm gücü, temel aldığı unsurların çözümleyici kapasiteleriyle bağlantılıdır. Politik bütünlüğün önüne dikilebilecek bir iç engelleyici unsur yoktur. Tersine tüm ekonomik, ekolojik, ahlâki ve politik unsurlar politik bütünlük çerçevesinde en çok arzuladıkları demokratik toplumu inşa edebilirler. Kapitalist modernitenin dıştan kaynaklı hegemonik müdahalelerine karşılık, politik bütünlük içindeki tüm bölge toplumsal güçleri, rahatlıkla ve başarıyla karşılık verip sorunlarını çözümlenebilirler.

Dolayısıyla Ortadoğu Demokratik Komünü, her alandaki komünler komünü siyasi oluşumu olarak önerilebilir. Ulus devletçi zihniyetin kısıracındaki Irak, İsrail-Filistin, Afganistan sorunlarına elbette sorunun bizzat kaynağı olan bir zihniyetle çözüm getirilemez. Sorun kaynaklı zihniyetlerin bölgenin tümünde yaşanan siyasal-toplumsal sorunlara yaklaşımlarının son iki yüz yılda yol açtığı tahribatlar ve kaybettirdikleri, yeterince ders vericidir. Hem laikinin hem de dincisinin çözüm geliştirmek şurada kalsın, çözümsüzlüğü derinleştirmekten öteye rol oynamadıkları yeterince açığa çıkmıştır.

Bölgenin kadim kültürlü halkları olan

Arap, Kürt, Ermeni, Yahudi, Asuri (Süryani-Keldani), Türk, Türkmen, Kafkas kökenliler, Fars bazı etnisiteler (aşiret ve kabileler) Demokratik Ulus kimlikli olarak inşa edildiklerinde hem tarihsel kültür benzerliğine uygun karşılık vermiş hem de kapitalist modernitenin ulus devlet aracılığıyla körüklediği böl-yönet çıkmazından, çatışma ve savaşlarından kurtulmuş olacaktırlar. Açık uçlu ve esnek kimlikli olmaya özen gösterdiklerinden, aralarında çok zengin ve verimli bütünlükler, dolayısıyla kardeşlikler geliştirebileceklerdir. Tarihte örneklerine çokça rastlandığı gibi dinsel kimlikler için de aynı yaklaşım geçerlidir. Ezici çoğunluğu ortak bir teolojik inanca dayalı olduğu için bütünlük daha da kolay gelişebilir. İbrahimî dinler olarak Musevilik, Hristiyanlık ve Müslümanlık tüm mezhep ve tarikatlarıyla tarihte çokça yaşandığı gibi aynı ucu açık, esnek dinsel kimlik anlayışıyla birbirlerine yaklaşıp verimli sentezlere yol açabileceklerdir. Oluşturulacak siyasal bütünlük içinde çok dillilik ve kimlik armaları, ortak vatan ve ortak ulus bağlamında sorun teşkil etmez. Kentlilik, yerellik, bölgesellik tarihsel kültürel özelliklerine uygun kimlikler olarak demokratik birim niteliğinde inşa edileceğinden, var olan farklılıklar için ideal sinerji mekânları olarak anlam kazanacaktır. Tüm bu kimliklerin ahlâki ve politik niteliği esas olacaktır. Hukuk, ahlâk ve politikanın hizmetinde olacaktır; ahlâk ve politikanın yerini tutmayacaktır.

Bölgenin çekim merkezi olarak geliştirilecek Demokratik Konfederalizm ekolojik ve ekonomik komünleri esas alacağından (Çünkü toprak-su-enerji başka türlü verimli kılınmaz), kapitalist modernitenin üç mahşeri atlı olan kapitalist kârcılığın, endüstriciliğin ve ulus devletçiliğin yol açtığı yapısal kriz, kaotik durum, çatışma ve savaş ortamlarına karşı en ideal ve tarihsel yanıt niteliğinde olacaktır.

Demokratik Ortadoğu Çağı yeni tarihin özgür yaşamının haykırışı ve sevinci olacaktır

Zengin tarihsel mirasın yığıldığı sorunlarla güncel kriz, çatışma, katliam ve soykırımlara karşı somutlaştırılması gereken çözümün ilk ortaklaşa adımı, Dicle-Fırat Demokratik Konfederasyonu düşüncesi veya projesi olabilir. Böylesi bir düşünce Arap, Türk, Kürt ve Fars çoğul uluslarıyla azınlık ulus ve kültürleri arasındaki çatışmalı, asimilasyonist süreci tersine çevirip dayanışmacı, komünal demokratik siyasi oluşumlarla barışa, ulus devlet ötesi ortaklıklara yol açabilir. Dicle-Fırat Demokratik Konfederasyonu projesi bu tarihin mecrası doğrultusunda atılacak en anlamlı ilk adım olacaktır. Hiç kuşku duymuyorum ki, bu proje üzerinde adım adım ve çok yönlü yükseltilecek ekolojik, ekonomik ve demokratik toplum komünleri tarihine ve kültürüne yaraşır Demokratik Ortadoğu Çağı'nın altın değerinde başlangıcını oluşturacaklardır. Demokratik Ortadoğu Çağı hem eski tarihin uyanışı hem de yeni tarihin özgür yaşamının haykırışı ve sevinci olacaktır.

Ortadoğu gerçekliğine bu ana proje kapsamında bakıldığında, ikinci dereceden bazı projelerden bahsetmek mümkün olacaktır. Tıpkı Neolitik ve uygarlık çağında hep oluşageldiği gibi Verimli Hilal'in Mısır ve Kuzey Afrika'ya uzanan batı ucunda, Mısır veya Libya merkezli (Nil Vadisi merkezli) Kuzey Afrika Demokratik Konfederasyonu Projesi geliştirilebilir. Verimli Hilal'in doğu ucunda Pencab merkezli Doğu İran, Afganistan, Pakistan (Bu ulus-devlet

Ortadoğu, gerek tarihsel-toplumsal kültürün bütünlüğüne gelişiminden, gerekse kapitalist modernitenin iç çelişkilerinden yansısın, kapalı ve katı ulus devlet kimliği aşılmadan, hiçbir soruna anlamlı bir çözüm bulma olasılığına sahip değildir. Irak'ta ve Afganistan'da ulus devletin yeniden inşası için gösterilen tüm çabalar boşa gitmektedir.

adları tarihsel jeokültür ve jeopolitiğe uygun değildir) Demokratik Konfederasyonu Projesi daha da aciliyet kazanmaktadır. Ortadoğu Demokratik Modernitesinde düşünülmesi gereken doğu ucundaki ikinci bir anlamlı proje, bugünkü Özbekistan merkezli Seyhun ve Ceyhun Vadilerinde geliştirilecek Orta Asya Demokratik Konfederasyonu olacaktır. Güney Arabistan'da halen çok güçlü ve canlı yaşanan kabile ve mezhep cemaatleri nedeniyle geliştirilmesi gereken Güney Arabistan Demokratik Konfederasyonu diğer anlamlı bir proje olarak düşünülebilir.

Şüphesiz bu projeler şimdilik birer ütopyadır. Ama tarihsel ve toplumsal temeli güçlü olan ütopyalardır. Unutmamak gerekir ki; büyük ütopyalar olmadan büyük yaşam pratikleri gerçekleştirilemez. Ortadoğu kültürü insanlığa cennet ve cehennem ütopyasını armağan etmiş, ilk yazılı destan olan Gılgamesh Destanı'yla binlerce yıl öncesinden beri ölümsüzlük otunu hep aramış bir kültürdür. Anlıyorum ki, özgür kadınla gerçekleştirebilecek yaşamı iktidar hastalığıyla kaybetmiş olan Gılgamesh nesli, hep peşinde olduğu bu yaşamı sadece ölümsüzlük biçiminde değil, gerçek yaşam süreci içinde de bulamayacaktır. Bir şey ancak kaybedildiği yerde bulunabilir. İnsan türünde büyük yaşam volkanı Toros-Zagros eteklerinde, Dicle-Fırat vadilerinde patladı. Büyüleyici yaşam burada doğdu; Kürdistan'da Jin û Jiyan (kadın ve yaşam) olarak gerçekleşti. Bin yıllar içinde yaşam bu sefer hiyerarşi ve devlet iktidarlarında Jin û Jiyan somutunda aynı mekânlarda kaybedildi.

Büyük özgür yaşam ütopyası olanlar için arandığında bölgede örneği çok olan bir yaşam tarzı şartı vardır. O da şudur: Toplumsallığın mümkün kıldığı hakikat için yaşayacaksınız. Hakikati buldukça yaşayacaksınız. Hakikati yadıkkça ahlâki ve politik toplumu kuracaksınız. Bunun için karşına çıkan iç ve dış engellerle doğru mücadele edeceksin. Ortadoğu'da Bilgelik Akademisi hep böyle söyler. Bu söylemle özgürleşen yaşam iradesi hep böyle yapar!

Özgür Kadın ve Toplumu Savunma Zamanı

Hamlenin ikinci yılında Önderliğimizin fiziki özgürlüğü için var gücümüzle çalışacağız

Besê Erzincan

İnsanlık krizlerinin en çok yoğunlaştığı, derinleştiği bir çağdayız. Ulus, sınıf, cins çelişkileri, iklim krizleri iç içe yaşanmakta, birbirini tahrik ederek derinleştirilmekte, kaoslara yol açmaktadır. Tüm sorunların ana kaynağı cins çelişkisi, kadının sömürülmesi, tamamen bir nesne haline getirilmesi zihniyeti ve uygulamalarından ortaya çıkmaktadır. Kadın köleliği, tüm çelişkilerin, haksızlıkların, adaletsizliklerin ve vicdansızlığın geliştiği en temel çelişki alanıdır. Kadın köleliği temelinde inşa edilen kapitalist modernist sistemde ana çelişki cins çelişkisidir, yani kadının köleleştirilmesidir.

Kadın özgürlük problemi çözülmeden, demokratik özgürlükçü radikal bir yaklaşım gösterilmeden insanlık sorunları kalıcı bir biçimde çözülemez. Kadın sorununu görmezden gelip salt sınıf, ulus çelişkisini çözmeye çalışmak esasta eşitsizliğin, köleliğin, savaşların özünü görmemek, hegemonik sistemin başka biçimlerde sürdürülmesi anlamına gelir.

Dolayısı ile Kadın Özgürlük Mücadelemiz temelindeki öncülük, halkımızın, insanlığın kurtuluşu için stratejik bir öneme sahiptir.

Ulus devlet cinsiyetçiliği, milliyetçiliği, dinciliği en çok da evlilik kurumuyla inşa etti

19'uncu ve 20'nci yüzyıllarda giderek gelişen ve kurumsalaşan ve adeta halkların özgürleşmesinin yöntemi olarak gösterilen ulus devlet modelinin halklar, kadınlar, toplum için nasıl bir köleleştirme aygıtı olduğu, bir avuç egemen erkek tekelinin halkları, cinsleri birbirine kırdırarak kendi zenginliklerine nasıl zenginlik kattığı artık net anlaşılmıştır.

Ulus devlet modeli cinsiyetçiliği, milliyetçiliği, dinciliği en çok da evlilik kurumuyla inşa etti. Kadına yönelik köleleştirici politikalar, egemen zihniyetin temel mantığını oluşturdu. Kadın kırımları temelinde özünde insanlığın özgür yaşam umutları kırılma uğratıldı. Kadına yönelik şiddet, kadın katliamları, kadın sömürüsü yaşamın her anında normalleştirilerek süren ritüeller haline gelmiştir.

Egemen erkek aklı tıpkı kadını nesneleştirdiği gibi tüm doğayı, toplumu da nesneleştirmiştir. Her durum ve olaya "nasıl kâr elde edebilirim" mantığı ile yaklaşmaktadır. Ağaçların kesilmesi, havanın, suyun, toprağın kirlenmesi, barajlar yolu ile tüm coğrafyanın sular altında bırakılması, bitki ve hayvan yetiştiriciliğinde hormon kullanılması vb onun umurunda değildir. Önemli olan ne kadar çok para kazanacağı, hakimiyetini ne kadar geliştireceğidir. Bu, egemen erkek aklın ve uygulamalarının aşılabilmesi ancak birleşik bir kadın özgürlük mücadelesi öncülüğünde toplumsal bir ayaklanış ve alternatif yaşamın inşası ile gerçekleşecektir.

Önderliğimiz savunmalarında, görüşmelerinde kadınların, halkımızın, halkların özgürleşmesinde insanlık tarihinin en süzölmüş görüşlerini bizlere

sundu. Önderliğimiz üzerinde 23 yıldan beri süregelen ağırlaştırılmış mutlak tecridin esas sebebi budur. İnsanlığın hakikat şifrelerini en yalın ve çarpıcı anlatan ve bunun mücadelesini veren Önderliğimizin özgürlük duruşudur. Önderliğimiz, insanlık tarihinin gidişatını belirlemede stratejik bir rol oynamakta ve siyasetin şu anda da belirleyici ana ögesi durumundadır.

Dolayısı ile 21'inci yüzyılın stratejik mücadelesi olan kadın özgürlük mücadelesinin yükseltilmesi Önderliğimizin fiziki özgürlüğü, kadınların ve halkımızın özgürleştirilmesi temelinde büyüktür. Bu temelde mücadelemiz eğitim, örgütlenme ve eylemlerin geliştirilmesi ile sürmektedir. Bu anlamda kadınların özgürlük bilinci ile donatılmış tüm güç ve potansiyelleri ile toplumsal mücadelenin her boyutuna güçlü katılması çok önemli olmaktadır.

Diğer önemli bir husus ise sadece eylemsel alanda değil kadınların ideo-

lari, işkencelerin, tutuklama ve katliamların olduğu bir dönemde büyük bir cesaretle özgürlük, ekoloji, demokrasi mücadelesinin her tarafında öncülüğünü yapmışlardır. Deniz Poyraz'ın katledilmesi bununla ilgilidir. Yine Emine Şenyaşar ananın adalet arayışı da bununla bağlantılıdır. Kadınlar Türk devletinin geliştirmiş olduğu Kürt düşmanı, ırkçı, kadın düşmanı politikaların karşısındadır. Faşizmin yaratmak istediği koyu sessizlik ortamını kadınların eylemlilikleri, özgürlükte ısrar eden duruşları yırtıp parçalamıştır.

Kürt kadınlarının yapmış oldukları tüm çalışmalarda ve eylemliliklerde Önderliğimizin fiziki özgürlüğü mücadelesi birinci gündemdir. Bu gündem TC devletinin işgal saldırıları, kadınlara yönelik kırım politikaları ile birlikte ele alınmıştır. Bu gündemlerin tümü birbiri ile ilintilidir. Önderliğimiz üzerindeki tecridin ağırlaştırılması ile halkımız ve kadınlar üzerindeki baskı ve zor politikaları, Kürdistan coğrafyasının işgali, yakılıp yıkılması, göçertmeler, halkımızın katledilmesi ve zindanlara atılması hepsi iç içe gelişmektedir. Biz kadınların ve halkımızın direnişi de bu temelde kapsamlı ve derinlikli olmuştur.

KJK özgün hamlesi temelinde Kürt kadınları, Kürdistan'ın her parçasında, yurt dışında her alanın özgünlüklerine göre kadın kampanyaları geliştirmiştir. Avrupa da "Diktatörü Yargılamak İçin 100 Neden" Kampanyası büyük bir yankı uyandırmış; Kürdistan, Ortadoğu ve dünyada kadın örgütlerinin büyük

Rojava, Rojhilat, Başûr, Şengal ve Mexmûr'da kampanya kapsamlı yürütülüyor

Rojava'da kadınlar hem işgalci Türk devletine karşı mücadeleyi yükseltirken hem de kadın sisteminin, kadın devriminin inşası temelinde Rojava Devri-

Hamlenin ikinci yılını daha farklı bir ruh ve yaklaşımla ele alıyoruz. Bu yıl diğer yıllardan daha farklı bir biçimde çalışmamız, direnmemiz gerekecek. TC devleti halkımızın, kadınların özgürlük hareketini tümüyle tasfiye etmek istiyor. Sonucu her alanda gerçekleştireceğimiz direnişler belirleyecektir. Bu anlamı ile kendi içimizde özgürlük ve birlik ruhunu geliştirmeliyiz.

lojik ve siyasi bir öncü olarak da ortaya çıkması, toplumsal sorunların çözümünde başat bir rol oynamasıdır.

"Diktatörü Yargılamak İçin 100 Neden" Kampanyası büyük bir yankı uyandırdı

KJK olarak Eylül 2020 tarihinde başlatmış olduğumuz "Kadın Kırımına Karşı Özgür Kadın ve Özgür Toplumu Savunma Zamanı" Hamlesi özünde bu temelde ele alınmıştır. Önderliğimizin fiziki özgürlüğü, TC devletinin işgal saldırılarına karşı ve aynı zamanda kadınların yaşamış oldukları kırımlar ele alınıp planlanmış ve mücadele hattı belirlenmiştir. Ve dikkat edilirse 2020 Eylül ayından bu yana geçen sürede Kürt kadınları Kürdistan, Ortadoğu ve dünyada bu ruh ve yaklaşımla özgürlük mücadelesini aktif bir öncülükle pratikleştirmiştir. Pandemi koşullarının yarattığı eve hapsolmayı kabul etmemiş ve gerekli tedbirlerini de alarak her türlü çalışmaya öncülük etmiş, katılım sağlamışlardır.

bir katılım ve desteğini kazanmıştır. Faşist TC devletinin işgalci saldırılarına sürekli karşı çıkmıştır. Önderliğimiz için tutulan nöbet eylemliliği on yılı aşan bir süredir devam etmektedir. Bu eylemlilikler son derece tarihsel eylemliliklerdir. Yine "Diktatörü Yargılamak İçin 100 Neden" Kampanyası ile yüzlerce kadın örgütüne, şahsiyetlere ulaşma ve sesini duyurma fırsatı elde edilmiştir. TC devletinin kadınlara, halkımıza yönelik katliamları, kadın düşmanı politikaları kapsamlı teşhir edilmiştir. Avrupa'daki kadın kampanyamız önemli bir bilinçlenme, örgütlenme ve eylemsellik içinde olmuştur. Bu yönü ile özünde Avrupalı kadınlarda da kadın bilincini geliştirmiştir. Bu çalışmalarımıza çok sayıda Avrupalı kadın, enternasyonal çalışmalar aracılığı ile direkt katılmıştır.

Türkiye'de kadınlar öz savunma ve kadın yoksulluğuna karşı özel bir planlama ve yaklaşım sergilemişlerdir. Türkiye ve Kürdistan'ın birçok alanında ziyaretler, toplantılar, eğitimler, eylemsellikler geliştirmişlerdir. Türkiye'de faşizmin en koyu olduğu, ağır insan hak-

mine öncülük etmişlerdir. Demokratik Ulusun bir sisteme dönüşmesi Suriyeli Arap, Ermeni, Süryani, Çerkez, Türkmen kadınları ile birlikte gerçekleşmektedir. Rojava'da ABD, Rusya gibi ülkelerin dışa bağımlı bir ruh geliştirme politikalarına karşı kadınlar özgürleştirici siyasi, politik çalışmaları geliştirerek, kendi öz çalışmalarını, öz savunmalarını etkinleştirerek doğru cevabı vermişlerdir. Rojava Devrimi, kadın devrimimiz Kürdistan, Ortadoğu ve dünyadaki halkların, kadınların umudu olmaya devam etmektedir. Buradaki kadın hamlemiz bu ruhu perçinlemiş ve geliştirmiştir.

Rojhilatê Kurdistan'da idamlara karşı çıkma temelinde geliştirilen kadın hamlesi, İran rejiminin halkımıza ve kadınlara karşı geliştirdiği soykırımcı politikaları deşifre etmiş, kamuoyunda gündem yapmıştır. Mücadele ruhunu büyütüştür. Yine Rojhilatê Kurdistan'da kadınların erken yaşta evlendirilmesi politikasını da ciddi gündeme alarak kadınların yaşadıkları toplumsal sorunlar ele alınmıştır. Bu kampanya ile ciddi bir kadın bilinci oluşturulmuş ve mücade-

lenin yol ve yöntemleri konusunda Fars, Acem, farklı inanç topluluklarındaki kadınlara öncülük yapılmıştır.

Başûrê Kurdistan açısından da kadınlar ulusal birlik, yine ulusal bilincin geliştirilmesi için çeşitli biçimlerde eylem ve etkinliklere öncülük yapmışlardır.

Şengalli kadınlar 9 Ekim 2020'de imzalanan ve Şengal'in özerkliğini tanımayan anlaşmaya karşı çıkmış, Şengal'in özerkliğinin sağlanması için mücadele etmiştir. Türk devletinin gerçekleştirdiği saldırılara karşı protesto eylemlerinde en önde durmuştur. Şengal'in özerkliği, kadınların kendi özerk ve özgün örgütüllükleri ile yaşamın her alanına katıldıklarında sağlanacaktır ve Şengal toplumunun özgürlüğüne yol açacaktır. Bu bilinç ile bir yaklaşım sergilenmiştir.

Mexmûr'da kadınlar Önderliğimiz üzerindeki tecridin kaldırılması ve fiziki özgürlüğünün sağlanması için geliştirilen açık grevlerine öncü temelde katılıp, yürütmüşlerdir. Mexmûr halkımıza yönelik olarak Irak, TC, KDP baskılarına karşı durarak direnmişlerdir.

Lavrion kampında da Önderliğimizin fiziki özgürlüğü için açık grevleri düzenlenmiştir. Rusya ve Ermenistan'da kadınlar tüm çalışmalara öncülük etmiştir.

Latin Amerika'dan, Avrupa'ya kadar dünyanın birçok ülkesinde kadınlar Önderliğimizin fiziki özgürlüğü eylemlerine katılmış, faşist TC devletine karşı eylemsellik halinde olmuştur. Kürdistan'ı savunma komitelerine en aktif biçimde katılmışlardır.

Kürt halkının ulusal birlik çalışmalarına kadınlar öncülük etmişlerdir. Geçen süreçte KNK çalışmaları Kürt halkının ulusal birlik çalışmaları temelinde ve kadınlar öncülüğünde yürütüldü. Başûrê Kurdistan'da Kürt halkı ve kadınlarının birliği için tarihi çalışmaları yapıldı. Bu da Kürt kadınlarının önemli bir başarısı idi.

Genç kadınlar yaşamın her alanında en ağır baskılara maruz kaldıklarından en çok direnen ve özgürlüğe kilitlenen kesim olarak tüm çalışmalara katılım sağladılar. Geçen süreçte en çok da genç kadınların özgürlük özelemleri bitirilmek istendi. Türkiye'de en çirkin saldırılar, genç kadınlara yapıldı. Tecavüzler, katliamlar gerçekleşti. Buna karşı halen de Kürt genç kızlarının okulda, evde, işyerinde, zindanda, dağda yaşamın tüm an ve mekanlarında direnişi sürmektedir. Önderliğimize en bağlı olan kesim genç kadınlardır. Hamle boyunca en çok direnen kesim olmuşlardır.

Dolayısı ile TC devletinin kuruluşundan bu yana gerçekleştirdiği en kapsamlı savaş Önderliğimize, halkımıza, Hareketimize karşı yürütülmüştür. Buna karşı kadınlar her alanda ve her zaman büyük bir karşı koyuş ve direniş ile karşılık vermişlerdir.

Özgürlük hamlemizin geliştirilmesinde esas ruhu YJA-STAR gerillaları vermiştir

TC zindanlarında PKK-PAJK tutuklularının Önderliğimizin fiziki özgürlüğü için geliştirmiş oldukları açlık grevi dönüşümü olarak sürdürülmüş ve halkımıza bu anlamda öncülük yapmışlardır.

Zindan direnişleri 14 Temmuz ve Sakine Cansız ruhu ile sürdürülmüştür. Aynı zamanda halkımızın, kadınların özgürlük taleplerine de bu şekilde karşılık verilmiştir.

Zindan direnişlerinin yanı sıra Kürdistan'daki direnişin, cesaretin, kahramanlığın, fedailiğin en yüksek temsili Medya Savunma Alanları'nda YJA-STAR gerillaları tarafından yapılmaktadır. YJA-STAR öncülüğünde gelişen gerilla direnişi dünyanın en gelişkin askeri tekniğine karşı akıl, zekâ, inanç, irade temelinde geliştirilen bir direniştir. YJA-STAR ve HPG gerillaları Önderliğimizin ideolojik temelde yaptığı belirlemelerin, yol göstericiliğinin ne kadar doğru olduğunu TC devletine karşı mücadelesinde göstermiştir. Demokratik Modernitenin gerillacılığı, öz savunması halkımızı, kadınları ve halkları özgürleştiren en temel stratejik araçtır. Özgürlük hamlemizin geliştirilmesinde esas ruhu YJA-STAR gerillaları vermiştir. YJA-STAR Kürt kadınlarının öncülüğünün nasıl geliştirilmesi gerektiği konusunda çok etkileyici bir öncülük yapmıştır. Medya Savunma Alanları'nda bu dönemde çok değerli yoldaşlarımızı şehit verdik. Bu hamlemizin en çok konuşulması gereken bir yanı da şehitlerimizdir. Bu şehitlerimizi saygı, sevgi ve minnetle anıyor, anılarına bir kez daha mücadeleyi yükseltme sözünü yineliyoruz. Bu dönemde insan iradesinin olağanüstü bir temsili; büyük bir moral, inanç, sevinç ile gerillalar tarafından gerçekleştirildi. Kürt halkının, kadınların özgürlüğü ne kadar hak ettiklerini gösteren en somut bulgu, bu arkadaşlarımızın özgürlük, yurtseverlik tutkusudur.

Geliştirilen bu kadın direnişleri sadece Türk devlet faşizmine karşı değil, aynı zamanda halklara dayatılan umutsuzluk, karamsarlık, inançsızlık, pasiflik, suskunluk, çözümsüzlük politikalarına yani insan iradesini hiçeıştirmeye dayalı kapitalist modernist sistemin yaratmaya çalıştığı kölelik ruhunu parçalamayı hedeflemektedir.

Önderliğimizin, "Siz de tecrittesiniz" belirlemesi, tecride karşı mücadelemizin iç boyutunu ortaya koymuştur. Bu süreç bir kez daha göstermiştir ki, AKP-MHP faşizmi ne kadar saldırsa da çöküşüne engel olamayacaktır. Devletin artık tüm detaylarıyla ortaya çıkan mafyatik ve çete karakteri kaybetmeye mahkumdur.

Bu temelde geliştirilen kadın hamlemizin yarattığı ruh ve kararlılıkla 8 Mart ve Newroz etkinlikleri görkemli kutlanmış, bir kez daha halkımızın faşizme karşı özgürlük duruşunu, iradesini görünür kılmıştır. Kadınlar, halkımız, halklarımız, ötekileştirilen tüm inançlar, kesimlerinden kadınlar kendi renklerini tüm bu mücadele yılımızda, hamlemiz aracılığı ile güçlü bir şekilde yansıtmışlardır.

Yine Lübnan da yapılan İkinci Ortadoğu Kadın Konferansı çok tarihi bir

öneme sahiptir. Temmuz ayının sonunda gerçekleşen kadın konferansı Kürt kadınlarının bölgeye öncülük etme rol, misyon, iddia ve kararlılığını göstermektedir. Kürt kadınları bölgede öncü olarak görülmekte ve kabul edilmektedir. Ortadoğu kadınlar devletçi yapılanmalara, katliamlara, kırımlara karşı bu temelde örgütlülükle karşılık vermektedirler.

Bölgenin kaderini belirleyecek olan kadınların direniş ve özgürlük mücadelesi olacaktır

Sonuç olarak; faşist TC rejimin öncülüğünde geliştirilen egemen sistemin siyasi, askeri saldırıları karşısında kadınların başta Kürdistan olmak üzere dünyanın her yerinde yaptıkları öncülük, sürecin direniş karakterine, rengine damgasını vurmuştur. Bölgenin kaderini belirleyecek olan kadınların direniş ve özgürlük mücadelesi olacaktır. Esasında hem uluslararası güçler hem de bölgesel güçler bunun farkındadır. Ortadoğu'da gelişen kadın özgürlük çizgisinin önü alınmak istenmektedir. Afgan kadınlar Rojava Devriminden çok etkilanmışlerdi. Üçüncü yol çizgisini geliştirmek istemekteydiler. Afgan kadınların direniş ve mücadelesi aynı zamanda bizlerin ve tüm dünya kadınlarının özgürlük mücadelesidir.

Bundan dolayı söz konusu olan Kürt halkının, kadınların özgürlük mücadelesi olunca hem uluslararası güçler hem de bölgesel güçler çıkarları ne kadar farklı olursa olsun özünde buna karşı birleşebilmektedirler. Özelde ise Önderliğimizin ideolojisinin temsili olan PKK-PAJK çizgisi hedef alınmaktadır. Halkımız, Hareketimiz, kadınlar Önderliğimizden, özgürlük çizgimizden koparılmak istenmektedir. Buna en keskin ve net ret cevabını bu dönemde kadınlar vermiştir. Önderliğimizin kadın özgürlük çizgisi binlerce kez kendini ispatlamıştır. Hiçbir güç Önderliğimiz kadar kadınları anlamadı, özgürleştirmede. Önderliğimiz kadınların kendi ayakları üzerine durmasını, kararlaşmasını ve gelişimini hedeflemiş ve bunu başarmıştır.

Bölgenin kaderini esas belirleyecek olan, Önderliğimizin özgürlük çizgisi temelinde gelişen Kürt kadınları ve halkının öncülüğünde gelişen halklar mücadelesidir. Kadınların oluşturdukları birlik çabaları ve mücadeleleridir. Hem uluslararası güçler hem de bölgesel güçler bunun farkındadır ve söz konusu Kürtler ve kadınlar olunca bu güçler tüm çelişkilerini bir tarafa bırakmaktadır. Kadın Özgürlük Mücadelemiz Önderliğimizi görünmez kılmaya, sapırtmaya çalışan tüm bu yaklaşımların önünde durmuş, karşı çıkmış ve kabul etmemiştir.

Bu anlamda KJK olarak 2020 Eylül ayı itibarı ile başlattığımız "Kadın Kırı-

mina Karşı Özgür Kadın ve Toplumu Savunma Zamanı" Hamlesi, böylesine kapsamlı bir amaç temelinde pratikleştirildi. Bu hamle ile hem Kürt halkının ulusal kurtuluş mücadelesine hem de kadınların, halkların özgürlük mücadelesine önemli bir ivme kazandırmak, çalışmalarımızı bu temelde güçlü sürdürmenin yaklaşımı ve planlaması içinde olduk.

Avrupa kadın çalışmalarımız yaratılan özgürlük potansiyelini örgütleyemedi

"Kadın Kırımına Karşı Özgür Kadın ve Toplumu Savunma Zamanı" Hamlemiz ile yürüttüğümüz eğitim, örgütlenme ve eylem çalışmalarının kendisi özünde öz savunma anlayışını, bilincini geliştirdi. Bu temelde yapılan toplantı, konferans ve kongrelerin temel gündemi öz savunma oldu. Egemen erkek zihniyeti kadınların ve toplumun öz savunmasını kırarak kendini hâkim kılmıştır. Şu anda Kürdistan'ın her parçasında kurulmuş kadın örgütleri ve orduları vardır. Kadın meclisleri içinde kadınların kendi öz savunmasını daha güçlü geliştirecek örgütlenme çalışmalarımız sürmektedir.

Ancak kadın hamlemiz temelinde geçirdiğimiz bu yılı bütünlüklü değerlendirdiğimizde eksikliklerimizi daha net görebiliyoruz.

Kürt kadın kitlesi içinde çok ciddi bir özgürlük bilinci geliştirdik. Ancak aynı oranda bunu örgütlülüğe, öz savunma gücünün geliştirilmesine, eylemliliklere dönüştürme konusunda eleştiri ve özleştirilerimizi geliştirmeliyiz. Özelde toplumsal alan mücadelelerinde gerillanın direnişine denk bir eylemlilik geliştiremedik. İçinde olduğumuz dönem olağanüstüdür. Varlık yokluk savaşını yürütüyoruz dedik. Bu, hem kadınlar hem halkımız hem de halklarımız açısından böyledir. Tarihi bir eşikten geçmekteyiz. Buradan bakıldığında kimi alanlarımızda, geçen yılın rutinini aşmayan bir durum gelişti. Örneğin; Avrupa kadın çalışmalarımız, yine genel çalışmalarımız mevcut yaratılan özgürlük potansiyelini örgütleyemediler. Açılım sağlanamadı. Bu, eleştiri konusudur. Bunun için kadro ve yerel kadrolarımızın öncülük sorunlarının ciddi bir değerlendirilmesinin yapılması gereği açıktır.

Önderliğimiz gelişimin temel anahtarının öncelikle kendimizi örgütlemektir ve örgütü kılmaktan geçtiğini söyledi. Kendini örgütlemeyen, başkasını örgütleyemez. Kendisindeki kadın köleliğini, erkek egemenlikli özellikleri aşamayan, ülkesi ile ruhsal bir bütünleşmeyi yaşayamayan kişi, özgürlük mücadelesi veremez. Bunun için başta Avrupa alanımız olmak üzere tüm alanlarımızın, yine bizlerin kendimizi ciddi bir eleştiriye ve özleştiriyeye tabi tutmamız gerekir.

Kendini örgütlemeyen, başkasını örgütleyemez. Kendisindeki kadın köleliğini, erkek egemenlikli özellikleri aşamayan, ülkesi ile ruhsal bir bütünleşmeyi yaşayamayan kişi, özgürlük mücadelesi veremez. Bu anlamı ile başta Avrupa alanımız olmak üzere tüm alanlarımızın, yine bizlerin kendimizi ciddi bir eleştiriye ve özleştiriyeye tabi tutmamız önemlidir.

Kürdistan'ın dört bir yanında şehit vermediğimiz gün yoktur. Ancak bu şehitler bizi çalışmaya daha fazla sevk etmeli. Düşmana duyduğumuz kin ve öfkeyi büyütmeli ve bizleri özgürlük çalışmalarına katılmaya daha fazla itmeli. Şehitlerimize layık olmak, çok çalışmaktan geçer. Önderliğimizin, kadınların, halkımızın, halklarımızın özgürlüğü için ne kadar çalışıyoruz? Önderliğimiz, "Çalışmaya selamım yok" dedi. Avrupa'da, Kürdistan'da kapitalist modernist sistemin çarklarında erime kabul edilemez. Verili sistemin Kürtlere, kadınlara reva gördüğü yaşam biçimi köleliktir. Öyle ise bu sistemin yaşam biçimi, anlayışı kabul edilemez. Önderliğimizi anlamak ve uygulamak gerekir.

Bu anlamı ile hamlemizin ikinci yılına daha kararlı, iddialı bir giriş yapma durumundayız. Düşman saldırılarını ancak bu temelde, süreci kavrayarak, kendimizi, çevremizi eğiterek, örgütleyerek, eylemsel kılarak başarı kazanabiliriz.

Hamlenin ikinci yılını daha farklı bir ruh ve yaklaşımla ele alıyoruz. Bu yıl diğer yıllardan daha farklı bir biçimde çalışmamız, direnmemiz gerekecek. TC devleti halkımızın, kadınların özgürlük hareketini tümüyle tasfiye etmek istiyor. Sonucu her alanda gerçekleştireceğimiz direnişler belirleyecektir. Bu anlamı ile kendi içimizde özgürlük ve birlik ruhunu geliştirmeliyiz.

Özgürlük zamanına tüm aklımız, enerjimiz, yeteneğimizle sahip çıkmalıyız

"Kadın Kırımına Karşı Özgür Kadın ve Toplumu Savunma Zamanı" Hamlemizle KCK'nin başlatmış olduğu "Tecride, Faşizme, İşgale Son; Özgürlüğü Sağlama Zamanı" Hamlesini paralel ve birbirini güçlendiren bir tarzda ele alıp yürüttük.

KJK olarak "Dem Dema Azadiye" Hamlesine katılım ve bu hamlenin hem Kürdistan'da hem de dünyada öncülüğünün yapılması çok önemliydi. Kürt halkı ve dostları, kadın özgürlük mücadelesini, ekolojik mücadeleleri yükseltmek isteyen tüm kesimler Önderliğimizin özgürlüğü için çeşitli biçimlerde mücadelelerini sürdürdüler. Önderliğimiz kadın özgürlükçü, demokratik, ekolojik çizgisi ile evrensel çapta bir öncülük

yapmaktadır. Bu temelde de dünyanın her tarafında bir sahiplenme olmuştur.

İçinde olduğumuz dönem açısından da KCK-KJK hamlelerinin öncülüğünü de Kürt kadınları yapacaktır. Ancak bu yıl çok daha kararlı, iddialı bir yaklaşım içindeyiz. Başta da belirttiğimiz gibi kapitalist modernist sistemin yaşamın tüm alanlarında ezilenlere, ötekileştirilenlere karşı bir saldırı içindedir. Bu anlamı ile askeri, ekonomik, sosyal, siyasi, basın-yayın, sağlık alanları başta olmak üzere yaşamın tüm boyutlarında saldırı düzenlenmektedir. Bizim de özgürlük davamız kadınların, gençlerin öncülüğünde daha büyük bir ivme ile yürütülerek sürdürülecektir.

TC devleti ve onun işbirlikçileri toplumun büyük tepki ve öfkesini almış durumdadır. AKP-MHP ittifakı kendi döneminin en zayıf halini yaşamaktadır. Her anlamı ile çürümüş bir düzen söz konusudur.

Erdoğan kendi iktidarını sürdürabilmenin tüm kredilerini içte ve dışta tüketmiştir. ABD başta olmak üzere sistemin temel güç odaklarına dayanarak kendi ömrünü uzatmak istemektedir. Ancak Türkiye toplumu hırsızlıkların, yalanların, baskı ve sömürünün içindedir. Yoksulluk, işsizlik, adaletsizlik, şiddet sarmalı içindedir. Türkiye medyasının en sefilleştiği bir dönemdedir.

Bu anlamı ile Kürt kadınları ve halkı olarak son derece ısrarlı bir şekilde örgütülüğümüzü korur ve geliştirirsek kesinlikle başarılı olan biz olacağız. Özgürlük mücadelesinde çok önemli bir tecrübemiz var. Hiçbir halkın böylesine bir Önderliği, ideolojisi ve örgütülüğü bulunmamaktadır. Böylesi bir şans en çok da biz kadınlar değerlendirmeliyiz. Bu özgürlük zamanına tüm aklımız, enerjimiz, yeteneğimizle sahip çıkmalıyız. Ve şimdiki zamana özgürlük mücadelesi, örgütülüğü, direniş ile karşılık vermeliyiz.

Kürdistan, Ortadoğu ve dünyada toplumsal hareketlerin, ekolojik mücadelelerin, özgürlük mücadelelerinin her anlamda öncülüğünü daha fazla yapmalıyız. Halk, kadınlar olarak bu sürecin öncülüğünde ne kadar kararlı ve keskin olursak o kadar başarılı oluruz.

Önderliğimizin fiziki özgürlüğü kadınların, halkların özgürlüğüdür. Hamlenin ikinci yılında Önderliğimizin fiziki özgürlüğü için var gücümüzle çalışacağız. Halkımızın, kadınların özgürlük problemleri birbiri ile bağlantılıdır. Bu temelde eğitim, örgütlenme, eylem ve diplomasiye ağırlık vererek çalışmalarımızı büyüteceğiz. Kürt kadınlarının, halkımızın ulusal birliğini, Ortadoğu halklarının, kadınların Demokratik Ulus temelinde birlikteliklerini geliştireceğiz.

Evrensel ve yerel gündemleri birlikte değerlendirerek ekolojik, toplumsal, ekonomik ve sağlık krizlerini aşmanın mücadelesini örgütllüklerimizle, eylemliliklerimizle geliştireceğiz.

Dolayısı ile bu olağanüstü dönemde kendimizi Önderliğimizin ideolojisi ve yaşam tarzında derinliğine yetkinleştirerek, mücadeleyi bu temelde yükselterek başaracağımızın inancını taşımaktayız. Mutlaka çok iyi çalışıp özgürlüğü kazanacağız.

Cins mücadelesi stratejisi ve kadın değerleriyle yeniden toplumsal özgürlük

Pîroz Nûda

Kadınlar olarak yaşadığımız sorunlar başta olmak üzere yaşanan tüm toplumsal sorunların, insan eliyle -daha doğrusu öncelikle zihniyle- inşa edilmiş gerçeklikler olduğunu biliyoruz. Bugün insanlığın, halkların, kadınların, doğanın yaşadığı, aklımıza gelebilecek tüm toplumsal sorunlar insan zihni ve eliyle yaratılmış sorunlardır. Madem bu sorunlar insan eliyle yaratıldı, insanlık tarafından bu gerçekliği aşmanın zihniyeti, mücadele gücü ve iradesi geliştiği oranda aşılabılır olduğunu da biliyoruz.

Yine egemen zihniyetin başta kadınlar olmak üzere toplumun aleyhine geliştirdiği inşalar kadar toplumun doğal dinamiklerine ters düşmeyecek kadın öncülüğüyle toplumsal değerler yaratan inşaların da toplum tarafından geliştirildiğini biliyoruz. İnsanın kendi farkına varmasıyla hayvanlar aleminden koparak toplumsallaşması dolayısıyla insanlaşma serüvenindeki inşalar insanlık açısından önemli inşalardır. Toplumun ahlaki-politik ilkeler temelindeki inşaları, eşitlik ve özgürlüğü gözeterek toplumsallığı güçlendiren, bugün bile dayandığımız toplumsal inşalardır. Ana kadın etrafında gelişen toplumun ortak anlam ve zihin dünyasında gerçekleşen bu inşalar da, ortak ve toplumsal olmak durumundaydı. Ne zaman ki toplumun anlam dünyasından kopuş ve parçalanma yaşandı, işte o zaman zihniyette gelişen hinliklerle gerçekleşen inşalar toplum için değil, giderek topluma karşı bir gerçekliğe dönüştü.

Toplumsallığa karşı gelişen bu parçalanma, başta toplumun ana ögesi olan kadını etkisizleştirmekle mümkündü. Kadın köleleştirilerek ana kadın etrafında örgütlenen toplum teslim alınabilir, sistemi dağıtılabildi. Ondan sonra da ana kadın toplumsallığına karşı egemen sistem kendisini bir erkek sistemi olarak ancak kurumsallaştırabilirdi. Artık bu zihniyetin gerçekleştirdiği tüm inşaların kadın ve toplum aleyhine gerçekleşeceği açıktı. Önderlik ilk çelişkinin köle-efendi çelişkisi değil de daha öncesine dayandığını, güçlü ve kurnaz erkek ile kadın arasındaki çelişkinin ilk çelişki olduğunu bir tarihsel-sosyolojik tespit olarak ortaya koydu. Diğer çelişkilerin ve bu çelişkiler etrafında şekillenen ilişkilerin de bu çelişki üzerinden beslenerek geliştiğini tespit etti.

Kadınların erkek egemen sistem içindeki beş bin yıldır yaşadığı gerçeklik, kadının inkârı ve karalanması temelinde inşa edilmiş gerçekliktir. Din, aile, eğitim, bilim ve yaşamın tüm alanları, inşa edilen bu kültürü özümsetme, alıştıırma temelinde iktidarlaştırarak cinsiyetçiliği üretme zeminlerine dönüştü. Bu temelde erkek egemenlikli bir kültür yaratılarak, cinsiyetçilik ideolojik hale getirildi.

Toplumsal cinsiyet ideolojik bir inşa olup, kadının ve erkeğin iktidar ilişkileri temelinde, yaşamın tüm alanlarında belirlenen rol ve sorumluluklarını ifade eder. Bu rol ve sorumluluklar doğal, kendi iç dinamikleri ve potansiyelini gözeterek belirlenen roller değildir. Yine dinde, bilimde öne sürülmüş mantığı olmayan, çürütülmüş biyolojik farklılıklardan dolayı da değildir. Kadın ve erkek olarak toplumun bizi nasıl gör-

düğü, nasıl algıladığı, nasıl düşündüğü ve nasıl davranmamızı beklediği ile ilgili bir inşadır.

Kadınlar olarak yaşadığımız toplumsal cinsiyet temelindeki insanın hakikatimiz olmadığını, hakikatimizin tarihin derinliklerinde gizli olduğunu, köklerimiz yani toplumsallığın ana kaynağı tanrıça analarımızın izini aramanın önemli bir başlangıç olacağını gördük. Réber Apo, başından beri kadın özgürlüğünü tarihsel referanslara dayanarak geliştirdi. Biz kadınlar için tarihsellik, kendi hakikatimizle buluşmak kadar bugünümüzü inşa ederken de referans aldığımız zemin oldu. Başlangıçta neydik, nasıl yaşadık ve nasıl kaybettikimiz bu gerçekte gizliydi. Yine bugünü inşa etmek açısından kendi hakikatimizi, gücümüzü bilmek, tanımak kadar zihinlerimize

rinin mücadele süreçlerine etkili yansımaması, erkeğin egemen karakterini aşamaması durumu kadına özgürlük getirmediği gibi topluma da özgürlükler getirmemiştir. Bu yaklaşım kadın hareketlerinin süreçlerini ve karakterini de belirlemiştir. Kadınlar başta sınıfsal, toplumsal mücadeleler içinde yer alıp özgürlüklerini aramışlardır. Kadının ezilen bir cins olarak mücadele içinde kendini görünür kılma girişimleri kabul görmemiştir. Genel mücadeleyi 'zayıf kılan, parçalayan, tasfiyecilik, hizipçilik' olarak damgalanmıştır. Kadının özgürlük sorunu genel mücadeleden sonraya bırakılması gereken bir sorun olarak görülürken, devrimden sonra kadın, eski toplumsal konumuna itilmiştir. Bu durum kadın mücadelesinde ikinci dalga olarak da bilinen, radikal cins merkezli

alışan, özgür düşünce ve iradesi gelişmeyen durumdadır. Erkeğin egemenlikçi, her konuda belirlemeyi kendisinde hak gören gerçeği dikkate alınmadığında özgün-özerk alan ilk etapta bir tedbir olarak düşünülebilir. Kadının düşünsel ve iradesel olarak kendisini güçlendirmesi, kendine ve cinsine güvenmesi, karşı cinsin egemenlikçi anlayışı karşısında cins bilincini ve örgütlülüğünü oluşturmaya önemliydi. Bu, özgün alanlarımızda Önderlik tarafından belirtilen ilk öğrendiğimiz prensip, kadına ilişkin yani kendimize ilişkin tüm kararların kadın tarafından alınmasıydı. Erkeğin etki, yetkisi ne olursa olsun kadın üzerinde karar alma, tasarrufta bulunamayacağı gerçeği idi.

Özgün-özerk örgütlenmenin diğer önemli ve esas boyutu ise; genel an-

cünü temsil eder. Bu yönüyle özgün örgütlenmenin asıl temeli zihniyettir, cins bilincinin zirveleşmesidir. Bu yüzden Önderlik kadın özgürlük çalışmalarına zihniyetten başladı. Kadının kendisini tanıması, gücünü görmesi, birbirine güvenmesi, birlikte yaşaması içindi. Kadında yaratılan kölelik, parçalı, birbirine güvensiz, kendisine güvensiz zihniyete karşı mücadele ederek bunun üzerinden özgün-özerk partileşmeyi bu zihniyet üzerinden geliştirdi. Eğer böyle bir zihniyet ve zemin olmasaydı kadın kimliğine yabancılaşabilirdi miydi? Yani özgün-özerk örgütlenmenin içeriğini oluşturan şeması değil, zihniyettir.

Özgür kadın ve erkek kimliklerinin yeniden yaratımı olarak kopuş ve sonsuz boşanma stratejisi

Özgün-özerk sistemimizi kadın bilinci ve bakışıyla derinleştiren diğer bir stratejimiz de 'kopuş' teorimizdir. Réber Apo 1996 yılında, YAJK deneyiminin bir sonucu olarak literatürümüze kopuş teorisini kazandırdı. Kadın ordulaşması fiziki olarak kopuşu ifade ediyordu. Fiziki kopuş, kadınlar olarak birbirine yabancılaştırılmış gerçeğimize karşı birbirini tanıma, cins sevgisini geliştirmede önemli bir adımdı. Ancak kopuş teorisi esasta erkek egemenliğinin yarattığı duygu, düşünce, yaşam alışkanlıklarından kendimizi arındırmayı ifade ediyordu. Aynı zamanda köleliğin kaynaklarını güçlü bir tanımlamayla üzerimizdeki etkilerini çözümlenmeyi gerektiren ve bununla mücadele etmeyi ifade eden bir kuramdı. En önemlisi de; sorgulamanın özü, özgürlük ölçülerini kendimizde ne kadar yarattığımızla ilgiliydi.

Önderlik, 2000 yılında sonsuz boşanma kuramı ile cins mücadelemizi daha radikal bir aşamaya sıçrattı. Kopuş teorisi; cins bilinci, cins mücadelesinde kendi gerçekliğimizi tanımamız ve bunun mücadelesi araçlarını yaratmaydı. Sonsuz boşanma ise özgür kimliği yaratmanın ancak erkek sistemi karşısında her yönüyle kendini alternatif irade haline getirebilmenin koşuludur. Mevcut kadın gerçekliğini bu bağlamda değerlendirdiğimizde, kadının özgür kimlik ve irade oluşturmaya kendi olmasının temelini oluşturur.

Sonsuz boşanmanın ilk aşaması kopuştur ve öncelikle zihniyette kopuştur. Kopuş demek erkeğin tüm yargılarından, tabularından, anlayışından, taleplerinden, beklentilerinden, düşüncesinden, doğrularından kopmaktır. Önce kopuş daha sonra ardından kendi bilmelerini ve hakikatini inşa etmek, yaratmak, bulmak ve yeniden canlandırmaktır. Kopmadan erkeğin düşüncesini, kalıplarıyla, sevgi-aşk anlayışıyla, ahlâk-politika formları ve kalıplarıyla kadın eksenli bir yaşam inşa edemeyiz.

Kendi mücadele tarihimizde deneyimlediğimiz fiziki kopuş, kadın olarak kendi gerçekliğimizin, özgücümüzün farkına varma zeminini oluşturdu. Bu anlamıyla mücadele tarihimizde özgün kadın örgütlenmemizin ana fikri de, gücünü buradan alır. Ancak bu, kopuşun ilk adımı olarak önemli olmakla birlikte yeterli olmayacağı bilinmektedir.

Mücadele stratejilerimizi tamamlaması gereken diğer bir mücadele stratejimiz de 'erkeği dönüştürme projesi' olmaktadır. Erkek biyolojik bir olgu olmaktan çıkmış, erkeklik olarak iktidarla özdeşleşmiş bir gerçekliktir. Bu aşırı şişirilmiş, büyütülmüş erkeklik dolayısıyla iktidar bugün en büyük tehlike olarak varlığını korumaktadır. Mevcut erkeklik sadece kadın için değil, tüm toplum için tehlikedir.

yerleştirilen, bize yakıştırılan her şeyin varoluşsal, dolayısıyla katlanmamız gereken bir kader olmadığını anladık. Tarihin başlangıcında olduğu gibi örgütlenirken, toplumsal öncülü rolümüze döndükçe güçlü yanlarımızı görmeye başladık. Artık bundan sonra yapılması gereken, yalancı inşalara karşı mücadeleydi. Toplumsallığa ilişkin iyiye, güzele, eşit ve adil yarınlara olan umut ve bu temelde gelişen mücadele iddiası, bu gerçekliğin değişebileceğine olan inançtır.

Cins mücadelesi, tüm egemenliklere karşı geliştirilen mücadelenin özüdür

Cins mücadelesi, erkek egemenliğiyle başlayan tüm egemenliklere karşı bir mücadeledir. Cinsler arasındaki iktidar ilişkilerine karşı mücadele, tüm mücadelelerin başlangıcı ve temeli olmak durumundadır. Yakın tarihe kadar geliştirilen birçok toplumsal mücadelenin başarıldığı sanılsa da, daha sonra karşıtlarına benzeşmeleri bu gerçeği göz ardı etmeleriyle alakalıdır. Bu, mücadelelerde kadının özgürlükçü karakter-

feminist hareketlerin gelişerek toplumsal hareketlerden kopuşlarını getirmiştir. Bu radikallik, erkek egemenliğine karşı mücadeleye yönelme anlamında olmadığı gibi çokça eleştirdiğimiz kendisini toplumsal mücadelelerden koparan, etkisizleştirip izole eden bir kopuşa götürmüştür.

Önderliğimiz kadının özgürlük mücadelesini devrimden sonraya bırakılan bir sorun olarak görmediği gibi en temel çelişki olarak mücadelesinin merkezine aldı ve geliştirdi. Kadın mücadelesinden devrimi zayıflatır diye korkmadı. Tam aksine Kadın Devrimine genel mücadeleye karakterini veren, güçlendirmesi gereken bir devrim olarak baktı. 'Devrim içinde devrim' olarak ifade etti. Önderlik, Kadın Devrimine gitmenin araçlarını, mücadele stratejilerini geliştirdi.

Özgün-özerk örgütlenme cins bilincinin zirveleşmesidir

Kadının özgün-özerk örgütlenmesi Özgürlük Mücadelesinde geliştirilen ilk mücadele stratejimiz olmaktadır. Kadın, aileden başlayarak yaşamın tüm alanlarında erkek tarafından belirlenmeye

lamda yürütülen özgürlük ve eşitlik mücadelelerinin, kadın açısından da özgürlük ve eşitlik anlamına gelebileceğidir. Genel mücadele zeminini kadın özgürlüğü için belli bir alan sağlasa da esas olan, özgün mücadele zeminleri ve araçlarına sahip olmak ve daha özgün bir çaba gerektirdiğidir. Tarihsel olarak derin, çok yönlü bir köleliği yaşıyan kadın, özgün çabalar olmadan özgürleşme adımları atabilir mi? Bunun böyle olmadığı reel sosyalizm ve dünya devrimlerinden çıkarılan sonuçlarla rahatça anlaşılabilir.

Özgün-özerk örgütlenme, Önderliğin temel prensibi, ilkesidir. Özerk örgütlenme, özgün örgütlenmeden bir adım daha önde olmayı ifade ediyor. Kendi alanına dönük kararlaşma iradesi, uygulama ve hareket alanı daha geniştir. YAJK, PAJK, KJK, YJASTAR'ın konumu böyledir. Yani özgünlüğü aşan, özerk bir örgütsel sisteme sahiptir. Aynı bir işleyişi, programı, tüzüğü ve prensipleri vardır ama bütünlük içinde de yer alır. Hem genel örgüt içinde temsili bulur hem de bağımsız karar alma, uygulama gücü ve inisiyatifi vardır. Kadının öz kimliğini, düşüncesini, duruşunu ve karar gü-

Önderlik, erkeğin sistem karşısındaki köle gerçeğini şöyle değerlendirmektedir: “Ezilen cins kadın olduğu için çoğunlukla onlar üzerinde durduk. Fakat erkek kesimi de en az kadın kadar kurtarılmaya muhtaçtır. Bizim çözümlemelerimiz bu ilişkide önemli oranda erkek çözümlemesini de içerdiğinden, en az kadını çözümlediğimiz kadar “erkek tipini” de sorunun diğer kutbunda çözümlediğimizi biliyorsunuz.”

Asıl önemli olan duyguda, düşüncede, güdülerde ve biçimde yine davranış ve eylemlemede erkekten kopuştur. Güçlü ve özgür birliklilikler olacaksa öncelikle sonsuz boşanma olmalı. Sistemin içindeyken, sistemiçi bir durumdayken nasıl ki sistem karşıtlığından bahsedemsek, erkek egemenliğinden de radikal bir şekilde boşanmak yani kopmak, kurtulmak bizim için stratejiktir. Önderliğimiz bir mücadele biçimi olarak özgür kadın ve erkek kimliğinin yeniden yaratımı ve cins mücadelesinin stratejik bir yaklaşımı olarak ‘her türlü devletçi- iktidarcı erkek egemen zihniyetten sonsuz boşanmak’ tanımını getirdi. Sonsuz boşanma taktiksel, biçimsel veya dönemsel değildir, uzun sürelidir, stratejiktir. Önderlik ‘sonsuz boşanma’daki sonsuzluk kelimesinin anlaşılması için yaratılmış olan beş bin yıllık egemen kültürle bağlantısını kuruyor.

Mücadele esasları olarak ele aldığımız ‘kopuş ve sonsuz boşanma’ yaklaşımımız cins merkezli bir anlayış olmadığı gibi toplumdan, toplumsal mücadele gücünden kopuk marjinal duruş anlamına da gelmemektedir. Özgün-özerk duruşumuzla derinleşen kopuş ve erkek egemen sistemden boşanma, erkeği de dönüştüren bir mücadele stratejisini içermektedir. Bu kopuşlar çokça eleştirdiğimiz, kendimizi izole etme anlamında kopuş olmadığı gibi dönüşen erkekle de birlikte daha güçlü ortak mücadele birliğini ifade etmektedir. İktidarcı ilişkilene tarzından kopuk, özgür irade ve duruşa dayalı yaşamın her alanındaki birliğin güçlendirilmesini amaçlamaktadır. Kadın Özgürlük Hareketi olarak en radikal feministlerden daha fazla erkekten, erkeğin egemenlik sisteminden kopuşu yaşadığımızı iddia edebiliriz. Bu kopuşla kendimizde cins bilinci ve bakışıyla yarattığımız güven ve cesaret temelinde genel mücadele zeminlerinde yer alıyoruz. Yine cins bilincinin bizde yarattığı toplumsal anlayış ve sorumlulukla genel toplumsal mücadelenin öncü gücü olarak da kendimizi görüyoruz. Bugün PKK’de somutlaşan toplumsal mücadele, kadını merkeze alan bir mücadeledir. ‘PKK’nin bir kadın partisi’ olduğu ifadesi, kadının mücadeledeki bu öncülük gerçeğini ifade etmektedir.

İktidarlaşmış erkeklik gerçeğine karşı ‘erkeği dönüştürme projesi’

Belirttiğimiz bu mücadele stratejilerimizi tamamlaması gereken diğer bir mücadele stratejimiz de ‘erkeği dönüştürme projesi’ olmaktadır. Erkek biyolojik bir olgu olmaktan çıkmış, erkeklik olarak iktidarla özdeşleşmiş bir gerçekliktir. Bu, aşırı şişirilmiş, büyütülmüş erkeklik dolayısıyla iktidar bugün en büyük tehlike olarak varlığını korumaktadır. Mevcut erkeklik sadece kadın için değil, tüm toplum için tehlikedir. Günümüzde doğa katliamından tutalım, savaşımlara, insanlığı tehdit eden kitle imha silahlarından, insanlığın büyük bir bölümünün açık sınırlarındaki ekonomik sorunlarına kadar yaşadığımız tüm sorunlar erkek egemenlikli zihniyetin yaratımları ve sonucu olduğu daha fazla anlaşılmıştır. Kendisine ‘devrimciyim, demokratım, sosyalistim, özgürlükçüyüm’ diyen her erkek, öncelikle kendindeki erkekliği sorgulayarak işe başlaması gerekir. Aksi halde şu benzetme yapılabilir: Binlerce işçinin emeğini sömüren, sömürü sistemini en iyi biçimde uygulayan bir patronun ‘sosyalist’ olduğunu söylemesi kadar paradoks bir durumu ifade eder.

Egemen sistem köle kadını inşa ettiği gibi erkek egemenliğini de inşa etmiştir. Bu anlamda inşa edilmiş erkekliğin değişimine inanmak, mümkün olduğunu görmek gerekir. Kadının kendi özgürlüğü için mücadelesinin toplumsal özgürlük için yetmeyeceği açıktır. Erkeğin de inşa edilmiş egemen zihniyetten kurtulması şarttır. Erkek, egemenliğini bir ‘Allah vergisi’ gibi avantaj olarak gördüğünden dönüşüme gelmede daha fazla direnç göstermektedir.

Önderlik erkeğin sistem karşısındaki köle gerçeğini şöyle değerlendirmektedir: *“Kadındaki kölelik olayı aşılrken, erkekteki kölelik ve köleleştirme büyük bir inatla sürdürülüyor ve çok tutucu davranılıyor. Kadında çözülüş kolayca gerçekleşirken, özgürlüğe doğru istek, arzu güçlü iken; erkek de bu hakimiyetten vazgeçmemeyi, tutuculuğu, hep kendine göre bir dayatmayı ısrarla sürdürüyor.”*

“Ezilen cins kadın olduğu için çoğunlukla onlar üzerinde durduk. Fakat erkek kesimi de en az kadın kadar kurtarılmaya muhtaçtır. Bizim çözümlemelerimiz bu ilişkide önemli oranda erkek çözümlemesini de içerdiğinden, en az kadını çözümlediğimiz kadar ‘erkek tipini’ de sorunun diğer kutbunda çözümlediğimizi biliyorsunuz. Hatta ulusal kölelikte ve toplumsal düşürülmüşlükte erkeğin payının kadından daha fazla olması gerektiğini, daha fazla suçlu görülüp sorumlu tutulması gerektiğini bu çözümlemelerin bir sonucu olarak söylüyoruz. Kadın sorumluluk duyamayacak kadar işlevsiz ve güçsüz bırakılmıştır, iradesiz bırakılmıştır. Yani bir yerde, tam yenilgi ve teslimiyet konumundadır. Dolayısıyla kölelik söz konusu olduğunda bir tarafa bırakacağız. Daha başat olan, sömürgeci kurumlara ilişkide bulunan, dolayısıyla köleleşmemizle daha fazla bağlantılı olan erkektir.”

Gelinen aşamada kadına içerilmiş kölelik kadar erkek de kadına karşı egemen olsa bile sisteme karşı köle olup, hatta karakteri gereği işbirlikçi olduğu görülmelidir. Fakat toplumsal cinsiyet ilişkilerinin eşitliğe dayalı olarak özgürleşmesi erkeğin dönüşümü ile mümkündür. Mevcut eleştirilen ve reddedilen erkeklik, özgürlük probleminin ortaya çıkmasının en temel nedenidir, engelidir. Toplumsal devrim ancak her iki cinsin özgür-eşit değerlerde buluş-

ması ile gerçekleşebilir. O nedenle erkeğin dönüşümü cins mücadelemiz açısından stratejiktir.

Erkek dönüştürmede özgür yaşam değerleri yarım ve eksik kalacaktır. Önderlik bu değişimi kendinden başlattı. Yine erkeğin kendisini sorgulamasının radikal boyutunu belirtmek açısından ‘erkeği öldürme’ kavramını geliştirdi. Kendisinde erkeği öldürdüğünü ifade etti. Erkekliğini sorgulama ve öldürme, devrimci olduğunu iddia edenler açısından bile söz konusu olmayacak, yaklaşılmayacak bir alandı. Önderliğin bu yaklaşımı Hareketin erkek militanlarını da bir sorgulama ve dönüşüm sürecine soktu. Yine Özgürlük Mücadelesiyle ilişkili ve sempatican çevrelerde, Kürt toplumsallığında bir sorgulama ve yansımasını buldu. Somut olarak da bugün Önderliğin düşünce ve felsefesinden beslenmiş Rojava Devriminin bir Kadın Devrimi olma çabası ve gerçeğinde görmekteyiz. Önderlik paradigmasının yansıdığı her yerde mücadelemizin kadın özgürlüğüne dayalı olduğu bilinci hem kadında hem de erkekte oluşmuştur. Özellikle gelişen özgün örgütlenme araçları ve bilinçlenme çalışmaları, Kürdistan kadınında mevcut erkeği kabul etmeyen bir duruşa dönüşmüştür.

Erkek açısından da kadının gelişim düzeyinden etkilenme olduğu gibi egemenliğinde ısrar eden tutumlar açığa çıkmaktadır. Özellikle de cins mücadelemizin toplumsal alana yansıması bağlamında değerlendirdiğimizde, erkekte, kadının özgürleşme iddiası ile bağlantılı olarak kendini sorgulama gelişse de buna denk radikal bir değişim düzeyi açığa çıktı. Söylenemez. Örneğin erkek, toplumsal alandaki sistemimizdeki meclislerde, kurumlarda mevcut duruşunu göstermese de aile içerisinde egemenliğini eşi, kız kardeşi, annesi üzerinde hâkim kılan yaklaşımlar içerisine girebiliyor. Yine bizim içimizde kaba anlamda erkeklikte bir kırılma yaşansa da inceltilmiş tarzda hâlâ bir ısrar vardır. Cins mücadelemizin Kürdistan toplumunda açığa çıkardığı gelişme düzeyi de erkekliğin kırılmasında etkili olmuştur. Tüm örgütlenme alanlarında uygulanan eşit temsiliyet ve eş başkanlık sistemi, kadınlara kapatılan ve sadece erkek alanı olarak görülen mücadele alanlarında gözle görülür bir gelişme düzeyi yaratmıştır. Fakat buna rağmen bu alanlarda hem kadın hem de erkek açısından değişimi stratejik ele almayan, biçimselleştiren anlayışlar daha fazla ön plandadır.

Hareket olarak bu sorunu çözdüğümüzü, verili geleneksel kadınlık ve erkekliğin aşıldığını belirtmiyoruz. Dev-

rim saflarında dahi kendini aşmamış kadınlık ve erkekliklerin -kaba tarzda zemini olmasa da- ince tarzda kendisini yaşatma eğilim ve duruşları açığa çıkabiliyor. Bu durumları eğitim sorunu olarak ele alıyoruz. Kadın ve erkek militanlar olarak kendimizi eğitmek, özgürlük ölçülerinde günlük olarak kendimizi inşa etme duruşu içindeyiz. Cins mücadelesini öncelikle kendimizde başlatarak verili geleneksel kadınlık ve erkekliğimize karşı mücadele yürüttükçe, karşı cinsle karşı da mücadele yürütebilme bilinci ve iradesini açığa çıkarabiliyoruz. Ancak tarihsel-toplumsal olarak bu kadar derin olan bir sorunun uzun vadeli bir mücadele sorunu olduğunun da farkındayız. Ulusal, sınıfsal mücadeleler gibi kısa süreler ve salt siyasi-politik mücadele araçlarıyla çözülecek bir sorun olmadığını bilmek gerekiyor. Ancak tümünden geleceğe ertelenecek bir gelişme olarak da bakmamak gerekiyor. Bu mücadele özü itibarıyla kadının yitirilen değerleriyle yeniden buluşması, bu değerlerin kültürleşmesini sağlaması temelinde esasta bir kültürel-zihinsel mücadeledir.

Kadın-erkek ilişkilerinin eşitlik ilkesi olarak ‘Özgür Eş Yaşam’

Özgür eş yaşam, kadın ve erkek arasındaki ilişkiler düzeninin eşitliğe dayalı hale gelmesini ifade eder. Çünkü yaşam adına ne varsa kadın şahsında bir bir köreltilmiş, toplumsal doğa büyük bir sakatlanma yaşamıştır. İnsanlık, kadının üretkenliğinden, yaşamı kurma gücünden, adaletinden yana muazzam bir toplumsal ilişki sistemini yaşama şansını bulmuşken, yaşamın merkezi durumdayken; bugün kadın, varlık olarak tüm anlamlarından boşaltılmıştır. Boşalan tüm anlamların yerine de erkeğe göre oluşmuş normlar yerleştirilmiştir.

Erkek egemen zihniyet, kadın erkek ten başlayarak yaşamın doğallığı içinde birbirini tamamlayan birçok ikilem ve farklılığı egemen-köle iktidarcı ilişkiler temelinde ele aldı, yeniden inşa ederek sorunsallaştırdı. Yaşamın diyalektiğinin ikilemlerden oluştuğunu biliyoruz. Tüm evren bu diyalektiğe göre işler. Özgürlük sosyolojisinin analizi olarak ikilemler, birbirini yok etmesi gereken zıtlardan oluşmaz. Tersine mevcut ikilemler bütünleşerek birbirlerinin farkını ortaya çıkartır ve tamamlar. Bu anlamıyla kadın ve erkeğin cinsiyet olarak ikilemli olması varoluşsal bir olgudur. Cinsiyet farklılığı kendi başına ezen-ezilen, egemen-köle gibi hiçbir toplumsal sorunun nedeni olamaz.

Erkek aklı kendi iktidarını meşrulaştırmak için eş yaşam ilişkisini özel

Erkek dönüştürmede özgür yaşam değerleri yarım ve eksik kalacaktır. Önderlik bu değişimi kendinden başlattı. Yine erkeğin kendisini sorgulamasının radikal boyutunu belirtmek açısından ‘erkeği öldürme’ kavramını geliştirdi. Kendisinde erkeği öldürdüğünü ifade etti. Önderliğin bu yaklaşımı Hareketin erkek militanlarını da bir sorgulama ve dönüşüm sürecine soktu.

alan olarak tanımlar. Özelde kapitalist modernite özel-kamusal alan ayrımıyla bu hakikati parçalamayı amaçlarken; mitoloji, din, felsefe ve bilim toplumda cinsler arasındaki ilişkiye dönük algı yaratır, biçim verir. Eş yaşamın toplumsal olarak karşılığı karı-koca ilişkisine indirgenemez. Kadın erkek arasındaki duygusal, cinsel ilişki bunun bir boyutu olabilir fakat tümüyle böyle ifade etmek bizleri bir yanılgıya götürür. Toplumsallık içinde kadın ve erkek ilişkilerinin eşitlik ilkesine kavuşması şarttır. Yani toplumsal yaşam bağlamında kadınlar ve erkekler özgürlüğe dayalı yaşamı gerçekleştirdikçe, tekil eş yaşamlar da ancak bu ilişki bağlamında anlam kazanabilir. Diğer türlü özgür ve doğru bir ilişkiden ziyade geleneksel ilişki olmaktan kendini kurtaramaz.

Özgür eş yaşamın siyasal, sosyal, ekonomik, özsavunma başta olmak üzere yaşamın tüm alanlarındaki toplumsal örgütlemelerde ifadesi eş temsiliyet ilkesidir. Demokratik Konfederal sistemimizdeki bu uygulama ‘eş başkanlık’ olarak ifade edilse de kastedilen, sistemimizde eş başkanlık, eş sözcülüktten başlamak üzere eşit temsiliyet ilkesidir. Hareketimizin özgürlük paradigmasıyla buluşan tüm toplumsal alanlarında eş temsiliyet ilkesinin uygulanması bir ilk olarak önemlidir. Hareketimizin demokrasi ve kadın değerlerine kattığı önemli bir kazanımdır.

Eş başkanlık sistemi, Avrupa’daki yeşiller vb bazı demokratik örgütlenmeler tarafından uygulansa da, cinslere dayanan bir eşit temsiliyet olmadığı,

iktidarın tek kişide olmasını önleyen bir paylaşım olduğu bilinmelidir. Bizde ise cinslere dayalı geliştirilmesi anlamında bir iltir. Yine eş temsiliyeti kota anlayışıyla da karıştırmamak gerekir. Eş temsiliyet her iki cinsin toplumsal yaşamda ortak katılım ve sorumluluğunu gerektirir. Burada kadının sorumluluğu kadın değerleriyle katılım ve bulunduğu zemini demokratikleştirme anlamında önemlidir. Eşbaşkanlığın, eşit temsiliyetin bizim için bir iktidar paylaşımı olmadığı çok açıktır. Eşbaşkanlık, kadının erkeğe benzeşerek, erkeği esas alarak gerçekleştireceği bir temsiliyet alanı değildir. Kadın bakışıyla, değerleriyle, örgütlü gücüyle farkını yarattığı bir kadın temsiliyet alanıdır. Kadının temsil gücü bireysel bir temsil olmayacağından, özgün-özerk örgütlenmesinden beslenmek durumundadır. Kadının örgütlü gücünden beslenmeyen, bireysel kalan, 'geneldeki kadın' gibi erkeğin tasarrufuna açık, parçalı duruşlar kabul edilmediği gibi kadının örgütlü iradesiyle de çelişir. Yine kadın çalışmasını ve emeğini sadece özgün zeminle ele alan, genel zemindeki kadının emeğini ve mücadelesini görmeden anlayışlar da görülmektedir. Kadının özgün alanını iktidar zeminine ve tasarrufuna dönüştüren bu anlayış ve yaklaşımlar da aynı düzeyde kadın mücadelesini özgürlük amacından uzaklaştıran anlayışlar olarak görülmelidir.

Kadının varlık-özgürlük sorununa karşı 'Özsavunma'

Eşbaşkanlık sistemimiz toplumsal alanlarda önemli oranda kabul görmüş, kadın tarafından önemli bir temsil gücü ve tecrübesi açığa çıkmıştır. Ancak halen bazı toplumsal alanlarımızda eşbaşkanlık, eşit temsiliyet gibi ilkesel yaklaşımlarımız karşısında gayriciddi yaklaşımları da görebiliyoruz. Örneğin; erkeği başkan, kadını eş olarak ifade edip, yardımcı olarak ele alınması gibi. Kadın eşbaşkanların irade görülmesi, ikincil planda görülüp esas alınmaması gibi anlayış ve tutumlar, her şeyden önce özgürlük paradigmasına girmeyen, direnç içinde olan duruşlar ve mücadele nedeni olan durumlarıdır.

Kürdistan Özgür Kadın Hareketi özsavunma direnişinde kadın ordulaşması ile zirveleşmiş, partileşme ve kadın kurtuluş ideolojisi ile de kimlik kazanmıştır. Yine örgütlenmek, bilinçlenmek bizler açısından her anlamda özsavunma anlamına gelir. Tarihte kadının özsavunmasını yitirmesi, örgütlülüğü olan toplumsallığının dağıtılması, bilim

ve bilginin yani kadının öz düşüncesinin elinden alınmasıyla başlar. Bu, tarihsel referans üzerinden baktığımızda varlığı tehdit altında olan kadın ve halk gerçekliği öncelikli silahlı olarak fiziki özsavunmayı şart kılmıştır. Varlığı kalıcı kılmanın diğer boyutu ise ideolojik olarak kaybedişin alternatifi olarak kadın kurtuluş ideolojisi ve bilimsel çerçeveye kavuşmuş hali olarak da jineoloji bizler açısından özsavunma perspektifimizin esasıdır. Kadın Devrimimizin sistemleşmesi için bu perspektife dayalı olarak yüksek bir bilinçlenme faaliyeti ve fiziksel özsavunmaya dayalı bir kurumlaşmaya ihtiyaç vardır. Ortadoğu'da kadın devrimi gerçekleştirmenin temel koşulu bütün boyutlarıyla özsavunmasını gerçekleştirmiş cins mücadelesi ile gelişebilir. Bu anlamıyla Kürt kadınları olarak özsavunma mücadelesinde de öncülük edecek, deneyimleri değerlendirecek durumdayız. Önderlik, kadın açısından özsavunmaya dair şunları belirtmektedir: *"Kadın eş evlilik durumunda olmadan, erkek egemen toplumun her alanında, karşısındaki erkeğin her an avının üzerine atlamak durumunda olan bir panter gibi hareket edeceğini bilerek kendi hareket tarzını geliştirmelidir. Erkek panter fırsat bulduğunda yani bu konuda önüne çıkan toplumsal engelleri aştığında mutlaka kadına bir pençe atacaktır. İktidarcı erkek bu anda hiçbir ahlaki norm ve vicdani gerekçe tanımadan kadını avlamak isteyecektir. Ne dini örtünme ne de hukuk bunun önünde engel olabilir. Kadın, bu durumu bilerek toplumsal alana çıkmalı, daha doğrusu garantili bir özsavunma olmadan tekin olmayan toplumsal sahalara inmemelidir."*

Kadın mücadelesindeki yükselmeye karşı liberal tuzaklar

Cins mücadelemizin stratejik esasları olarak ifade etmeye çalıştığımız mücadele kuramları, Kadın Hareketimizin gelişim seyrini dikkate alarak Önderliğimiz tarafından adım adım önümüze konulmuştur. Bu, mücadele stratejileri Kürdistan kadın mücadele tarihimizden süzülerek, yaşamdan deneyimlenerek hayat bulmuştur. Yine Kürdistan'da kadın ve erkek sosyolojisine dayanarak geliştirilen mücadele kuramları, kendi toplumsal gerçekliğimiz temelinde anlam vermeyi gerektirmektedir.

Yaşadığımız yüzyıl özgürlük arayışı ile birlikte cins gelişiminin daha fazla görünür olduğu, buna dair mücadelelerin yükseldiği bir yüzyıldır. Önderliğimiz yüzyılın başında, 21. yüzyılın kadın

özgürlük yüzyılı olacağı ve gelişmelere cins gelişiminin yön vereceği tespiti yaptı. Bu temelde kadın mücadelesini toplumsal mücadelenin merkezine aldı. Bugün Önderlik paradigmasının evrensel düzeyde ilgi görmesi ve sahiplenilmesinin en temel nedenlerinden biri de, paradigmamızın kadın özgürlüğü karakteri olmaktadır. Bu konuda sadece Kadın Hareketi olarak yaşadığımız örgütsel tecrübe anlamında bir öncülük pozisyonunda değiliz. Dünya kadın hareketlerinin içinde bulunduğu arayışa da cevap veren paradigmasal ve ideolojik gerçeklerimizle de kadınları etkilediğimizi görüyoruz. Özellikle Rojava Devrimiyle dünyanın dört bir yanından kadınların dayanışması, yine mücadele zeminlerimize fiili katılımları da böyle okumak gerekiyor. Bu anlamda son yıllarda kadın mücadelesinde sistem sınırlarında hak arama yerine erkek-devlet gerçekliğini birlikte ele alarak sorgulayan, sisteme dönük mücadeleye yönelmeler önemlidir. Yine kadın hareketlerindeki tartışmalarda, kadın sorununu toplumsal sorunlarla birlikte ele alma, toplumdan kopuk marjinal tarzlarını aşmaya dönük bir tartışma ve mücadele iddiası yetersiz de olsa açığa çıktığını görmek gerekiyor. Tüm bu gelişmelerin sonucu olarak bugün dünyanın birçok yerinde faşist diktatöryal sistemlere karşı toplumsal mücadeleye kadınlar öncülük yapmaktadır.

Tüm bu gelişmelerin yanında erkek sisteminin kadına karşı katliam, şiddet ve tecavüzcü yüzü, çok daha açık bir

Kadın Özgürlük Hareketi olarak en radikal feministlerden daha fazla erkekten, erkeğin egemenlik sisteminden kopuşu yaşadığımızı iddia edebiliriz. Bu kopuşla kendimizde cins bilinci ve bakışıyla yarattığımız güven ve cesaret temelinde genel mücadele zeminlerinde yer alıyoruz. Yine cins bilincinin bizde yarattığı toplumsal anlayış ve sorumlulukla genel toplumsal mücadelenin öncü gücü olarak da kendimizi görüyoruz.

şekilde kendisini göstermektedir. Bu, erkek egemen sistemin gücünden ziyade kadın mücadelesinden duyulan korkunun sonucudur. Bunun için de kadın kazanımlarına dönük yönelim, süreklileşen erkek-devlet politikaları olarak devam etmektedir. Bu egemenliğin liberal ve ince yüzü olan demokrasi ve kadın kurtarıcılar olarak kendilerini meşrulaştırmak isteyen Batılı hegemonik güçlerin çıkarları söz konusu olduğunda ilk gözden çıkarabileceklerinin kadınlar olduğunu gördük. Efrin'de kadınları çetelerin insafına bırakıp her gün kaçırmalarına seyirci kalırken, Afganistan'da kadın düşmanı olduğunu bildikleri Taliban'a kadınları teslim etmede hiçbir tereddüt yaşamamışlardır. Bu güçlerin kadına karşı politikaları ve uygulamaları farklı gibi yansıtılsa da özünün aynı olduğu görülmekte ve anlaşılmaktadır.

Kadınlara dönük tüm fiziki ve görünen yönelimlerin yanında esas tehlike olarak kapitalist modernitenin liberal politikalarını görmek, kadın mücadelesi açısından hayatidir. Kadının bilinçlenen ve yükselen mücadelesini etkisizleştirmek, sistem içine çekerek kontrol altına almak, liberal politikalarının gereğidir. Bu durumda kadının gücünden de yararlanarak sistemine eklemlerken, sistem karşıtı potansiyeli, mücadele gücü kontrol altına alınmaktadır. Diğer

tarafından özgürlük yarılsaması yaratarak kadınları mücadele gücünden düşürme, etkisizleştirme politikaları geliştirilmektedir. Esas tehlikeli olan da, bu politikalarında önemli sonuçlar almalarıdır. Kadın Hareketi olarak liberal politikaları yeterince gündemimize alıp tartışmamız da bu tehlikeyi beslemektedir.

ABD'de Biden'ın kadın politikası başta olmak üzere, Avrupa'da bu inceltirilmiş liberal politikaları görebilmekteyiz. Bugün bu liberal politikalar Avrupa ile sınırlı değildir. Ortadoğu'da toplumsal mücadeleye öncülük edecek ciddi bir kadın potansiyeli vardır. Batı'nın Ortadoğu'ya yönelttikleri 'sivil toplumcu' kurum ve anlayışlarla kadın ve gençlerin bu potansiyel ve dinamizminin önü alınmakta ve engellenmektedir. Bugün Ortadoğu açısından da kadınları mücadeleden düşüren en temel sorun, liberal politikaların uygulaması olarak kadın mücadelesini sivil toplumculuğa kanalize etme anlayışıdır. Toplumsal sistemimiz olan Demokratik Konfederal sistemimizde de üçüncü alan olarak sivil toplum alanı var olup bu alanı kadın çalışmaları açısından önemsiyoruz. Burada ifade etmek istediğimiz kapitalist modernitenin 'sivil toplum' adına bu zemini kullanarak uyguladığı politikalarıdır.

Ayrıca kapitalist modernitenin kadın mücadelesine dönük ideolojik yönelimlerine de dikkat çekmek gerekiyor. Bugün kapitalist patentli 'Queer teorisi' gibi cinsiyetsizlik politikasını üreten bu anlayış, kadın mücadelesini anlamsızlaştırarak, etkisizleştirme arayışıdır. Yine cinsler arasındaki iktidar ilişkilerine karşı mücadele etmeden; biyolojik temelli tercihlerle tutumunu gösteren, bu tercihlerini siyasallaştıran anlayışlar vardır. Toplumsal mücadele sorumluluğundan uzak anti-toplumcu, bireyci bu anlayışlar kadın mücadelesinde ve zeminlerinde kabul edilemez. Feminist hareketlerin, sol çevrelerin 'demokratik anlayış' adına sorunu ideolojik görmeyip yüzeysel yaklaşımları ya da pragmatik yaklaşımlar sonucu ideolojik mücadelede bulunmayıp, tutumlarını belirtmemeleri sorunlu bir durumdur.

Kadın Hareketleri olarak kapitalist modernist sistemin ideolojik yönelimleri ve liberal politikalarıyla kadın mücadelesini etkisizleştirme tuzaklarını görmeli, daha fazla duyarlı olmalıyız. Erkek egemen sistemin kaba yönelimleri kadar inceltirilmiş liberal politikalarına karşı da ciddi mücadele stratejilerimiz ve perspektifimiz olmalıdır.

AKP-MHP faşist diktatörlüğü, TC devletini terör devleti haline getirmiştir

Duran Kalkan

ABD ve NATO'nun KCK'ye dönük istemleri nedir? KCK'nin de KDP'leşmesidir. KCK'ye karşıdır. Dolayısıyla TC devletinin PKK ve KCK'ye dönük yürüttüğü imha ve tasfiye saldırılarına tümüyle destek vermektedirler. Bu saldırıda TC devleti PKK ile KCK'yi tümünden yok etmek isterken, ABD ve NATO gibi güçler ise tümünden yok olma değil de KDP'ye dönüşmesini istemektedirler. Yani PKK ile KCK'nin, KDP'leşmesini istemektedirler.

- NATO'nun, özellikle de ABD'nin, Türk devletinin işgal saldırısı ve bu saldırıların KCK bağlamındaki stratejileri ve ajandaları nedir?

Duran Kalkan: TC devletinin Rojava ve Başûrê Kurdistan'a yönelik işgal saldırıları Bakurê Kurdistan üzerindeki sömürgeci-soykırımcı egemenliğinden ve bu temelde yürüttüğü soykırım saldırılarından kopuk ele alınamaz. Dolayısıyla söz konusu işgal saldırılarının amacı Bakurê Kurdistan'da olduğu gibi her bakımdan Kürt varlığını yok etmek ve Kürt soykırımını gerçekleştirmektir. Birinci ve temel amaç kesinlikle budur. TC devleti ve günümüzdeki AKP-MHP faşist hükümeti açık bir biçimde görmüştür ki, başta Rojava ve Başûrê Kurdistan olmak üzere Kürdistan'ın diğer parçalarında soykırım uygulanmadan, ortaya çıkan Kürt gelişmeleri yok edilmeden sadece Bakurê Kurdistan'daki halka dönük yürütülen soykırımcı saldırılarla sonuç alınmamakta, yani Kürt soykırımı başarıya götürülememektedir. Çünkü; farklı parçalardaki özgürlükçü ve demokratik gelişmeler birbirlerini etkilemekte, diğer parçalarda da özgürlük ve demokrasi mücadelesinin bilinç, örgütlülük ve eylem alanında gelişmesine yol açmaktadır.

O halde TC devleti, Kürt soykırımını tamamlamak istiyorsa dört parça Kürdistan'da ve yurtdışında tüm Kürt varlığına ve özgürlüğüne dönük soykırımcı saldırıları bütünlüklü yürütmek zorundadır. Özellikle TC devletinin ve onun hükümetlerinin son 40 yılı aşkın PKK'ye karşı yürüttüğü imha ve tasfiye amaçlı saldırılarından çıkardığı sonuç bu olmuştur.

Kısaca; TC devletinin Rojava ve Başûrê Kurdistan'a dönük işgal saldırılarının iki önemli amacından söz edebiliriz: Kuşkusuz ayrıntıda daha fazla amaç güdülmektedir. Örneğin; söz konusu işgalci saldırılar, bölgesel mücadelelerin, hatta küresel çıkar mücade-

lesinin bir aracı olarak görülmektedir. Fakat bunlar yanında ifade edeceğimiz iki temel amaç belirleyici olmaktadır.

TC'nin Rojava ve Başûrê Kurdistan'a dönük işgal saldırılarının iki temel amacı var

Birincisi; Kürt soykırımını gerçekleştirmektir. Yani Rojava ve Başûrê Kurdistan'a dönük işgal saldırılarının esas amacı özgür Kürt bilincini, iradesini, örgütlülüğünü, kazanımlarını, kısaca Kürt varlığını yok etmektir. Öyle ki sadece askeri bir güç, siyasi bir etkinlik, ekonomik, örgütsel bir yapı değil, ruh, duygu, düşünce düzeyinde bile Kürt varlığını ve özgürlüğünü ifade eden, Kürt'e ait olan hiçbir şey bırakmamaktır.

Zaten TC devleti bu amaç doğrultusunda Bakurê Kurdistan'da her türlü yol- ve yönleme başvurarak soykırımcı bir saldırı yürütmektedir. Kültürel soykırımdan fiziki katliamlara kadar her şeyi yapmaktadır. Demografyanın değiştirilmesi, Kürtlerin kendi yurtlarından göçertilmesi ve esas olarak da asimilasyon uygulamaktadır. Kürt tarihinin, dilinin, kültürünün her şeyinin kültürel soykırıma uğratılarak Kürtlerin Türkleştirilmesi, Kürt varlığının Türk uluslaşmasının bir hammaddesi haline getirilmesi, böylece bu dünyada Kürt adına hiçbir şeyin bırakılmamasını hedeflemektedir.

Aynı amaç Rojava ve Başûrê Kurdistan'a dönük işgal saldırılarının da amacıdır. Bunu kesinlikle böyle bilmek ve anlamak gerekiyor. Çünkü; doğru olan budur. Bu saldırılarla özgür Kürt iradesi kırılmak, Kürt kazanımları yok edilmek, mevcut iki parçada oluşmuş Kürt statüleri ortadan kaldırılmak, Kürt soykırımını bu parçalarda da uygulanması amaçlanmaktadır. Nitekim Efrîn, Girê Spî, Serêkaniyê'de yapılan uygu-

lamalar açıktır. Bunların Bakurê Kurdistan'daki uygulamalardan hiçbir farkı yoktur.

Yani işgal edilen yerlerde TC devletinin, AKP-MHP faşist hükümeti tarafından yapılanların tam bir soykırım olduğu ortadadır. Aynı şeyin Heftanîn'de, Metîna'da, Zap'ta, Bradost'ta gerçekleştirilen işgalci saldırılarla soykırımın adım adım uygulanmakta olduğu net bir biçimde görülmektedir. Dolayısıyla TC devletinin Rojava ve Başûrê Kurdistan'a dönük mevcut işgal saldırılarını, Kürt soykırımının temel bir saldırısı olarak görmek gerekir. PKK'ye dönük saldırı tamamen bu amaçladır. Çünkü; PKK her düzeyde Kürt varlığını ve özgürlüğünü temsil eden ve geliştiren temel güç olmaktadır. Kürt varlığını ve özgürlüğünü yok etmek, Kürt soykırımını gerçekleştirmek için de her şeyden önce PKK'nin varlığının yok edilmesi gerekmektedir. Bu nedenle PKK'yi öncelikli hedef haline getirmektedir.

NATO, TC devletinin Kürt soykırım zihniyet ve siyasetine destek vermektedir

Bununla birlikte **ikinci** temel hedef olarak Rojava ve Başûrê Kurdistan'ı işgal etmek, eski Osmanlı Kürdistan'ını tekrar TC devletinin sınırları içine katmak, böylece Ortadoğu'da 'Yeni Osmanlılık' da denen bir tür yayılmacılık politikasını geliştirmek hedefi vardır. Bu hedef geçmişte gizli olarak vardı, şimdi bazı çevreler tarafından açık olarak dillendirilmektedir. Bu hedefin itti-hatçı, yani Enverci ele alınıp, yürütülüşü ile Kemalist ele alış ve yürütülüşünde kısmi nüans farkları olsa da aslında özde aralarında herhangi bir fark yoktur.

Tayyip Erdoğan-Devlet Bahçeli tarafından ele alınıp yürütülüşü ise Enverci ve Kemalist ele alış yürütmelerin birleştirilmesini ve ortaklaştırılmasını ifade

etmektedir. TC devletinin zihniyet ve siyaset olarak şekillenişinde başta Rojava ve Başûrê Kurdistan olmak üzere eski Osmanlı topraklarına dönük yayılma, genişleme emeli bir hedef olarak vardır. Zaten itti-hatçılar, Enverciler bunu açıkça yaptılar. Kemalistler de biraz gizli yürütmeye çalıştılar. Örneğin; Hatay'ın ilhakı bunu ifade etmektedir. Aynı Mustafa Kemal'in fırsat buldukça 'Mîsâk-ı Millî' diye belirlenen toprakların ele geçirilmesini TC devletine vasiyet ettiği tarafımızdan bilinmektedir. Dolayısıyla bir emel olarak, hedef ve amaç olarak TC devletinde böyle bir ilhak ve yayılma amacı, bölgesel bir emperyalist güç olma hedefi vardır.

Fakat bunun uygulanması uygun koşulları gerektirdiği için her zaman açık söylenmemekte, her koşulda yapılmamaktadır. Koşullar olgunlaştıkça, fırsat ve imkânlar oldukça bu tür adımlar atılmaya çalışılmaktadır. Kısaca bu konuda daha dikkatli, ihtiyatlı bir yaklaşım var. Yani her zaman açık bir biçimde böyle bir hedef gütmüyorlar.

Şimdi NATO ve ABD'nin, TC devletinin ve AKP-MHP faşizminin Rojava ve Başûrê Kurdistan'a dönük işgalci saldırılarına verdikleri desteği, bu doğrultuda izledikleri stratejiyi, TC devletinin söz konusu bu amaçları temelinde değerlendirmek gerekir. Bir yönüyle ABD ve NATO, TC devletinin Kürtlere dönük yürüttüğü sömürgeci ve soykırımcı siyasetini, saldırılarını desteklemektedir. Çünkü; bir yerde mevcut TC devleti ABD'nin de onayladığı, NATO'nun uygulama sorumluluğunu üstlendiği Birinci Dünya Savaşı'nın ortaya çıkartmış ve İkinci Dünya Savaşı'nın da pekiştirmiş olduğu siyasi sınırları esas almakta ve korumaktadırlar. Bu siyasi sınırların da Kürdistan'ı dört parçaya böldüğünü, Kürtleri yok sayarak Kürdistan üzerinde soykırımcı bir egemenliğin değişik devletler tarafından kurulmasını kabul ettiğini biliyoruz. Dolayısıyla TC devletinin Kürdistan üzerindeki sömürgeci-soykırımcı egemenliği ABD ve NATO tarafından benimsenmektedir.

Daha doğrusu Kürdistan'ı parçalayan bu sömürgeci-soykırımcı egemenliğin TC tarafından yürütülmesinden memnun olmaktadır. Bu doğrultuda da destek vermektedirler. Temel duruşları destek yönündedir. Hem TC devletinin Kürdistan'da sömürgeci-soykırımcı bir güç olarak kurulmasını onaylamışlar hem de bu gücü İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra NATO içine alarak güvenliğini üstlenmişlerdir. Bu sorumlulukları gereği TC devletinin Kürt soykırım zihniyet ve siyasetine destek vermektedirler. TC devleti de bundan yararlanarak hem Bakurê Kurdistan'da soykırımcı saldırılar yürütmekte hem de aynı saldırıları Rojava ve Başûrê Kurdistan'a dönük işgal ve ilhak saldırıları biçiminde sürdürmeye çalışmaktadır. Esas itibarıyla burada zihniyet ve siyaset olarak ortaklık vardır.

Peki, hiç ayrılık yok mu? Kuşkusuz var. Mesela, siyasetin yürütülüşünde zaman zaman ayrılıkları çıkıyor. Daha doğrusu bu durum söz konusu devletler arasında ekonomik ve siyasi çıkarlar açısından çelişki ve çatışma yaşamalarına vesile oluyor. Yani ABD ve çeşitli NATO devletleri, TC devletinin Kürtlere dönük sömürgeci-soykırımcı zihniyet ve siyaset yürütme durumunun ortaya çıkardığı zorluklardan, engellerden çıkar sağlıyor, yararlanıyorlar. Dolayısıyla söz konusu TC siyasetini Kürtlere dönük çatışmaya daha çok sevk ederek zorlanmasını, kendilerine muhtaç hale gelip Türkiye'nin imkânlarını bu devletlere çıkar olarak daha fazla sunmasını sağlamaktadırlar. Tabii bunun kapitalist, devletlerarası bir çıkar çelişki ve çatışması olduğunu biliyoruz.

Bunun yanında diğer bir farklılık şöyle ortaya çıkmaktadır: TC devleti zihniyet ve siyaset olarak tamamen Kürt'e ait her şeyi yok etmek isterken, ABD ve NATO, Kürtlüğün bu düzeyde yok edilmesinin zihniyet ve siyasetini olduğu gibi esas almamaktadır. Çünkü; bu kendi çıkarına olmamaktadır. Farz edelim ki Kürtlük tümünden yok edildi, asimile edilerek Türkleştirildiler, Farslaştırıldılar, Araplaştırıldılar. Bu durumda ortada Kürt kalmadığından, Kürt sorunu da olmayacaktır.

Böyle bir durumda ne olur? Kürtlerle, Türkiye-Suriye-İran-Irak arasında herhangi bir çelişki ve çatışma kalmaz. Böyle olunca da ABD, NATO ve diğer devletler için söz konusu çelişki ve çatışmadan yararlanma, bunun üzerine ekonomik ve siyasi çıkar inşa etme imkânı ve fırsatı ortadan kalkar. Çünkü; Kürt sorununun varlığından ve bu temelde Kürtlerle, Türkiye-İran-Irak-Suriye arasındaki çelişki ve çatışmalardan ABD, NATO devletleri, Rusya, diğer bütün dünya devletleri ekonomik ve siyasi çıkar elde etmekte, faydalanmaktadırlar. Çünkü bu çelişki ve çatışmalar, Türkiye-İran-Irak-Suriye gibi devletleri zorlayıp zayıflatmakta, onları daha çok dış desteğe mahkûm bırakmakta, böylece daha fazla işbirlikçi hale getirip ABD'den, NATO'dan destek almak zorunda bırakmaktadır. Bunun için de tabii bir sürü taviz vermektedir. İşte ABD ve NATO bu tavizi alabilmek için söz konusu çelişki ve çatışmanın varlığından yanadırlar. Kürt sorununun çözümünü istemektedirler. Kürt sorunu çözülsün kendi ekonomik-siyasi çıkar alanları kaybolmaktadır. Kürt sorunu varolur ve bu temelde Kürtlerle, Türkiye-İran-Irak-Suriye devletleri arasındaki çelişki ve çatışma sürerse bu çelişki ve çatışmadan söz konusu devletler çıkar sağlamaktadır. O nedenle Kürtlerin tümünden yok olmasını ABD ve NATO gibi güçler istememektedirler.

ABD ve NATO, KCK ile PKK'nin KDP'ileşmesini istemektedir

Peki, neyi istemektedirler? Bir yandan Kürtlerin tümünden yok olmasını diğer yandan da Kürtlerin tüm Kürdistan'da birlik içinde, özgür ve demokratik bir sistem kurmalarını istemektedirler. Böyle bir sistem kurulunca da Kürtlerle diğer devletler arasındaki ilişki ve çatışmalar ortadan kalkar. Onlar hep Kürt sorununun varlığını, bu sorunun temelinde Kürtlerle, Türkiye-İran-İrak-Suriye devletleri arasında çelişki ve çatışmanın varlığını istemektedirler. Hem söz konusu devletlere dönük politikaları hem de Kürtlere dönük politikaları bu biçimde oluşmaktadır.

ABD ve NATO'nun 'KCK stratejisi' bu esaslar üzerinde oluşmuştur ve hâlâ da devam etmektedir. KCK'ye dönük politikalarının esasında TC devletine destek verme vardır. Esas itibarıyla TC'nin her türlü sömürgeci-soykırım-ı-ışgalci-ilhakçı saldırıları desteklenmektedir.

İkinci olarak ise; TC'nin Kürtleri tümünden yok etme amacıyla tam uyumlu değildir. TC gibi Kürtlerin tümünden yok olmasını değil de Kürtlerin özgür, demokratik, düşünce ve iradelerinin, dolayısıyla örgüt ve eylem güçlerinin yok olmasından yanadırlar. Yani KCK'yi istememektedirler. Çünkü; o özgür Kürt iradesini ifade etmektedir.

Peki, KCK'ye dönük istemleri nedir? KCK'nin de KDP'ileşmesidir. KCK'ye karşıdırlar. Dolayısıyla TC devletinin PKK ve KCK'ye dönük yürüttüğü imha ve tasfiye saldırılarına tümüyle destek vermektedirler. Bu saldırıda TC devleti PKK ile KCK'yi tümünden yok etmek isterken, ABD ve NATO gibi güçler ise tümünden yok olma değil de KDP'ye dönüşmesini istemektedirler.

KDP'ileşmek ne demektir? Kürt ulusal birliği yerine aile-aşiret çıkarları temelinde hareket etmek demektir. Bölgesel-parça çıkarları doğrultusunda hareket etmek demektir. Özgür Kürt varlığı, birliği, bütünlüğü ve iradesi yerine, işbirlikçi, teslimiyetçi, çıkarıcı bir politika yürütmek demektir. Yani bugünkü KDP ile AKP-MHP arasındaki ilişki ve ittifakı kabul eden bir zihniyet ve siyasete sahip olmak demektir. Bugün AKP-MHP faşizmiyle bu düzeyde ittifak yapan bir siyasetin Kürt birliğine, Kürt özgürlüğüne, Kürt demokrasisine, Kürtlerin diğer demokratik güçlerle ilişki ve ittifakına karşı olduğu açıktır.

Neyi temsil etmektedir? Kendi aile ve hanedan çıkarları için bütün Kürt imkânlarını seferber etme, Kürdistan'ın ulusal demokratik değerlerini satma, AKP-MHP faşizmi gibi en gerici, en diktatör, en çok Kürt düşmanı, soykırımcı güçle çıkar temelinde ilişki ve ittifak kurmak, onu temsil etmek demektir. İşte ABD ve NATO'nun KCK ajandası

bundan oluşmaktadır. KCK'yi de KDP gibi işbirlikçi, teslimiyetçi, Kürt özgürlüğünü, demokrasisini, varlığını ve birliğini reddeden bir zihniyet ve siyasete çekme çabasıdır. KCK'yi, KCK olmaktan çıkarmak, dönüştürmek, KDP'ileştirmek, böylece ABD ve NATO'nun çıkarları doğrultusunda hareket eden bir Kürt gücü haline getirmektir. Böyle bir siyaseti stratejik ve taktik düzeyde planlayıp yürüttükleri son derece açıktır.

NATO'ya en çok ihtiyacı olan devletlerden bir tanesi Almanya devletidir

- Avrupa'nın ve özellikle de Almanya'nın hem NATO üyesi olarak hem de bağımsız bir blok olarak, Türkiye ve Türk ordusunun Başûrê Kurdistan işgali bağlamındaki ajan-dası nedir?

Duran Kalkan: Her şeyden önce şunu belirtelim ki Almanya'nın bağımsız bir blok olma durumu çok gerçekçi görünmemektedir. Bağımsız bir blok olmaktan ziyade kendi ekonomik çıkarları doğrultusunda hareket etmeye, her şeyin önüne ekonomik çıkarı ve sömürüyü koymaya çalıştığı söylenebilir.

Günümüz Almanya devletinin siyasi duruşunun böyle olduğu açıktır. Bunu biz sadece söylemiyoruz. Daha geçen gün Şansölye Merkel'in kendisi "Bizim siyasi durumumuz ekonomik çıkar ve sömürü esasına dayanıyor" diye net bir biçimde belirtti.

Bunun dışında NATO ile uyumlu ona ve bağlıdır. Aslında NATO'ya en çok ihtiyacı olan devletlerden bir tanesi Almanya devletidir. Bu yönüyle TC devletine benzemektedir. Nasıl ki TC devleti birçok zayıflığını NATO'ya dayanarak gideriyor, güvenliğini NATO üzerinden sağlıyorsa, Almanya için de benzer şey söylenebilir. Bu bakımdan da bazı ekonomik çıkar farklılıklarından dolayı çelişkiler olsa da Almanya'nın NATO'ya mesafeli olduğu ve ayrı blok duruşu geliştirdiğini söylemek kesinlikle doğru ve gerçekçi değildir. Çünkü; fiiliyatta öyle bir durum söz konusu değildir.

Almanya'nın durumunu böyle tanımlarsak o zaman Türkiye'nin Başûrê Kurdistan'a dönük işgalci saldırıları karşısında Almanya'nın tutumunu anlamamız kolaylaşır. Her şeye olduğu gibi TC devletinin Rojava ve Başûrê Kurdistan'a dönük işgalci saldırılarına da ekonomik çıkar ve sömürü temelinde yaklaşım göstermesi bunu ifade ediyor.

Gerçekten de Tayyip Erdoğan'ın Birleşmiş Milletlerde bir harita sunarak İdlîb'ten Dêrik'e kadar bütün Suriye'nin Kuzeyi ve Rojavayê Kurdistan'ı mevcut güçlerden temizleyerek oralara mülteci yerleştirme, bunun için altyapı hazırlama, ekonomik-mali yatırım yapma projesini sunması karşısında, bunun değerlendirilebileceğini ve buna katkı

lacağını söyleyen ilk devlet Almanya olmuştur. Başûrê Kurdistan'a dönük işgal saldırıları karşısındaki yaklaşımı da budur.

Almanya'nın fırsat buldukça Irak ile en ileri düzeyde ekonomik-mali ilişki geliştirdiğini biliyoruz. Başta ABD olmak üzere NATO ile çelişki ve çatışma içinde olan İran ile bile Almanya'nın çok sıkı ve ileri düzeyde bir ekonomik, mali ilişki sürdürdüğünü de biliyoruz. Günümüzde bu ilişkiler çok daha ileri düzeydedir. Benzer biçimde Başûrê Kurdistan federe yönetimiyle de ekonomik-mali ilişkiler içinde olduğu, federe yönetime en çok destek veren güçler arasında olduğu, Başûrê Kurdistan'da ekonomik ve mali yatırımlar yapma heves ve çabasını sürdürdüğü bilin-

TC'nin Ortadoğu'ya dönük yayılmacı, etkinlik kurmayı hedefleyen politikalarına Almanya her zaman destek veren konumda olmuştur.

Bu anlamda da Rojava ve Başûrê Kurdistan'ın, hatta Ortadoğu'nun farklı alanlarının TC devleti tarafından işgal edilmesi, hatta ilhak edilmesine Almanya karşı çıkmaz.

mektedir. Bir defa Almanya işgal yaklaşımlarına bu temelde bakmaktadır.

TC'nin Başûrê Kurdistan'a dönük işgaline İran-İrak-Hewlêr yönetimleri karşı çıkmayıp tam tersine destek veren konumda olduklarına göre, Almanya'nın da TC devletinin Başûrê Kurdistan'a dönük işgaline karşı olmayacağı, tersine destek vereceği açıktır. Almanya'nın destekleyici politikalarının arkasında böyle bir ekonomik çıkar anlayışı yatmaktadır.

Diğer yandan Almanya her zaman Ortadoğu'nun Türkler tarafından yönetilmesi, egemenlik altında tutulmasından yana olmuştur. Tarihi olarak Alman imparatorluğu ekonomik, siyasi ve askeri çıkarlarını Ortadoğu'nun Türkiye üzerinden denetlenmesi çerçevesinde oluşturmuştur. Osmanlı imparatorluğu ile ilişkilerini böyle geliştirmiştir. Bir yandan buna dayalı olarak Ortadoğu'nun zenginlik kaynaklarını sömürmek isterken, diğer yandan İngiltere ile mücadele gereği Ortadoğu üzerinden Hindistan'a ulaşma hedefine bu biçimde ulaşabileceğini hesap etmiştir. Dolayısıyla Osmanlı ile olan ilişkiler günümüz TC devleti ile de bu temelde sürmektedir. TC'nin Ortadoğu'ya dönük yayılmacı, etkinlik kurmayı hedefleyen politikalarına Almanya her zaman destek veren konumda olmuştur. Çünkü; öyle oldukça daha fazla Ortadoğu kaynaklarına ulaşabileceğini, sömürü yapabileceğini hesap etmektedir. Bu anlamda da Rojavayê Kurdistan'ın, Başûrê Kurdistan'ın, hatta Ortadoğu'nun farklı alanlarının TC devleti tarafından işgal edilmesi, hatta ilhak edilmesine Almanya karşı çıkmaz. Belki genel dünya güçleri karşı çıkarsa açıktan karşı çı-

kıyormuş gibi görünür ama gizli olarak yine de TC devletine destek verir. Bunun bilinmesi lazım. Çünkü; tarihsel olarak stratejik konumlanışı böyledir. Alman sermayesinin çıkar sistemi bu esas üzerine kurulmuştur. Bu nedenle de TC'nin Rojava ve Başûrê Kurdistan'a dönük işgal saldırılarına ABD-Almanya karşı değildir. Tam tersine destekleyicidir. Bunu açıktan yapmadığı, yapmadığı durumlarda kesinlikle gizli olarak yapar. Hem İran ve Başûrê Kurdistan politikaları bunu gerektirmektedir hem de TC ile varolan ekonomik-siyasi ilişkileri, stratejik yakınlıkları böyle bir politika izlemesini gerektirmektedir. Alman sermayesi bu biçimde egemen olup politika yürüttüğü müddetçe, Almanya'nın söz konusu politik duruşunda

olarak kalan ve kendini sürdüren özellikler nelerdir? Türkleştirme projesi ve diğer halkları soykırımdan geçirmenin bu süreçteki rolü nelerdir?

Duran Kalkan: Birincisi; 1839 Tanzimat Fermanıdır. Öncesiyle birlikte şekillenen Tanzimat Fermanı Osmanlıdan TC ulus devletine geçişin ilk ilkelerini ve programını ortaya koymuştur.

İkinci kilit gelişme, 1876 Meşrutiyet ilanidir. Tanzimat'tan sonra Osmanlı Meclis-i Mebusan'ın kuruluşu, Osmanlıdan TC ulus devletine geçişte ikinci bir aşamayı oluşturmuştur.

Üçüncü kilit gelişme, 1908 ikinci Meşrutiyetin ilanidir. Yeniden Meclis-i Mebusan'ın açılması, Osmanlı siste-

minin tümünden aşılması, İttihat ve Terakki Cemiyetinin yönetim olmasının önünün açılması ve böylece TC ulus devletine dönüşüm sürecinin hızlanmasını yaratmış, ortaya çıkartmıştır. Söz konusu bu gelişmeler temelinde aslında günümüz TC devleti esas olarak İttihat ve Terakki Cemiyetinin yönetimi tarafından oluşturulmuştur.

Söyle de diyebiliriz: İttihat ve Terakki yönetimi bir pro-TC'dir. TC'nin proto tipi İttihat ve Terakki yönetimi olarak şekillenmiştir. Bundan sonrası İttihat ve Terakki yönetimini doğru ve yeterli anlamaya ve söz konusu yönetimden Kemalist TC'nin kuruluşuna geçişi değerlendirmeye kalmaktadır. Böyle bir geçişin Birinci Dünya Savaşı sürecinde ve sonrasında gerçekleştiği, dolayısıyla Birinci Dünya Savaşı'nda İttihat ve Terakki yönetiminin yenilgisi üzerinden şekillendiği bilinmektedir.

Unutmayalım ki; Mustafa Kemal de bir İttihat ve Terakki Cemiyeti üyesi generaldir. Kemalist klik de İttihat ve Terakki Cemiyetinin bir parçası, bir hizbi konumundadır. Kesinlikle İttihat ve Terakki'den ayrı değildir. Fakat Talat, Enver ve Cemal paşaların izlediği politikalarla Mustafa Kemal paşanın politik yaklaşımları tam uyusmamaktadır. Aradaki fark şöyle ifade edilebilir: Talat, Enver ve Cemal paşalar daha açık emperyalist politikalar izlerken, Osmanlı imparatorluğunu Orta Asya Türklüğüne doğru açıktan yayma hedefleri güderken, Mustafa Kemal söz konusu politikaları serüvenci bulmakta, daha çok Osmanlı varlığını korumayı öngören, politikada biraz daha somut ya da gerçekçi diyeceğimiz yaklaşımları esas almak isteyen bir siyasi yaklaşıma sahiptir. Bunun dışında aralarında bir farklılık yoktur.

Dikkat edilirse Sivas ve Erzurum Kongreleri ardından Mustafa Kemal'in yaptığı ilk iş de 1920 yılının 23 Nisan'ında Ankara'da yeni bir meclis açmak olmuştur. Bu bile Tanzimat Fermanı'na, 1'inci ve 2'nci Meşrutiyetlere ne kadar çok dayandığını açıkça ortaya koymaktadır.

Ankara'da böyle bir meclis kurulurken İstanbul'da toplanmış bulunan İttihatçı yönetim kadroları başlangıçta bu mecliste yer almamışlardır. Fakat Sivas'ta, Erzurum'da kongreye katılanların önemli bir kısmının İttihat ve Terakki üyesi olduğu, dolayısıyla Ankara meclisini açanların da İttihat ve Terakki hareketinin bir parçası konumunda bulunduğu tartışma götürmeyen bir gerçektir.

İttihat ve Terakki yönetimi bir pro-TC'dir

- Osmanlı imparatorluğunun Türkiye devletine geçiş sürecindeki kilit gelişmeler nelerdir? Bu geçişi belirleyen gelişmeler ve dönüşümler nelerdir? Osmanlı imparatorluğundan Türkiye cumhuriyetine miras

Dahası Ankara'da meclis kurulup İstanbul, karşı devletler tarafından işgal edilince İstanbul'da toplanmış bulunan ittihatçı kadrolar artık yönetim görevini yerine getiremez bir duruma düşünce Ankara'daki meclisin etkinliğinin artacağı, gelişme sağlayacağı açığa çıkıp anlaşılınca, tümünün parça parça, açık ya da gizli bir biçimde İstanbul'dan Ankara'ya taşındığını, dolayısıyla Ankara'daki TC kuruluşunda aslında İstanbul'daki İttihat ve Terakki kadrolarının ağırlıklı olarak yer aldığını biliyoruz. Bir de böyle bir devamlılık vardır. Başta İsmet İnönü olmak üzere TC devletini kuran üst düzey kadroların hemen hepsinin İttihat ve Terakki Cemiyetinin üyesi olduğu tartışma götürmez bir gerçektir. Sadece Talat, Enver ve Cemal paşalar bunun dışında kalmışlardır. Onlar dışındaki bütün ittihatçı kadrolar TC kuruluşuna katılmışlardır. Aslında TC'de tam bir egemenlik kurmuşlardır. Bu yönüyle de baktığımızda TC devletinin İttihat ve Terakki yönetiminin bir devamı olduğunu rahatlıkla söyleyebiliriz. Dönüşüm İstanbul'dan Ankara'ya geçmiştir. Daha zayıf bir klık olan Kemalist hareketin birinci güç haline gelmesidir. Osmanlı imparatorluğunun yerini 'Türkiye Cumhuriyeti Devleti' adını almasıdır. Değişiklikler esas olarak bunlar olmuştur.

Tanzimat'tan AKP-MHP faşist diktatörlüğüne kadar gelen süreç bir bütündür

Bunun dışında aslında zihniyet ve siyaset olarak İttihat ve Terakki yönetimi tamamen devam etmiştir. Yönetimden Talat, Enver ve Cemal paşalar düşüp Mustafa Kemal paşa yönetime geçince, yukarıda belirttiğimiz siyaset anlayışı farklılığı da gerçekleşmiştir. Özellikle Enver paşanın serüvenci, yayılmacı, emperyalist, Ortaya Asya Türklüğünü Osmanlıya bağlamayı açıktan öngören politikaları reddedilerek, politikada daha somut, gerçekçi bir çizgi izlenmeye yönelinmiştir. Kemalist siyasetin esası budur. Bu da aslında Mustafa Kemal'in, Talat, Enver ve Cemal paşaların düşüncelerine, politikalarına karşı olduğundan değil, pratikte onların gerçekleştirmesinin imkânının bulunmamasından kaynaklanmaktadır. Mustafa Kemal Enver'in düşüncelerini yanlış bulmamaktadır. Sadece uygulanır görmemekte, pratikleşebileceğine inanmamaktadır. Yaşanılan siyasi-askeri koşulları öyle politikaları başarıyla uygulamaya imkân veriri görmemektedir. Onun için yanlış, hatalı ve tehlikeli bulmaktadır.

Nitekim pratikte doğrulanan Mustafa Kemal olmuştur. Bütün çabasına rağmen Enver paşa ağır bir hezimet yaşamaktan kurtulamamıştır. Önce koskoca Osmanlı imparatorluğunu yok etmiş, ardından kendisini bir faciaya götürmüştür. Buna karşılık Mustafa Kemal'in daha objektif davrandığı, gerçekçi hareket ettiği, somut durumun gereklerine göre bir siyaset izlediği açıktır. Bu da bugünkü TC sınırlarının esas alınıp TC ulus devletinin kurulması olmuştur.

Kurulan TC devleti, Kemalist yönetim, Enver'in serüvenci politikalarını reddetmiştir. Ama onun dışındaki İttihat ve Terakki zihniyetini ve siyasetini olduğu gibi esas almıştır. İttihat ve Terakki'nin savaşı, milliyetçi, soykırımcı, kültürler ve halklar düşmanı, Türk'ten başka hiçbir etnik topluluğa kendi sınırları içerisinde yaşama hakkı tanımayan ve fırsat buldukça da yayılma emelleri güden zihniyet ve siyasetini olduğu gibi esas almıştır.

Dikkat edelim Ermeni Soykırımına sahip çıkmıştır. Ardından 1924'te Asuri-Süryani soykırımını TC devleti gerçekleştirmiştir. Rum soykırımlarını gerçek-

leştirmiştir. Kürt soykırımını Birinci Dünya Savaşı'ndan başlamak üzere günümüze kadar bütün politikalarının temeli yaparak yürüten TC devleti olmuştur. Yani İttihat ve Terakki'nin ırkçı, şoven, Türk milliyetçisi, Pan-Türkist, Turancı zihniyet ve siyasetini olduğu gibi esas almış, Anadolu ve Mezopotamya'daki bütün halk topluluklarını, dil ve kültürleri soykırımdan geçirerek, katliamlara uğratıp esasta asimilasyona tabi tutarak Türkleştirme politikası izlemiştir.

Soykırımı katliam, tehcir, demografyayı değiştirme ve esas olarak da asimilasyon biçiminde çok etkili bir şekilde kullanmıştır. TC, İttihat ve Terakki'den başlayan soykırımcı zihniyet ve siyaseti olduğu gibi almış, hatta daha da derinleştirip geliştirerek, daha pervasızca uygulamıştır. Bugün AKP-MHP faşizminin izlediği politikalar, yürütülen Kürt düşmanlığı, sürdürülen Kürt soykırımı, yine Ermeni-Rum-Asuri düşmanlığı bu gerçeği net bir biçimde göstermektedir. Resmi Türk söylemine, ideolojisine, propagandasına, Türk eğitimine, ticaretine bakılırsa bu gerçek daha net bir biçimde görülebilir.

Diğer yandan başta Kürdistan'ın diğer parçaları olmak üzere fırsat buldukça dışa yayılma, eski Osmanlı topraklarını imkânlar dâhilinde adım adım ele geçirme siyaseti, bir TC politikası olarak sürmüştür. Hatay'ın alınması, Kıbrıs'ın işgali, Rojava ve Başûrê Kurdistan'a dönük yürütülen işgal saldırıları, hatta Libya'ya dönük politikalar, Azerbaycan-Ermeni çatışmasına katılım durumu, Katar ve benzeri güçlerle ilişkiler söz konusu bu politikayı açıkça ortaya koymaktadır.

Mustafa Kemal, Enver'in son derece açık ve serüvenci olan yayılmacı politikalarını yanlış bulmuş, bunun yerine koşullar elverdikçe, imkânlar oldukça bunu adım adım uygulama siyaseti izlemiştir. Görünüşte sınırlarını esas almış, barışçıl söylemde bulunmuş; esas anlayış olarak ise fırsatlar yaratarak, koşullarını olgunlaştırarak, başka alanları işgal etme zihniyeti ve siyasetini izlemiştir. Mustafa Kemal'in 'Yurtta Sulh, Cihanda Sulh' dediği şey aslında fırsat bulunca yayılma siyasetini ve yine başta Kürtler olmak üzere diğer halklara karşı soykırım savaşını gizlemek için uydurulmuş bir söylemden başka bir şey olmamaktadır. Öyle diyerek aslında yaptığı soykırımları, gerçekleştirdiği işgal ve ilhak saldırılarının üstünü örtmeye, bunları gizlemeye çalışmıştır. Bugün bu durumu en iyi AKP-MHP faşizmi ortaya koymakta, uygulamaktadır.

Zaten Tayyip Erdoğan, Kemalist hareketin gizli olarak böyle bir politika izlemesini doğru bulmadığını, bunun açıktan yapılması gerektiğini ilan etmiştir. Lozan'a karşıtlığı, açıktan Kürdistan'ın diğer parçalarına ve Ortadoğu'ya dönük işgalci emellerini ortaya koyması, Ortadoğu'nun birçok alanında müdahaleci, yayılmacı politika izlemesi, 'Yeni Osmanlılıktan' söz etmesi bu gerçeği açık bir biçimde göstermektedir.

Dikkat edilirse Tanzimat'tan AKP-MHP faşist diktatörlüğüne kadar gelen süreç bir bütündür. Çeşitli aşamaları vardır; bir aşama Tanzimat'tır, bir aşama Birinci Meşrutiyet'tir, bir aşama İkinci Meşrutiyet ve İttihat-Terakki'dir. Bir başka aşama da Kemalist TC'nin kuruluşudur. Son aşama da 12 Eylül 1980 faşist-askeri darbesi ve bu darbenin ortaya çıkardığı AKP-MHP faşist diktatörlüğüdür. Bütün bu sürecin geldiği nokta AKP-MHP faşist diktatörlüğü, cumhuriyeti olmaktadır. Zaten böyle bir cumhuriyetin İttihatçı olduğu, Turancı, soykırımcı, savaşı olduğu, Kürtlere karşı yürüttüğü işgal ve soykırım saldırılarından, Ermeni soykırımını Ermenistan'a karşı düşmanlık şeklinde sürdürmesinden, Libya'ya asker çıkarmasından, Katar-Yemen savaşla-

rına katılmasına kadar bu durum açıkça görülmektedir. Bunun aslında İttihat ve Terakki yönetiminin Birinci Dünya Savaşı'nda yürüttüğü politikanın aynısı olduğu, Birinci Dünya Savaşı'nda kaybedilenleri kazanma amacı güttüğü açık bir gerçektir.

- Uluslararası aktörlerin, Avrupa ve özellikle Almanya ve Britanya'nın, ilaveten Rusya'nın da Türk devletinin oluşturulmasındaki ajandaları hakkında neler söyleyebilirsiniz?

Duran Kalkan: Çok iyi biliyoruz ki bugünkü TC devletinin oluşmasından esas olarak Almanya ve Britanya sorumludur. Almanya ve Britanya devletleri ve Alman-İngiliz sermayeleri arasındaki çelişki ve çatışmanın bugünkü TC devletini ortaya çıkardığı tartışma götürmeyen bir gerçektir. Esas olarak 19'uncu yüzyılın son çeyreğinde ve 20'nci yüzyılın ilk yarısında Osmanlı üzerindeki kavgı Alman ve İngiliz kavgası olmuştur. Birinci Dünya Savaşı Alman-İngiliz savaşıdır. Osmanlı imparatorluğu böyle bir savaşın sonucunda parçalanmıştır. TC devleti böyle bir savaşın yıkıntıları üzerinden kurulmuştur. Her ne kadar Almanya savaşta yenilmiş, dolayısıyla savaş sonrası şekillenen dünya ve Ortadoğu'da söz sahibi olmamış gibi görünsün de, bu yüzeysel bir bakış açısıdır. Her şeyden önce Almanya, böyle bir sonucun ortaya çıkmasında İngiltere ile birlikte birinci aktör olarak rol oynamıştır.

Yine dünyanın ve Ortadoğu'nun yeniden şekillenmesinde, dolayısıyla TC devletinin kuruluşunda Alman sermayesinin varlığı ve gücü, dolayısıyla Alman siyaseti her zaman etkili olmuş ve dikkate alınmıştır.

Kuşkusuz böyle bir Kemalist hareketin kabul görüp TC'nin şekillenme sürecinde Britanya ile birlikte Fransa ve Sovyet Rusya da önemli rol oynayan iki devlet olmuştur. Fransa, Britanya ile ortaklık yaparak TC'nin kuruluşuna, şekillenmesine katılmıştır. Bilindiği gibi Kemalist hareket ile ilk anlaşma yapan, dolayısıyla Kemalist hareketi resmen tanıyan Fransa devletidir. Daha 1921'in başında Ankara anlaşmasıyla Fransa devleti Kemalist hareketi resmen tanımıştır.

Diğer yandan Ortadoğu'nun Birinci Dünya Savaşı sonrası şekillendirilmesinde Britanya ile birlikte en çok rol oynayan devlet, Fransa'dır. Ortadoğu'nun parçalanması, paylaşılması tamamen İngiliz-Fransız ittifakı ve çatışmasına dayalı olarak gerçekleşmiştir. Bunlar hem ittifak yapmışlar hem de Ortadoğu üzerinde kendi aralarında bir paylaşım savaşı yürütmüşlerdir. Dolayısıyla Fransa'nın da sorumluluğu vardır. Kemalist sermayesinin de her zaman Ortadoğu'nun zenginliklerinden pay alma amacı varolmuştur.

İngilizler ise daha çok Osmanlı'nın korunmasını, Osmanlı varlığı temelinde Almanya'nın Ortadoğu'dan Hindistan'a ulaşmasını engellemek isterken bunun mümkün olmadığını gördükten sonra 20'nci yüzyılın başından itibaren Osmanlı'nın parçalanmasını ve Ortadoğu'nun İngiltere tarafından ele geçirilmesini öngören bir politik strateji geliştirmişler ve bunu Birinci Dünya Savaşı'nda bir paylaşım mücadelesine kadar götürmüşlerdir. Osmanlı İmparatorluğu'nu yıkan, Ortadoğu'yu Fransa ile birlikte kendi çıkarları doğrultusunda şekillendiren bir politik gelişmeyi ortaya çıkarmışlardır.

Burada Sovyet Rusya'nın rolünden de söz etmemiz gerekiyor. Böyle bir sürece katılırken Çarlık Rusya'sı İngiltere ve Fransa ile anlaşma, ittifak halindedir. Daha sonra Ekim Devrimi'nden sonra oluşan Sovyet Rusya her ne kadar Çarlığın İngiltere ve Fransa ile yaptığı ittifak dâhilinde böyle bir sürece katılmamış olsa da, Sovyet Rusya'nın çıkarlarının savunulması, 'Ekim Devrimi'nin Korunması Stratejisi' adı altında başta TC devletinin kuruluşu olmak üzere Ortadoğu'da ve Güney Asya'da birçok yeni gelişmeye dâhil olmuştur. Yeni siyasi sistemlerin kurulmasına katılmıştır. Bu anlamda Kemalist hareketin başarı kazanmasına, TC devletinin kuruluşuna politik ve pratik düzeyde en çok güç ve destek veren devletlerden biri de Sovyet Rusya olmuştur. Bunu sözde Ekim Devrimi'nin korunması, Sovyetler Birliği'nin güneybatıdan güvenliğinin sağlanması stratejisinin bir parçası olarak yürütmüşlerdir.

TC devletinin kuruluşunu kendilerinin güvenliği için uygun görmüşler, dolayısıyla Kemalist harekete ve TC devletine fazlasıyla destek vermişlerdir. Böyle bir devletin işbirlikçi duruşunu, soykırımcı gerçeğini; Ermeni, Kürt, Asuri, Rum düşmanlığını görmezden gelmişlerdir. Bu temelde kendi çıkarları için "uygundur" diyerek ırkçı-şoven-soykırımcı TC devletinin şekillenmesine politik ve pratik destek vermişlerdir. Her ne kadar Kemalist hareket ve TC devleti, İngiltere, Fransa, Almanya ve benzeri güçlerle ilişkiler ve çatışmalar içinde şekillenmiş olsa da, Osmanlı'dan TC'ye geçiş ve Kemalist hareketin bir TC devleti haline gelme sürecinde politik ve pratik olarak en çok destek veren güçlerden bir tanesinin Sovyet Rusya olduğu tartışma götürmeyen bir gerçektir.

Esas olarak dar, çıkarıcı, ideolojik gerçeklerden uzak, kendi çıkarını her şeyin üstünde gören Sovyet politikası, Ekim Devrimi'nden hemen sonra Kemalist hareket ve TC devletiyle kurduğu ilişkilerle şekillenmiştir. İttihat ve Terakki ile Kemalist hareketin, TC devletinin Ermeni-Kürt-Asuri-Rum soykırımına göz yumarak aslında sosyalist ilkelere, Lenin'in geliştirdiği 'Ulusların Kendi

Kaderlerini Tayin Hakkı' ilkesinden vazgeçmişlerdir. Bu ilke Sovyetler Birliği'nin çıkarına olduğu zaman uygulanmış, onun çıkarını biraz zorlayınca ilkedan vazgeçilmiştir. Daha o zamandan sosyalizm ilkeleri Sovyetler Birliği'nin çıkarlarını öngören politik ilkelere feda edilmiştir. Daha sonra da Sovyetler Birliği'nin ideolojiden sapışı, revizyonizme dönüşmesi ve çöküşünün bu temelde gerçekleştiği bilinmektedir.

Esas olarak hegemonyacı devlet çıkarlarını esas alan ve her şeyi buna bağlayan Sovyetler Birliği gerçeği, 1920'lerin başından itibaren TC karşısında izlediği politikalarla ortaya çıkmaya başlamıştır. Başta Kürtler olmak üzere Ermenilerin, Asurilerin, Rumların mücadeleleri karşısında TC'ye destek veren tutumları, aslında kendi ilkelerini uygulamadıklarını, siyasi çıkarlarıyla çeliştiğinde ilkeyi siyasi çıkara feda ettiklerini ortaya koymuştur. Rusya'nın da böyle bir TC'nin şekillenmesinde, yine başta Ermeniler, Kürtler olmak üzere yüzyıllık Asuri, Süryani, Rum soykırımını yürüten bir zihniyet ve siyasetin dünyanın merkezi olan Anadolu ve Mezopotamya'da varlık göstermesinin sorumlularından biri olduğu açıktır. Bu zihniyet ve siyaset biraz da söz konusu güçlerden aldığı böyle bir destekle varolmuş ve günümüze kadar hükmünü icra ederek varlığını sürdürmüştür.

TC devleti bölgesel, hegemonik, emperyalist bir güç olmak istiyor

'- Neo Osmanlılık' nedir? Bu politikanın kökeni nereye dayanıyor ve nasıl oluşturuldu? Neo Osmanlı Türk devletinin bölgede küresel güç olma istem ve politik yaklaşımlarını nasıl değerlendirirsiniz?

Duran Kalkan: İttihat ve Terakki yönetimi küresel emperyalist bir güç olmak istiyordu. Emperyalist paylaşım savaşına da böyle bir zihniyet ve siyaset temelinde katılım gösterdi. TC devleti ise bölgesel, hegemonik, emperyalist bir güç olmak istiyor. Küresel düzeydeki bir yayılmacılığı, bu temelde emperyalist bir güç haline gelmeyi çok gerçekleştir bulmuyor, imkân dâhilinde görmüyor. Hayalcilik ve serüvencilik olarak değerlendiriyor. Fakat onun yerine bölgesel bir hegemonik, emperyalist güç olunabileceğine inanıyor, zihniyet ve siyasetini böyle bir amaç temelinde oluşturuyor. Küresel siyasetini ise tamamen kendini bölgesel-hegemonik bir güç haline getirecek strateji ve taktikler temelinde yürütüyor. Küresel plan-da tüm diplomatik faaliyetlerini, ilişkileri ve çelişkilerini böyle bir amaca bağlı olarak sürdürüyor. Stratejik amacı kesinlikle budur. Bu konuda en ileri tavizler

veriyor. Küresel büyük güçlere dayanmayı esas alıyor. İngiltere, İsrail, Almanya ve ABD ile ilişkileri bu temeldedir. NATO'ya girişi kesinlikle bu çerçevede olmuştur.

Bir de tehdit ve şantaj politikası yürütüyor. Yani bölgesel bir emperyalist güç olabilmek için küresel düzeydeki politikalarında üç temel doğrultu izliyor;

Kürdistan'ın bölünmesi ve Kürtler üzerinde soykırım uygulanması, Kürt varlığının ve özgürlüğünün kabul edilmemesi demek olan Kürt sorununun, aslında küresel güçler çözümünü istemiyor. Çözülürse, dolayısıyla Kürtlerle Ortadoğu'nun diğer devletleri arasındaki çelişki ve çatışma ortadan kalkarsa öngördükleri çıkarları sağlayamayacaklarını düşünüyorlar.

birincisi, taviz verme, stratejik konumunu ve imkânlarını pazarlamadır. Bu konuda TC devleti tam bir pazarlamacıdır. Mustafa Kemal'den günümüze kadar bütün hükümetler böyle bir politika izlemişlerdir.

İkincisi, büyük güçlere dayanmıştır; önce Almanya, sonra İngiltere-İsrail, yine İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra ABD ile ilişkileneip NATO'ya girmesi tamamen bu çerçevede olmuştur.

Üçüncüsü; tehdit ve şantaj politikası izlemektedir. Bu da esas olarak AKP-MHP faşist diktatörlüğünde açığa çıkmış ve zirve yapmıştır. Ondandır TC devleti sınırlı olarak gizli bir biçimde MİT eliyle böyle bir politika izlemeye çalışıyordu. Çeşitli güçleri tehdit ediyordu. Provokasyonlar yapıyordu. Fakat bu durum AKP-MHP faşist diktatörlüğü ile tam bir stratejik politika haline gelmiştir. Örgütlerine kavuşmuş, sistem kazanmıştır. Birçok çete örgütlenmesi ortaya çıkmıştır. Osmanlı Ocaklarından başlamak üzere MİT'in yeniden yapılandırılmasına, kontr-gerillanın yeniden şekillendirilmesine kadar aslında eski klasik devlet yok edilerek TC'nin AKP-MHP eliyle yeni bir faşist çete devleti haline getirilmesine kadar bu durum ilerlemiştir. TC sınırlarının dışına çıkarak DAİŞ, El-Kaide, daha çok da İhvan-ı Müslimin denen örgütlenmelerle ilişkilendirilerek Ortadoğu'da kendini İslami sayan milliyetçi çete örgütlenmeleriyle en ileri düzeyde ilişkilendirilmiş, Türkiye'yi, İslam adını böyle kullanan bir çeteciliğin merkezi haline getirmiştir. Suriye'deki bütün çete örgütlenmeleri merkez olarak Türkiye'yi esas almakta, oradan beslenmektedir. Nihayetinde DAİŞ, AKP-MHP faşist diktatörlüğüne dayanan, oradan beslenen bir yapı haline gelmiştir. El-Kaide ile ilişkileri, özellikle Suriye üzerinden Cebhet el Nusra ile kurduğu ilişkiler temelinde ileri bir düzey kazanmıştır.

Bütün bu çete örgütlenmelerine ve gücüne dayanarak Ortadoğu'da nasıl bir etkinlik ve yayılma politikası izlediği, Ermenistan'dan Libya'ya, oradan Yemen'e kadar Ortadoğu'nun her alanında birer işgal ve çatışma etkeni haline geldiği ortadadır. Ancak bununla da yetinmemektedir. Söz konusu çeteci yapıyı Efrin'den Hakûrkê'ye kadar Kürdistan'ın ortasına bir çete devleti gibi yerleştirerek sürekli kılmayı, dahası buna dayanarak küresel düzeyde tehdit ve şantaj siyaseti yürütmeyi esas almaktadır. DAİŞ'ten El-Kaide'ye kadar birçok gücü bu temelde kullandığı ortadadır. Paris Katliamı bunun en somut örneklerinden biridir. DAİŞ eliyle Almanya'dan İngiltere'ye, Fransa'ya kadar tüm Avrupa'da, yine Amerika'ya kadar dünyanın her alanında terör saldırıları düzenlemiş, bütün devletleri kendi politikalarını, özellikle de Kürt soykırımı politikasıyla Ortadoğu'daki yayılma politikasını kabul eder ve destek verir hale getirmeye zorlamıştır. Gerçekten

de tüm DAİŞ saldırılarının arkasında kesinlikle AKP-MHP faşist diktatörlüğü vardır. Bunu bütün dünya bilmektedir. Zaten mevcut Rusya yönetimi bunu belgelerle ortaya koyup açıklamada bulunmuştur. Diğer devletler açısından da benzer yaklaşım söz konusudur. Mevcut TC devletinin küresel politik yaklaşımları açısından esas olarak da

bunlar belirtilebilir.

Dikkat edilirse bütün bu politikaların merkezinde Kürt soykırımını gerçekleştirmek, Ortadoğu'da bölgesel bir emperyalist güç olarak yayılmak, tüm dünya devletlerini böyle bir politikaya razı etme yaklaşımı vardır. TC devletinin gerçek stratejisinin bu olduğu tartışmasız bir durumdur.

Yani 'Yeni Osmanlılık' ya da 'Neo-Osmanlılık' denen politik stratejinin esas olarak bu temelde şekillendiği açıktır. Bunun kökeni, Osmanlı imparatorluğunun bölgesel hegemonik bir güç olma gerçeğine dayanmaktadır. Dolayısıyla Osmanlı yönetiminde her zaman küresel-emperyalist-hegemonik bir güç olma hayali, hevesi vardı. Bu hayal ve hevesle İttihat ve Terakki yönetimi, Enverci yönetim açıktan dünya savaşına katılım göstermişlerdir. Osmanlı imparatorluğunda Fatih Mehmet'ten bugüne küresel bir hegemonik güç olma hevesi hep vardır. İttihat ve Terakki yönetimi bu politikayı güncellemiş, bir dünya savaşı içinde gerçekleştirmek hayaline kapılmıştır. Bunu tarihsel olarak biliyoruz.

AKP-MHP faşist diktatörlüğü günümüzün Hitlerçiliğidir, Saddamcılığıdır

Evet, günümüz TC devleti böyle bir küresel-hegemonik güç olma zihniyet ve siyasetini izleyememektedir. Bunu gerçekçi ve uygulanabilir görmediği için yapmaktadır. Yoksa istemediğinden, zihniyetinin öyle olmadığından değil. Bunun yerine, Kürt soykırımını gerçekleştirmek Kürdistan'ı tümünden Türkleştirme, Ortadoğu'da bölgesel-hegemonik bir emperyalist güç haline gelme, dünyayı böyle bir politikaya razı etme zihniyeti ve stratejisi olsa da dönemi geçmiştir. Günümüz TC devletinin esas zihniyeti ve siyaseti budur. Kemalist hareketin gizli olan politik ajandası buydu. AKP-MHP yönetiminde bu gizli ajanda açık olarak ortaya çıktı. Net ifade edilir hale geldi ve açık bir biçimde pratikte uygulanmaya kondu. Günümüzde de yürütülen kesinlikle budur.

Bu politikayı gizli tutarken, bu kadar açık uygulamazken nasıl oldu da AKP-MHP faşizmi bu denli açık yürütür, açıkça ifade eder, savunur, Birleşmiş Milletler Genel Kurulunda bir harita biçiminde sunar hale geldi? Bundandır küresel güçler sorumludur. TC devleti bu duruma pratikte adımlar ata ata gelmiştir. Ermeni soykırımından başlamış, Kürt soykırımına kadar bunu devam ettirmiştir. Bunların hiçbirisi önlenmediği gibi bunlara karşı dünya güçleri tarafından karşı çıkılmamıştır da. Kısaca destek görmüştür. 'Teröre karşı mücadele' adı altında yürütülen Kürt soykırımı, NATO tarafından 37 yıldır desteklenmektedir. 1985 yılından bu yana TC'nin PKK'ye karşı yürüttüğü

savaşı esas olarak NATO yürütmektedir. Bu savaş NATO karargâhlarında kararlaştırılıp planlanmakta, söz konusu savaşa her türlü siyasi ve askeri desteği NATO vermektedir.

İşte bu temelde söz konusu 'Neo-Osmanlılık' politikaları ve zihniyeti açıkça savunulur ve uygulanır hale geldi. Ermeni soykırımına ses çıkarılmadı, Kürt soykırımına ses çıkarılmadı.

Amed'de, Dersim'de, Agirî'de yaşanan Kürt soykırımlarına karşı çıkmak bir yana, göz yumulup destek verildi. Ardından böyle bir devlet NATO'ya alınarak güvenceye kavuşturuldu. 37 yıldır NATO tarafından PKK'ye karşı savaş yürütülür oldu. Tayyip Erdoğan'ın İhvan-ı Müslimin, DAİŞ ve El-Kaide ile ilişkilerine göz yumuldu. Çete saldırılarına, DAİŞ saldırılarına Türk devleti açık destek verdiği halde bu görmezden gelindi. Dahası DAİŞ'e karşı savaşıyormuş gibi, 2015 yılında TC ile ABD tarafından sözde ikinci bir sahte koalisyon oluşturuldu.

Böyle olunca TC devleti, AKP-MHP faşist diktatörlüğü de bu gizli ajandasını bugün açık hale getirir, söz konusu zihniyet ve siyaseti açıktan yürütür hale geldi. Cesaret aldı, cüret buldu. Dünyayı zayıf buldu. Kimse beni engelleyemez, anlayışına kapıldı. Kimisini tehdit ve şantajla her tarafta terör eylemleri gerçekleştirip korkutarak, kimsine bol bol ekonomik tavizler verip Türkiye'nin imkânlarını pazarlayarak susturdu. Buna küresel düzeyde politika yürüten güçler, devletler "evet" dediler. Sağlanan ekonomik çıkarlar sonucunda göz yumdular, destek verdiler, onayladılar, karşı çıkmadılar ve TC devletini bugünkü AKP-MHP faşist diktatörlüğü altında böyle azgın, saldırgan bir güç haline getirdiler.

Evet, bu güç bugün bir canavardır. Günümüzün Hitlerçiliğidir, Mussoliniçiliğidir, Saddamcılığıdır. En çok zararı Kürtler görüyor. Her gün Kürt soykırımı, Kürt düşmanlığı yapıyor. Bu, bir gerçektir. Bundan en çok Kürtler zarar görüyor. Ama herkes şunu bilmeli ki, Hitlercilik, Saddamcılık nasıl kendisini sağlamlaştırıncaya bütün dünyayı tehdit ettiyse, tüm devletlerin çıkarına zarar verir hale geldiyse, bir insanlık düşmanı güç konumu kazandıysa, AKP-MHP faşist diktatörlüğü de, TC devletini böyle bir küresel canavar, terör devleti

ve tüm insanlık için tehlikeli bir saldırganlık haline getirmiştir.

Şimdiden herkes zarar görüyor. Eğer bu güç ortadan kaldırılmaz, değiştirilmez, Türkiye bu faşist zihniyet ve siyasetten kurtarılıp demokratikleştirilmezse önümüzdeki süreçte Kürtler kadar bütün Ortadoğu halkları, tüm insanlık, kadınlar, gençler de büyük zararlar görecektir.

Günümüzde AKP-MHP faşizminin uyguladığı mevcut siyasetlerden çıkar sağlayan devletler de yarın bu terör canavarı tarafından tehdit edilen ve ondan ciddi zararlar gören bir güç konumuna düşeceklerdir.

Küresel güçler TC devletinin işlediği soykırım suçunun ortağıdır

- Teröre karşı savaş adı altında yürütülen PKK'yi kriminalize etme politikalarının kökenleri hakkında neler söyleyebilirsiniz? Bu, kriminalize edilme durumu Kürt Özgürlük Hareketinin gelişimini ve çalışmalarını nasıl etkilemiştir? Ayrıca, 'teröre' karşı savaş küresel güçlerin Kürtlere yaklaşımını nasıl şekillendirmiştir? Örneğin; ABD tarafından 3 KCK üst yöneticisi için belirlendiği ödül, Türkiye'nin Kürtlere karşı yürüttüğü soykırım saldırılarını "yürütün arkanızdayız" anlamına mı geliyor? Uluslararası camia Kürt Özgürlük Hareketini bir suç örgütü olarak ilan ederek, Türkiye'nin Kürtlere karşı yürüttüğü soykırımı izin veriyor. Bunların nedeni nedir?

Küresel devlet güçlerinin Kürt Özgürlük Hareketini bir suç örgütü olarak ilan edip TC'nin Kürtlere karşı yürüttüğü soykırımı izin verdiği, dahası desteklediği bir gerçek. Bu, nereden kaynaklanıyor? Kürt'ü yok sayan ve yok etmek isteyen zihniyet ve siyasetin bir küresel zihniyet ve siyaset olmasından kaynaklanıyor. Kürt sorununun, bu küresel devlet güçleri tarafından ortaya çıkarılmış bir sorun olmasından kaynaklanıyor. Kürt sorununun çözümünü küresel devlet güçlerinin istemesinden kaynaklanıyor. Çünkü; küresel devletçi hegemonya, Kürdistan'ı bölüp Kürtler üzerinde soykırımcı egemenlik kurarak, çeşitli devletlerin böyle bir saldırı yürütmesi zihniyetini ve siyasetini Birinci Dünya Savaşı sonrasında yarattı. Kürdistan'ı bölerek, çeşitli devletlerin Kürtler üzerinde soykırım savaşı yürütmesini şekillendirerek, Kürtler ile bu devletler arasında derin bir çelişki ve çatışma ortaya çıkardı. Ortadoğu üzerinde bu çelişki ve çatışmaya dayanarak egemenlik kurmayı, Ortadoğu'yu bu çelişki ve çatışma içinde yönetmeyi, Kürdistan'ı

ve Ortadoğu'nun zenginliklerini bu çelişki ve çatışmaya dayanarak sömürmeyi esas aldılar.

Onun için de Kürdistan'ı bölmüş olan, Kürtler üzerinde soykırımı uygulanır hale getirmiş olan bu zihniyet ve siyasetten yarar görüyorlar. Ekonomik kazanç sağlıyorlar. Bunu net görmemiz, bilmemiz lazım. Dolayısıyla Kürdistan'ın bölünmesi ve Kürtler üzerinde soykırım uygulanması, Kürt varlığının ve özgürlüğünün kabul edilmemesi demek olan Kürt sorununun, aslında küresel devletçi güçler ortaya çıkardılar ve bu sorunun çözümünü istemiyorlar. Bu sorunun varlığından çıkar sağlıyorlar. Çıkarları gereği çözüm istemiyorlar. Çözülürse, dolayısıyla Kürtlerle Ortadoğu'nun diğer devletleri arasındaki çelişki ve çatışma ortadan kalkarsa öngördükleri çıkarları sağlayamayacaklarını düşünüyorlar. Çıkarları gereği de Kürtler üzerinde yürütülen soykırım saldırılarına izin veriyorlar. Karşı çıkmıyorlar. Görmezden geliyorlar, dahası destek veriyorlar.

Yani ekonomik çıkar ilişkileri yürüterek, silah pazarlayarak, TC'yi NATO şemsiyesi altına alıp 'NATO anlaşması' temelinde her türlü siyasi ve askeri desteği sağlayarak aslında TC devletinin Kürtlere karşı yürütmüş olduğu soykırım saldırılarına destek vermiş oluyorlar. Sadece göz yumuyorlar, izin vermiyorlar, görmezden gelmiyorlar, aynı zamanda destek veriyorlar ve bir tarafıdır. TC devletinin Kürtlere karşı işlediği soykırım suçunun birer ortağı durumundadırlar.

Aslında Kürt sorununun varlığının sürmesinden, çözülmemesinden yana olan, çözüm istemeyen küresel devletçi güçlerdir. Uluslararası Komployu unutmamalıyız; Önder Apo Avrupa'ya çıktı ve Kürt sorununun asgari demokratik ilkeler temelinde, Kürt ulusunun ulusal demokratik hakları temelinde program sundu. Buna karşı nasıl bir saldırı yürütüldüğünü, ABD'nin, CIA'nın nasıl kovuşturma yürüterek 15 Şubat Komposu'nu ortaya çıkardığını, Önder Apo'yu nasıl 23 yıldır İmralı işkence ve tecrit sistemi içine koyarak Kürt sorununun çözümünü engellemeye, dolayısıyla Kürt sorunu temelinde çelişki ve çatışmanın derinleşerek sürmesini sağladıkları ortadadır.

Önder Apo'ya kim saldırdı? Önder Apo Roma'da ne ilan etti? Avrupa Birliği niye sahip çıkmadı? ABD niye çözümleyici yaklaşmadı? Hep bu nedenlerle oldu. Öncelikle bu gerçeği görmemiz gerekiyor. Bugünkü tüm politikaların altında aslında Kürt sorunu denen, Kürtlerin yok sayılıp soykırımı uğratılması zihniyeti ve politikası yatıyor. Bu da bir küresel politikadır. Küresel-kapitalist devlet hegemonyasının ortaya çıkardığı bir zihniyet ve siyasettir. Onlar soykırımcı politikanın sahibidirler. Dolayısıyla bu

sorunu yaratan onlardır. Bundan çıkar sağlayan onlardır. Çözümüne karşı olan onlardır. Böyle olunca da bu soykırımcı zihniyet ve siyasete karşı çıkan, Kürt sorununu çözmek isteyen, Kürt varlığını ve özgürlüğünü savunan, Kürt özgürlük iradesini ve bilincini, örgütünü ve eylemini ortaya çıkartan, Kürtlerin ulusal demokratik hakları temelinde soykırımcı zihniyet ve siyaseti ortadan kaldırarak Kürtlerin de birlik içinde kendi demokrasilerini geliştirmelerini isteyen zihniyet ve siyasete karşı çıkıyorlar Kürt sorununu yaratan zihniyet ve siyasete, onun mücadelesine destek veriyorlar. Böyle bir mücadeleyi haklı çıkarabilmek için de, “Teröre karşı mücadele ediyorum” diyorlar. Günümüzde ‘terör’ kavramı böyle kullanılıyor. Ne yazık ki terörizm buna indirgenmiş bulunuyor. Ucuz bir biçimde karşıtını suçlama kavramı haline getirilmiş durumda. Terör-terörist denince akan sular duruluyor.

‘Terör’ kavramını PKK’ye karşı kullanılmak için Olof Palme vuruldu

TC devleti bu temelde PKK’ye, PKK gerillasına karşı yürüttüğü Kürt soykırım savaşını ‘teröre karşı mücadele’ olarak tanımlıyor. Kürt sorununu yaratan ve ondan yararlanan, çıkar sağlayan, çözümünü istemeyen devletler de TC’nin bu tanımlamasına dört elle sarılarak Kürt sorununu devam ettirmeyi, TC’nin yürüttüğü Kürt soykırım savaşına destek verip gerçeği bu şekilde kamufle ediyorlar. İş kitabına uyduruyorlar. Buna ‘hukuksal kılıfa uydurmak’ deniyor. İşte, “Türk devletinin teröre karşı mücadele etme hakkı vardır, biz de bu mücadeleyi destekliyoruz” diyorlar. Tamam da, Türk devleti kime, neye terör diyor? Kürt’e terör diyor. Kürt’ün varlık ve özgürlüğüne terör diyor. Ona karşı savaşıyor. Sen Türk devleti ‘terör’ diyor diye aynı biçimde Kürt’ü terörist görüyor musun? Kürt halkının ulusal demokratik hakları için mücadeleyi terörizm sayıyor musun, reddediyor musun? Kürt soykırımından yana mısın? Bunu açıkça söylemek gerekir. ‘Terör’ kavramıyla üstünü örtüyorlar, maskeleyiyorlar, hukuki kılıfa uyduruyorlar.

Aslında yürüttükleri soykırım savaşını ve bu temeldeki insanlık suçunu gizlemeye çalışıyorlar. Bunu bilerek, isteyerek yapıyorlar. Planlı bir biçimde yapıyorlar.

Böyle bir hukuki kılıf uydurmak için de geçen 40-50 yıl içerisinde çeşitli provokasyonlar, oyunlar geliştirmiş bulunuyorlar. Dolayısıyla TC’nin teröre karşı savaş kavramına meşruiyet kazandırmak için birçok iç ve dış provokasyonların geçen dönemde yaratıldığını biliyoruz. Bunlardan bir tanesi,

1981 yılında Mehmet Ali Ağca’nın Papa’ya suikast girişimiydi. Mehmet Ali Ağca bir MHP’liydi. Bir kontr-gerilla elemanıydı. TC devletine, ve MİT’e bağlıydı. Avrupa’nın göbeğinde Papa’ya silah sıkma cüretini gösterdi. Demek ki, çok destek gördü. Avrupa’dan da destek verenler oldu. Şimdi bunu niye belirtiyoruz? Bir MHP’linin, faşistin Papa’ya suikast girişiminde bulunmasının Kürtlerle, PKK’yle, Kürtlere karşı yürütülen soykırım savaşıyla ilgisi ne? İlgisi şudur: Böyle bir terör saldırısı ile aslında Türkiye’deki terörün ne kadar tehlikeli hale geldiği, TC devletinin nasıl bir terör tehdidi altında olduğu, bunun dünyayı bile tehdit ettiği, dolayısıyla TC devletinin teröre karşı mücadelesinin ne kadar haklı ve meşru olduğunu ortaya çıkartmaya, yaymaya çalıştılar. Bu temelde 12 Eylül faşist askeri darbesinin gayrimişruluğunu gizlemek istediler. Ona haklılık payı vermeye, haklı çıkartmaya çalıştılar. Dolayısıyla 12 Eylül faşist askeri darbesine verilen desteği haklı göstermek istediler.

Tabii Mehmet Ali Ağca gibi faşist bir kontr-gerillacının terör eylemiyle ‘terörü’ hiç ayırtmadan daha sonra PKK’ye ve Kürtlere karşı mücadelede kullandılar. “Teröre karşı mücadele ediyoruz. Bakın terör Papa’yı vurdu, bu kadar tehlikelidir” diyerek sözde Papa’yı vuran teröre karşı, MHP’ye, kontr-gerillaya karşı mücadele ediyormuş gibi görünerek özünde Kürtlere karşı, Kürt varlık ve özgürlük mücadelesini yürüten PKK’ye karşı mücadele ettiler, savaş yürüttüler. PKK’ye, Kürtlere karşı yürütülen savaş böyle bir terör kılıfı içinde maskeleyiler. Bu da yetmedi, PKK’ye, Kürtlere karşı saldırıya hukuksal kılıf kazandırmak için kirli güçler, gladio 28 Şubat 1986’da İsveç Başbakan’ı Olof Palme’yi katlettiler. Anında, “Bunu PKK yaptı, Kürtler yaptı” diye basın yoluyla yalan bir propaganda geliştirdiler. Böylece Papa suikasti başlatılan Türkiye’deki terör tehdidi, Palme katliamını yapan ‘PKK terörü’ diye tanımlanarak hiç araştırmadan, gerçeklerin üzeri örtülerek PKK’yi uluslararası bir terör gücü olarak gösterip saldırıda bulundular. Her şeyi ona dayandırdılar. Bu onlar için doğru bir hedefti de. Çünkü Olof Palme gibi bir kişinin, İsveç gibi bir devletin başbakanının, küresel düzeyde etkinlik kurmak isteyen bir sosyal demokrat liderin katledilmesinin elbette hiçbir haklı, meşru yanı olamazdı. Onu yapan bir güç, elbette halklar tarafından da, devletler tarafından da tehlikeli sayılıp üzerine gidilecekti ve böyle de yaptılar. PKK’ye karşı bir cadı avı başlatıldılar. Buna dayanarak PKK’nin nasıl tehlikeli bir ‘terör örgütü’ olduğunu yaydılar. Terör listelerine aldılar. PKK’ye karşı ortak saldırı planları oluşturdular. NATO’nun PKK’ye karşı savaşı üst-

lenmesini buna dayanarak kararlaştırdılar. Avrupa’da PKK’lileri tutukladılar, Kürtleri tutukladılar; Düsseldorf davalarını açtılar. Tıpkı Hitler döneminde sosyalistlere, devrimcilere dönük provokasyonlar yapıp davalar açma, saldırılar yürütme gibi benzer provokasyonlarla bu sefer Kürtlere ve onun devrimci özgürlük öncüsü olan PKK’ye karşı benzer saldırılar yürüttüler. Hem TC devletinin Kürdistan’da Kürt gerillasına, kadınlarına, gençlerine, halkına karşı yürüttüğü insanlık dışı soykırım saldırılarının hepsine destek verdiler, meşruiyet kazandırdılar hem de bunu uluslararası düzeyde yürüttüler. Birçok devlet bu saldırı içinde yer aldı. Almanya dava açtı. İngiltere TC’ye en büyük desteği verdi. Zaten ABD 12 Eylül Darbesi’ni destekliyendi. ABD, NATO kapsamında PKK’ye karşı bütün savaşı üstlendiği gibi Uluslararası Komployu düzenledi. Önder Apo’nun kaçırılıp İmralı’ya götürülmesini, 23 yıldır İmralı işkence ve tecrit sistemi içinde rehin tutulmasını ortaya çıkardılar.

Sonra bu politikalar teşhir olup yürütülemez hale gelince bunun devam ettiğini göstermek için ABD, Hareketimizin üç yöneticisinin başına ödül koydu. Yine TC devleti PKK yöneticileri için kırmızı, yeşil, sarı, gri liste hazırlayarak, katledilenlere ödül vereceğini vadediyor. Kelle avcılığını teşvik ediyor. NATO’dan aldığı destekle, mevcut teknik güçle, CIA’nın, KDP’nin verdiği istihbaratla Kürt soykırımını tamamlamak istiyor.

Dikkat edelim, PKK’ye karşı bir listeyi AKP-MHP faşizmi, TC devleti hazırlıyor, bir de ABD hazırlıyor. Birbirleriyle ne kadar paralel, ne kadar da örtüşüyor politikaları, ne kadar da birbirine benziyor. ABD’nin böyle bir liste hazırlaması, TC devletine PKK yöneticileri hakkında ölüm listeleri hazırlayarak

me’yi katledenlerin PKK ve Kürtlerle hiçbir ilişkisinin olmadığı bu kadar net açığa çıkmış ve kanıtlanmışken Palme katliamından dolayı PKK ve Kürtlere karşı yürütülmüş olan saldırılar, alınmış olan kararlarda hiçbir değişiklik olmuyor. Bir politika ve zihniyet değişikliği yaşanmıyor. Yine bir özeleştirisi yapılmıyor. Dolayısıyla değişik bir politika yok. Tam tersine, çeşitli kılıflar altında tekrar “PKK terör örgütüdür” diyerek PKK yönetimi hakkında kararlar alma çabası var.

2015 Temmuz’unda AKP ile ABD anlaştılar ve sözde DAİŞ’e karşı ittifak yaptılar. TC, DAİŞ’e karşı koalisyonu katıldı, ABD’den destek aldı, ama aldığı bütün desteği PKK’ye karşı savaşta kullandı. 24 Temmuz 2015’te 70 uçakla PKK kamplarına saldırdı. Şimdiye kadar AKP-MHP faşizmi ne bir DAİŞ’liyi öldürdü ne de yargıladı. Tam tersine DAİŞ’e ev sahipliği yaptı. DAİŞ’in bütün geliş-gid-işleri Türkiye üzerinden oldu. ABD’ye göre sözde TC devleti DAİŞ’e karşı savaşıyor diye TC’ye destek veriyor(!) Oysa AKP-MHP faşizmi o desteği alıp PKK’ye karşı saldırıda kullanıyor! Bunu ABD yönetimi bilmiyor mu? Çok iyi biliyor. Bile bile yapıyor. Ama hukuksal kılıfına uyduruyor. Sözde, “Biz DAİŞ’e karşı savaş gereği bunu yapıyoruz” diyor. Sıkıştığı zaman, “Kürtlere karşı yapmıyorum” diyor ama hâlbuki verdiği destek Kürtlere karşı savaşta kullanılıyor. Aslında böyle kullanıldığını ABD de, Almanya da, İngiltere de çok iyi biliyor. Ama kendi kamuoylarını kandırmak için yalan söylüyorlar, maskeliyorlar, hukuksal kılıf uyduruyorlar. Böylece TC devletinin Kürt soykırım savaşını sürdürmesinin zeminini yaratıp imkânını ortaya çıkarıyorlar. Bu da Kürt sorununun devam etmesi demek oluyor.

Kürtlerle mevcut devletlerin çelişki ve çatışması sürüyor. Bu, çelişki ve çatışmadan ABD de, Almanya da, diğerleri de ekonomik kazanç sağlıyorlar. Kürtler kendilerine muhtaç hale getirerek, böylece sahte biçimde soykırıma destek verdikleri halde kendilerini Kürt dostu gibi göstermeye çalışıyorlar.

Diğer yandan TC devleti de, İran’ı, da, Irak’ı da, Suriye’si de Kürtleri kendilerine daha çok muhtaç hale getiriyor, daha çok ilişkiye yöneliyor. Dolayısıyla daha fazla ekonomik çıkar sağlıyor. Türkiye’nin, İran’ın, Irak’ın, Suriye’nin, bütün Kürdistan’ın sömürsünden daha fazla pay alıyorlar. Buraların zenginlik kaynaklarını sömürüyorlar. Daha çok kâr ediyorlar. Para kazanıyorlar. Kâr edip para kazanmak için mevcut Kürt soykırımını yürütüyorlar, yürütülmesine izin veriyorlar, teşvik ediyorlar, soykırım zihniyet ve siyasetini ayakta tutuyorlar. Bunu değiştirecek bir demokratik mücadeleye girmiyorlar. Dahası Kürt sorununu çözmek, soykırımcı zihniyet ve

durumundalar. Bunu böyle sürdürerek buradan yarar, çıkar sağlamaya çalışıyorlar. Bununla para kazanıyor, yiyor, zengin oluyorlar. O zenginliğe lanet olsun, zehir-zıkkım olsun yedikleri! Böyle demek lazım. Böyle karşı çıkmak, teşhir etmek gerekiyor.

Öyle işler basit, amaçsız, çıkarıcı olmuyor. Herkesin sorumluluğu farklı ama ortada bir suç ortaklığı var. Kürtler karşısında bu suç ortaklığı oluşturulmuştur ve bu da Ermeni, Rum, Asuri-Süryani soykırımına dayanmaktadır. Dolayısıyla bu suç ortaklığı açığa çıkar, gerçekler gün yüzüne çıkarsa herkes hesap vermek durumunda kalacak. Bundan korkuyorlar. Ortaya çıkmaması için de her türlü gizli, kirli ilişki ve ittifakı oluşturup saldırı savaşı yürütmeye çalışıyorlar.

PKK Kürt varlığını ve özgürlüğünü koruma hareketidir

- *PKK’nin KCK sistemi ve genel Kürt hareketi içindeki rolü nedir?*

Duran Kalkan: Öncelikle şu tespitleri yapmak lazım: **Birincisi;** PKK başta KDP olmak üzere diğer Kürt örgütleri gibi bir aile, hanedan ya da aşiret örgütlenmesi değildir. Tam tersine özgür bireye, demokratik topluma, Kürt halkına dayalı bir Kürt Ulusal Özgürlük Hareketidir. Dolayısıyla PKK’nin ideolojisini, siyasetini, strateji ve taktiklerini aile, hanedan, aşiret çıkarları değil, Kürt halkının varlık ve özgürlük mücadelesinin çıkarları belirlemektedir. PKK, zihniyetini ve siyasetini tümüyle Kürt varlığının ve özgürlüğünün ilkelerine göre, çıkarlarına göre oluşturmaktadır.

Yine PKK mevcut siyasi sınırları dikkate alsa da Kürdistan’ın parçalılığını öngören, sınırları meşru gören bir parça örgütü, yerel ve bölgesel bir hareket değildir. Durum bunun tam tersidir. Evet, siyasi sınırları dikkate almakla birlikte Kürdistan’ı bir ve bütün olarak gören, Kürt toplumunu bir ulusal bütünlük biçiminde tanımlayan, yerel-bölgesel değil, dört parça Kürdistan’da Kürt toplumunun bütününde, Kürt toplumunu oluşturan kadınlar, gençler, işçi-emekçiler, tüm kesimler içinde, dinler, mezhepler olarak her türlü inanç içerisinde çalışan, örgütlenen bir demokratik toplum, bir Demokratik Ulus hareketidir. Yani söz konusu ayrılıkların, farklılıkların hepsini Kürdistan özgürlüğü ve demokrasisi içerisinde, Demokratik Özerklik temelinde temsil edilir görerek aradaki çelişki ve çatışmaları ortadan kaldırıp toplumsal birliği yaratabilmektedir.

Kısaca; PKK aşiretsel, yerel, bölgesel bir hareket olmadığı gibi aynı

PKK’ye, Kürtlere karşı saldırıya hukuksal kılıf geçirmek için kirli güçler, Gladio İsveç Başbakan’ı Olof Palme’yi katlettiler. Anında, “Bunu PKK yaptı, Kürtler yaptı” diye bir yalan yaydılar. Böylece Papa’ya suikastten gelen Türkiye’deki terör tehdidi Palme katliamını yapan ‘PKK terörü’ diye tanımlanarak hiç araştırmadan, gerçeklerin üzerini örtterek PKK’yi uluslararası bir terör gücü olarak gösterip saldırıda bulundular.

her türlü ölüm saldırısı yapmasına meşruiyet, haklılık kazandırıyor ve teşvik ediyor. TC de bundan aldığı güçle PKK’ye karşı her türlü saldırıyı rahatlıkla yapabiliyor, Kürt soykırımını yürütebiliyor.

Şimdi bu konuda öyle bir kumpas var ki, gerçekler açığa çıkmış olmasına rağmen, provokasyonlara dayalı söz konusu yalan sisteminde hiçbir değişiklik olmuyor. Örneğin; Mehmet Ali Ağca’nın ne olduğu açığa çıkmasına rağmen onun etkisi ortadan kalkmıyor. Olof Pal-

siyaseti ortadan kaldırmak için mücadele edenleri ‘terörist’ ilan ederek saldırıyorlar. Çeşitli düzeylerde böyle bir saldırıya katılıyorlar. Böyle bir sistem kurulmuş durumda. Tamamen yalana, provokasyona, soykırım zihniyet ve siyasetine, tamamen daha çok kâr etmeye, para kazanmaya bağlı bir Kürt kapalı oluşturulmuş durumdadır.

Kürtler adeta kapana kısırlanmışlar. Mücadele etseler ‘terörist’ sayılıyorlar. Etmezlerse yok oluyorlar, imha oluyorlar. Öyle ki, kapana kısırlanmış bir varlık

zamanda Kürt milliyetçisi bir hareket de değildir; sadece Kürtler içinde örgütlenen, Kürtleri esas alan bir hareket değil, sadece zenginler içerisinde örgütlenen, zenginleri esas alan bir hareket değildir. Sadece erkekleri örgütleyen, kadınlar içinde örgütlenmeyen bir hareket değil, sadece Müslümanlar içinde örgütlenen, diğer dinleri görmeyen bir hareket değil, sadece Sünni Müslümanlığı esas alan Alevileri, diğer İslami mezhepleri görmeyen bir hareket değildir. Tam tersine dini, mezhebi,

etnik grubu, ulusal kimliği ne olursa olsun, bölgesi neresi olursa olsun Kürdistan'da yaşayan tüm insanları Demokratik Ulus çizgisinde esas almakta, onların hepsini kendi halkı, kendi tabanı olarak görmektedir. Hepsini içinde çalışma yürütüp, örgütlenmektedir.

Diğer yandan PKK, başta KDP olmak üzere diğer örgütler gibi Kürt sorununu kendi ekonomik-siyasi çıkarları için kullanan ve kendi egemenlik sistemini geliştiren bir hareket değildir. Tam tersine kendini, Kürt varlığını ve özgürlüğünü kazanmak ve onu korumak için ortaya çıkartmış, kendini böyle bir amaca adanmış bir varlık ve özgürlük hareketi; Kürt'ün güvenlik hareketi, Kürt varlığını ve özgürlüğünü koruma hareketi, Kürt'ün öz savunma hareketidir.

Bir de PKK'yı, onun gerillasını, onun halk örgütlenmesini kesinlikle bu temelde değerlendirmek lazım. Bu anlamda bir fedai hareketidir. Ulusal özgürlük ve varlık için kendini adanmış bir harekettir. Kürt'e yöneltilen saldırı karşısında fedaice Kürt varlığını ve özgürlüğünü savunmak için savaşan, varlığını böyle bir mücadeleye adayan, kendini böyle bir mücadelede feda eden bir harekettir. Yani bir çıkar hareketi değil, bir egemenlik, iktidar hareketi değildir. Kürtler üzerinde bir egemenlik kurma hareketi değildir. Tam tersine Kürdistan üzerindeki sömürgeci-soykırımcı egemenliği ve saldırıları kırarak Kürt'ü var ve özgür yapma, onun varlığını ve özgürlüğünü savunma, onun öz savunma gücü olma hareketidir.

Benzer biçimde PKK'nin diğer Kürt örgütlerinden farkını ortaya koyabiliriz. Örneğin; bir mücadele hareketidir. Mücadeleden korkmayan bir harekettir. "İmkânım, fırsatım yok" diyerek sömürgeci-soykırımcı saldırılar karşısında mücadele etmekten kaçan, mücadele etmeyen bir hareket değildir. Tam tersine her gün şehitler vererek, her türlü bedeli ödeyerek tam bir fedai çizgisinde mücadele eden bir harekettir.

Diğer Kürt partileri neyi ifade ediyor? Pasifisttirler, teslimiyetçidirler, çıkarıcıdır, iktidarcıdır. Silahlı olanları yok mu? Vardır. Örneğin; KDP pratiğini bakalım; saldırı oldu mu kaçıyor. O silahı halka karşı kullanıyor. Düşmanına karşı, soykırımcıya, sömürgeciye, Kürt'e saldırana karşı kullanmıyor. Saddam saldırıları karşısında da hep kaçtılar. DAİŞ saldırısı karşısında kaçtılar.

Diğer Kürt örgütlerinin birçoğu ise teslimiyetçidir, pasifisttir. Mücadele edemiyorlar. Sömürgeci-soykırımcı saldırılar karşısında direnemiyorlar. Direnmenin cesaretini, fedakârlığını gösteremiyorlar.

Bedelini göze alamıyorlar. Tam tersine en pasif mücadeleyi öngörüyorlar, "Biraz Kürtçe konuşalım, Kürt için azıcık propaganda edelim" yaklaşımı içindedirler. Bundan öteye geçmiyorlar. Bir direniş örgütü, mücadele hareketi değildir, onun cesaretini, fedakârlığını oluşturmadılar. Öyle bir bedel ödemeyi göze alamıyorlar. PKK ise bu konuda tam bir kahramanlık çizgisinde mücadele ediyor. Gerçek bir fedai hareketidir. Bu konuda herhangi bir engel yoktur.

Şimdi PKK'nin diğer Kürt örgütlerinden farkını, Kürdistan halkının varlık ve özgürlük mücadelesindeki PKK'nin rolünü, Kürt hareketi, genel Kürt ulusal hareketi içindeki tanımını, rolünü, anlamını böyle ifade edebiliriz. Bunu daha da çoğaltabiliriz. Tabii bu anlamda diğer örgütlerden ciddi farkları vardır. Kimse aynılaştıramaz, benzeştiremez. Bu, farkı görmek lazım.

Diğer partilerin çoğu ulusal hareket bile değildir. Bir hanedan, aşiret hareketi, bir kısmı ise bir aile hareketidir. Her şeyi aile belirliyor. Tüm yönetim ailedir. Babadan oğula geçiyor. Demokrasiyle, ulusallıkla herhangi bir ilişkisi yoktur. Yüzyıllar öncesinin hanedanlık sistemini bugün Kürdistan'da temsil etmek istiyorlar. Ne yazık ki adlarını "Demokrat Parti" koyuyorlar, yine ne yazık ki kendisine "dünya demokratik güçleri" diyen güçler, devletler, çeşitli uluslararası kurumlar tarafından demokrasi gücümüş, Kürt ulusal gücümüş gibi kabul görüyor, destek alıyorlar. İşte ironi, çelişki buradadır. Bunları yapan bütün güçler KDP'nin ne olduğunu bilmiyorlar mı? Nasıl bir aile-aşiret gücü olduğunu bilmiyorlar mı? Biliyorlar. Ama onlar üzerinden çıkar siyaseti yürütüyorlar. Çıkarları gereği doğruları bir yana itiyor, üstünü kapatıyor, yanlışta yürüyorlar. Çıkar herkesin gözünü körletmiş. Bu dünyada çıkar için yapılmayan hile, oynanmayan oyun, söylenmeyen yalan kalmamış gibidir.

PKK ruh, KCK bedendir

PKK ve KCK ilişkisine gelince: PKK bir parti, bir felsefi, ideolojik, örgütsel güç, bir örgüttür. KCK ise bilinçlenmiş, örgütlenmiş bir halk, bir Demokratik Ulus, Demokratik Konfederalizm dediğimiz bir siyasi ve örgütsel sistem, yani bir toplum sistemidir. KCK bir örgüt değildir. Bazıları öyle anlıyorlar, öyle tanımlıyorlar. KCK, sistem kazanmış, bilinçlenmiş, örgütlenilmiş Demokratik Ulus, bir demokratik siyaset, demokratik siyasi yönetimdir. KCK bunları ifade ediyor. Yani bin bir şekilde örgütlenmiş halkın organik toplamından

oluşuyor. Bir politik, örgütsel, toplumsal sistem, bir demokratik halk hareketidir. Bu yönetim ulus devlet yönetimi değil, Demokratik Konfederalizm, demokratik halk yönetimi, halkın kendi kendini yönettiği bir demokratik sistemdir.

PKK böyle bir halk hareketinin ruhu, duygusu, düşüncesi, ideolojik-örgütsel çizgisi ama kesinlikle yönetimi değildir.

PKK bir halk hareketinin ruhu, duygusu, düşüncesi, ideolojik-örgütsel çizgisi ama kesinlikle yönetimi değildir. KCK ise bir demokratik yönetim, halkın kendi kendini yönetmesidir. Böyle bir yönetmeyi komünlerle, meclislerle yürütüyor. Yöneticileri seçimle geliyor, seçimle gidiyor. Yani demokratik bir halk yönetimidir. Beden-ruh bütünlüğü temelinde değerlendirilirse; PKK ruh, KCK bedendir.

KCK ise bir demokratik yönetim, halkın kendi kendini yönetmesi, böyle bir yönetmeyi komünlerle, meclislerle yürütüyor. Yöneticileri seçimle geliyor, seçimle gidiyor.

Yani demokratik bir halk yönetimidir. Beden-ruh bütünlüğü temelinde değerlendirilirse; PKK ruh, KCK bedendir. Dolayısıyla PKK'nin KCK içindeki rolü bir ruh olması, Demokratik Ulus çizgisini, felsefeyi, ideolojiyi oluşturması, bu temelde toplumu eğitmesi, örgütlenmesine destek vermesidir. Yönetim, halkın kendisidir ve yönetim sisteminin ismi KCK'dir. PKK ile KCK ilişkileri böyledir.

Şimdi KCK sadece PKK'nin eğitimi ve örgütlenmesi ile mi oluşur? Hayır. PKK de bunun içinde temel bir güç, Demokratik Ulus çizgisini, Demokratik Özerklik özyönetimini, Demokratik Konfederalizm sistemini ortaya çıkartan bir güçtür. Ama bunları esas almak kaydıyla PKK'den farklı, kısmi ideolojik farklılıkları olan örgütler, gruplar da KCK içinde yer alabilirler. Onlar da Kürt halkını eğitebilirler, örgütleyebilirler. KCK yönetimine katılabilirler. Yani KCK içinde sadece PKK olur ve PKK'den oluşur diye böyle bir anlayışı yoktur.

Demokratik Konfederalizmi kabul etmek kaydıyla bütün farklı örgütlenmeler, ideolojik güçler KCK yönetimi içinde yer alabilirler. KCK'ye katılabilirler. Tabii KCK'nin kurallarına göre KCK'nin temsil ettiği demokratik yönetimde birlikte bulunurlar. Ama PKK ile bir olmazlar. O zaman PKK ile ittifak yapmış olurlar, çatışmazlar. Dostluk ilişkisi içinde bulunurlar. Ama ayrı partiler olarak kendi ideolojik mücadelelerini de kendi aralarında verirler. PKK-KCK ilişkileri açısından da bunlar tanımlanabilir.

Aslında öngörülen, esas olan KCK'nin demokratik siyaset temelinde çatışmasız örgütlenmesiydi. Ama TC

buna fırsat vermedi. Legal imkânlar sunulmadı. İş çatışmalarına vardı. Dolayısıyla KCK sistemi yeterince örgütlenemedi, geliştirilemedi. Mevcut çatışmalar bu durumu zorluyor, engelliyor. Bu, ayrı bir durumdur. Ama Önder Apo ve PKK yönetimi böyle olsun istemedi. KCK kendisini mevcut devletlerle çatışmasız bir ortamda ilişkilenecek ör-

ulus devletleri temsil eden güçler, sistemler açık ve biliniyor. Demokratik Konfederalizmi temsil eden güçler de KCK ve KCK benzeri güçler, örgütler olacaktır.

Şimdi KCK, ilişki ve çelişki içinde ulus devletlerle Demokratik Konfederalizmlerin bir arada varolmasını öngörmektedir. PKK'nin çizgisi ve anlayışı

gütmek istedi. Bu yönlü birçok kez ateşkes konumunda oldu, ilişki-ittifak çalışması yürüttü ancak Kürt'ü yok sayan ve yok etmek isteyen zihniyet ve siyaset TC eliyle, AKP-MHP faşizmi bunu reddetti, saldırdı, çatışmayı ortaya çıkardı. Bugünkü çatışmalı durum ve çözümsüzlük bu temelde ortaya çıktı. Yoksa bütün bunlar da KCK'nin istediği bir durum değildi. Hele PKK böyle olmasını hiç istemedi. Tam tersine süreci Kürt'ü yok sayan ve yok etmek isteyen zihniyet ve siyaset yönlendirdi. Bütün bu çatışmaları Tayyip Erdoğan ve Devlet Bahçeli ortaya çıkardı. Sorumluları onlardır. Şimdi de onlar sürdürüyorlar.

- KCK'nin kendisini bir uluslararası aktör olarak görmesi ve hükümetler ve uluslararası örgütler gibi diğer aktörlerle ilişki kurmasını nasıl yorumluyorsunuz? KCK'nin bölgedeki nihai hedefi nedir? Diğer uluslararası aktörler tarafından nasıl tanımlanmak istiyor? Onlar ile nasıl bir etkileşim içinde bulunmak istiyor?

Duran Kalkan: KCK'nin tanımını bir önceki soruda yaptık. Böyle olunca kuşkusuz KCK Kürdistan Demokratik Topuluklar Birliği olduğu gibi bölgenin ve dünyanın benzer demokratik halk topluluklarıyla, güçleriyle, demokratik halk yönetimleriyle ilişki ve ittifaklar geliştirmeyi temel bir dış siyaset olarak öngörüyor, benimsiyor. Bu anlamda bir yerel-bölgesel güç olmadığı gibi dar bir ulusal hareket de değildir. Bölgesel ve küresel bakışı olan, halklarla ortak yaşamayı öngören bir harekettir. Bölgesel ve küresel bir aktördür. Dolayısıyla da bir defa demokratik halk güçleriyle, demokratik yönetimlerle, demokratik kurum ve kuruluşlarla, demokratik siyaset örgütleriyle en ileri düzeyde ilişki ve ittifaklar kurmayı, onlarla ortak bölgesel ve küresel hareketler geliştirmeyi, Ortadoğu Konfederalizmini, Dünya Demokratik Konfederalizmini örgütlemeyi, Küresel Demokrasi Hareketleri yaratmayı esas almaktadır. Kendisini bunların bir parçası olarak görmektedir. Bu anlamda bölgesel ve küresel Demokratik Konfederalizm hareketleri geliştirmeyi, demokratik-küresel kongreler toplamayı, her türlü demokratik güçle ulusal düzeyde, kadın, gençlik örgütüllüğü düzeyinde, emekçi hareketler düzeyinde ilişki ve ittifaklar geliştirmeyi esas almaktadır. Bu, gayet normaldir, doğaldır, anlamlıdır. Yani Demokratik Konfederalizm anlayışının ve siyasetinin bir gereğidir.

Diğer yandan kuşkusuz sadece demokratik halk güçleri değil, küresel düzeyde iktidar ve devlet güçleri var. Ulus devlet sistemi var. Devletlerin küresel düzeyde oluşturdukları birlikler var. Devletlerle KCK'nin ilişkileri önemlidir. Önder Apo bunu devlet artı demokrasi olarak tanımladı. Teorik çizgisi böyledir. Yani ulus devletler artı Demokratik Konfederalizmler.

böyledir. Dolayısıyla KCK de siyaset olarak bunu öngörmektedir. Aslında bir anda devletleri tümünden ortadan kaldırmayı, tümüyle devlet karşıtlığını yapmayı esas almamaktadır. Bunun mümkün olmadığı da ortadadır. Kendisi bir devlet yönetimi değildir. Demokratik halk yönetimidir. Hiçbir devlet demokrasi olamaz. Demokrasiye duyarlı olabilir. Devletlerden istediği demokrasiye duyarlı olmalarıdır. Yani halkların Demokratik Özyönetimlerini kabul etmeleridir. O özyönetimlerle bir demokratik siyaset temelinde ilişki ve çelişki yürütmeleridir. Böyle olursa devletlerle demokrasinin bir arada olması, demokratik siyaset temelinde aralarında demokratik mücadeleyi yürütmeleri, bu biçimde bir arada bulunmalarını KCK öngörmektedir. Onlar tarafından da böyle tanınmak, tanımlanmak ve kabul edilmek istenmektedir.

Eğer devletler KCK'yi demokratik özyönetimler olarak, halkın demokratik yönetimi olarak kabul ederse KCK de o devletleri tanımakta, kabul etmektedir. Yani onlarla yönetimi paylaşmak istemektedir. Bu şekilde devletle demokrasinin bir arada olmasını istemektedir. Ama bir devlet demokrasiyi, KCK'yi tanımazsa, onunla demokratik özyönetimleri kabul etmez, onlarla bir çözüme varmazsa çelişki ve çatışma ortaya çıkar. Daha doğrusu çelişki çatışmaya dönüşür, savaşlar ortaya çıkar.

Geçmişte demokratik siyaset temelinde Türkiye'de çözüm aranırken onun gerçekleşmemesi ve çatışmanın ortaya çıkması buradan kaynaklandı. Mevcut TC devleti KCK'yi kabul etmedi, yok etmek istedi. KCK davaları açtı, tutukladı. Olmayınca KCK'ye karşı savaş açtı. KCK'yi tümünden yok etmek, halkın KCK biçimindeki örgütüllüğünü ve kendi kendisini yönetmesini ortadan kaldırmak için bu savaşı geliştirdi. 2015 yazından beri bu saldırılar sürüyor. Buna karşı da KCK direniyor. Kürtlerin varlık ve özgürlük gücü, öz savunması olarak PKK direniyor ve savaşıyor. Mevcut çatışmalı durum, savaş da böyle ortaya çıktı.

Bu nedenle PKK'nin yeni paradigmasının, Demokratik Özyönetim çizgisinin, Demokratik Konfederalizm anlayışının doğru bilinmesi ve değerlendirilmesi lazım. Birçok güç bunu çarpıtıyor. Devlet güçleri doğru değerlendirmiyorlar. Halkın özyönetimi deyince hemen kendilerinin yok edilmesi olarak görüyorlar. Büyük düşmanlık olarak değerlendiriyorlar. Bu doğru değildir. Öyle olursa savaş, çatışma çıkar. Herkes demokrasiye duyarlı olmak zorundadır.

En son ABD'de de yaşananlar da, dünyada yaşananlar da gösterdi ki devletler demokrasiye duyarlı olmak zorundadır. Halkın demokratik varlığına evet diyecekler. Saldırmayacaklar, düşmanlık etmeyecekler. Halkın demokratik varlığını, demokratik özyönetimini kabul edecekler.

Bunlar olmazsa günümüz devletleri de artık kendi varlıklarını sürdüremezler.

Dünyayı kıyamete götürüyorlar. İşte ekolojik durum ortada; kuraklık, yangın, sel, yerküre imdat çağrısı yapıyor. Bu devletlerin demokrasiyi kabul etmeyen, her şeyi çıkar mücadelesine, azami kâra dayandıran ideolojik ve siyasi duruşlarından dolayı böyle oluyor. Bunun önlenmesi kesinlikle demokratik özyönetimlerin esas alınması, dikkate alınmasıyla olacaktır.

KCK'nin bakışını da, diğer güçlerin KCK'ye nasıl bakması gerektiğini de kısaca böyle ifade edebiliriz. Bu temelde KCK devletlerle çeşitli toplumsal sorunların çözümü için ilişki ve mücadele içinde olmayı esas alıyor. Mücadeleyi demokratik siyaset temelinde yapmak istiyor. Çatışmalı yapmak istemiyor. Eğer devletler silahlı çatışmaya başlamazlarsa KCK silahlı çatışmaya başlamaz. Ancak silahlı saldırıyla karşılaşsa kendisini öz savunma temelinde meşru olarak savunur. Başka türlü yapacağı bir şey de yoktur. O bakımdan KCK de devletlerin kendisini doğru tanımasını, anlamasını ve demokratik özyönetimlere doğru yaklaşmasını istiyor.

Yine KCK diğer halk güçlerinin, demokratik güçlerin, demokrasi hareketlerinin de kendisini doğru tanımasını ve bunlarla güçlü bir etkileşim ve iletişim içinde olmak istiyor. Özellikle demokratik özyönetimlerle, halk yönetimleriyle, demokratik halk güçleriyle, ekolojist ve feminist hareketlerle en güçlü ilişki ve dayanışma içinde olmayı, bölgesel ve küresel demokrasi kongreleri, demokrasi hareketleri geliştirmeyi esas alıyor, öngörüyor. Bu temelde çalışıyor. Onları böyle bir ilişkiye çağırıyor.

KCK devletlerle hem ilişki hem de mücadele içinde olmayı istiyor

Devletlerle toplumsal sorunların çözümü için ilişki içinde olmak istiyor. Devletlere dönük yaklaşımı kesinlikle ilişki ve mücadeledir. Ne sadece ilişki mücadelesizlik ne de sadece mücadele ilişkisizliktir. Hem ilişki hem mücadele içinde olmayı istiyor ve esas alıyor. Bu, bir zorunluluktur. Fakat mücadeleyi kesinlikle demokratik siyaset temelinde, demokratik kurallar ölçüsünde yapmak istiyor. Çatışmaya dönüştürmemek istiyor. Böylece demokratik halk örgüt-lülüğünün, mevcut iktidar ve devlet sisteminin ortaya çıkarmış olduğu sorunlara çözüm bulmak istiyor; her türlü eşitsizliği, köleliği, baskı ve sömürüyü ortadan kaldırarak farklılıkların kendilerini özgürce örgütledikleri Demokratik Konfederalizm birliklerini yaratmayı, böylece toplumsal sorunları çözerek, sorunlar altında boğulan bir dünya ve insanlık durumunu ortadan kaldırmayı, dünyayı daha demokratik, özgürlükçü ve yaşanabilir bir alan haline getirmeyi hedefliyor, istiyor. Çabası bu temeldedir.

İlişkilerini bu esas üzerinde yürütüyor. İmkânlarını böyle bir dünyanın alternatif, özgürlükçü, demokratik, yaşanabilir bir dünyanın yaratılmasına seferber ediyor.

- Mevcut koşullarda ve AKP-MHP rejiminin hükmü altında bir barış sürecinin ihtimalini nasıl değerlendiriyorsunuz? Erdoğan'ı bir barış sürecine ikna etmek mümkün mü? Öyle ise bu durum neyi gerektiriyor? Yoksa siz farklı bir yaklaşıma sahip olan yeni bir hükümetin gerekliliğine mi inanıyorsunuz?

Duran Kalkan: Kuşkusuz mümkün olmayan, imkânsız olan bir şey yoktur. Her şeyin az da olsa gerçekleşme imkânı vardır. Fakat bu imkân az olur, çok olur, o ayrı bir konudur. Burada önemli olan bu ihtimalleri doğru görebilmek, imkân ve fırsatları doğru değerlendirecek amaçlanı gerçekleştirmek. Bu anlamda Tayyip Erdoğan'ı bir barış sürecine ikna etmek mümkün mü? Bu, ihtimali az olan, imkânlarını büyük ölçüde tüketmiş olan bir durumdur.

Aslında geçmişte böyle süreçler yaşandı. Tayyip Erdoğan da bazı çıkışlarıyla sanki buna açık olduğunu gösterir gibi yaptı fakat sonuca gitmedi, pratikleşmedi. Neden? Biz iki nedene bağlıyoruz; birincisi, kesinlikle dış ortam Kürt sorununun çözümüne, bu temelde bir barış sürecinin gelişmesine fırsat ve imkân vermedi. Tam tersine Kürt sorunu için çözümsüzlüğü, Türkiye'de de çatışmayı dayattı. Dolayısıyla dışarıya dönük yapılan konuşmalarda sanki birçok güç, birçok dış devlet barıştan, demokratik siyasi çözümünden yanalmış, çatışmaya karşılanmış gibi kendilerini gösteriyorlar. Kamuoyunu böyle etkilemeye çalışıyorlar. Fakat gerçek böyle değildir. Eğer öyle olsaydı 1998-1999'da Önder Apo Avrupa'ya çıktığında altın tepside Kürt sorununun çözüm imkânlarını sundu. O zaman hiçbir devlet bu çözüm imkânını elinin tersiyle böyle itmezdi. Almanya ve Fransa, İtalya'yı yalnız bırakmazdı. ABD 15 Şubat Kom-plosunu düzenlemezdi.

Dolayısıyla devletlerin Kürt sorunu karşısındaki tutumu açıktır, nettir. Mas-keleri düşmüştür. Sorunun çözümsüzlüğünden yanalar, sorunun devam etmesini istiyorlar. Böylece Kürt sorunu temelindeki çelişki ve çatışmanın sürmesini istiyorlar. Oradan çıkar sağlıyorlar. Çözümüne yönelik güçlerin üzerine gidiyorlar. Tayyip'i de öyle zorladılar. En çok PKK'yı zorladılar. Önder Apo'ya, PKK'ye saldırdılar. Yönetimimiz ateşkes ilan ettiğinde, Avrupa'da yasal açıklama yapma zemini bulamadı. "Ateşkes ilan etmeyecek, savaşı sürdüreceksiniz" diye bize defalarca dayatmalarda bulunuldu. Bu dayatma açık oldu, gizli oldu, sözle oldu, fiiliyatla oldu ama bize dayatılan çatışmaydı, çözümsüzlüktü. Biz hiçbir devletten bir çözüm dayat-

ması, çözüm programı, çözüm projesi görmedik. Hiç kimse karşımıza böyle gelmedi. Tam tersine bizimle ilişki kurdular, düşüncemizi, siyasetimizi, niyetimizi öğrendiler; eğer niyetimiz çözümden yanaysa, ateşkestense yanaysa onu boşa çıkartmak için saldırılarda bulundular. PKK çatışma içindeyken değil, ateşkes sürecindeyken Avrupa'nın terör örgütleri listesine alındı.

Tayyip Erdoğan başta sanıyordu ki bu devletlerin hepsi çözüm istiyor. Kürtlerden yana. Dolayısıyla, "Kürt sorunu çözürsem destek verirler" dedi. Fakat kısa sürede gördü ki, gerçek bunun tam tersidir. Böylece dıştan destek bulamadı. Dıştan yönlendirme olmadı. Tayyip Erdoğan ABD tarafından iktidara getirilen, dış destekle yönetim olan bir güçtür. Dolayısıyla bu devletler, ABD, NATO ne isteseydi onu yapardı. Çatışma istediler, durum çatışmaya gitti.

Diğer yandan tabii bir TC devleti var, onun derin, gizli yönetimi ve kontrgerillası var. Milliyetçi, faşist, Turancı, ırkçı, şovendir. Devlet Bahçeli o yönetimin bir elemanıdır. MHP gibi güçler o yönetim tarafından oluşturulmuş bir devlet gücüdür. Paramiliter güçtür.

Tayyip Erdoğan'ın da biraz milliyetçi damarı vardır. Tümünü o güçlerden olmasa da onların etkilemesi vardı. Diğer yandan onlar da tıpkı dış güçler gibi baskı yaptılar. Bu, derin devletin gerçek güçleri de çözüm değil çözümsüzlükten yana, barıştan değil savaştan yana Tayyip Erdoğan'ı yönlendirdiler. Sonuçta mevcut çatışmalı süreç böyle gelişti. Bugün MHP ile ittifak halindedir.

Tayyip Erdoğan ile Türkiye demokratikleşemez, Kürt sorunu çözülemez. Bu imkân tükenmiştir. Bu şans ve fırsat bitmiştir. Dolayısıyla Türkiye'nin demokratikleşmesi ve Kürt sorununun çözümü için yeni bir yönetime ihtiyaç vardır. Demokrasiye açık, Türkiye'nin demokratikleşmesini ve Kürt sorununun çözümünü isteyen yeni bir demokratik yönetime kesinlikle ihtiyaç vardır.

Tayyip Erdoğan en büyük Kürt soykırımcısı haline geldi

Aslında Tayyip Erdoğan Türkiye'yi demokratikleştirme, Kürt sorunu çözme imkân ve fırsatlarını çok büyük oranda tüketti, bitirdi. Kendisine verilen krediyi bitirdi. Kürtler Tayyip Erdoğan'a en büyük krediyi verdiler. Defalarca ateşkes ilan ettiler, görüşmeler yaptılar. Çözümünden yana oldular. Çözüm süreçlerine evet dediler. Hiç kimse Kürtlerin verdiği destek kadar Tayyip Erdoğan'a fırsat, imkân, destek vermedi. Ama bunları doğru, yeterli kullanmadı, imkân ve fırsatları giderek tüketti. Çeşitli güçler tarafında da böyle etkilendi. MHP ile ittifak kuruldu. Artık barış getiren, Kürt sorunu çözen bir güç olmaktan çıkarak Kürt soykırımını ba-

şarıya götürmeyi, uluslararası komplo yapılmayı, böylece Kürt sorunu, Kürt'ü yok ederek, Kürtleri soykırıma uğratıp asimile ederek çözümü öngören bir zihniyet ve siyasete tümünü kendini kaptırdı. Böyle bir siyasi güç haline geldi. Bugün AKP-MHP ittifakı kesinlikle böyle bir ittifaktır.

Bir defa MHP'den tümünden uzaklaşması gerekir. MHP ile birlikte barışa, Kürt sorununun çözümüne gidemez. Ancak günümüzde AKP'nin MHP'den uzaklaşması, Tayyip Erdoğan'ın MHP dışı bir siyaset izlemesi imkânsız görünüyor. MHP'den uzaklaşırsa böyle bir şeyi yapabilir mi? Eskisi gibi kitle tabanı yok. İçlerinden iki parti çıktı. Kürtler, diğer ezilenler defalarca destek vermesine rağmen bu desteği kötüye kullandı, değerlendirmede. Dolayısıyla ciddi bir güven kaybı ortaya çıktı. Artık ben bu işi yapacağım, dese de Tayyip Erdoğan'a Kürtlerden, kadınlardan, Alevilerden, işçi ve emekçilerden çok fazla bir destek gelmez. Kimse inanmaz, güven duymaz.

Bu bakımdan artık Tayyip Erdoğan'ın başka bir politika izlemesi imkânsızlık düzeyinde zordur. Kürt sorununun çözümüne dayalı bir barışı getirmesi, böyle bir politikaya yönelmesi zordur. MHP'den uzaklaşması da zordur. Böyle bir destek bulması da zordur. Bu kadar ırkçı-faşist-soykırımcı zihniyet ve siyasete angaje olmasaydı, Kürtlere bu kadar saldırmıyaydı, toplumsal desteğini korusaydı, tabii o ortamda bir de dış güçler tutarlı bir biçimde gerçekten Kürt sorununun demokratik çözümünü ve bu temelde barışı isteyip dayatsalardı, öyle bir şey olabilirdi. Ama halihazırda dış güçler böyle yapmıyorlar.

Tayyip Erdoğan MHP'den kopamaz. İç toplumsal desteğini kaybetmiştir. Dahası 2015'ten bu yana 6 yıldır Kürtlere karşı hiçbir TC yönetiminin yürütmediği kadar vahşice ve çok yönlü bir soykırım saldırısı yürütüyor. Bakurê Kurdistan'da halka yapmadığı kalmadı; mezarlarını tahrip etti, kutsallarına saldırdı, İmralı işkence ve tecrit sisteminin zirveye çıkardı, kadınlara her türlü hakareti yaptı, insanlık değerlerinin asla kabul etmeyeceği kadar vahşi bir saldırganlık yürüttü. Bununla yetinmedi, benzer saldırıları Rojavayê Kurdistan'a yöneltiyor; Efrîn'de, Serêkaniyê'de katliamlar yapıyor, Başûrê Kurdistan'a yöneltiyor; Bradost'ta, Hef-tanîn'de, Metîna'da katliamlar yapıyor, köyleri boşaltıyor. Dolayısıyla en büyük

çözümü kendisine ilke yapan, program yapan yeni bir demokratik yönetime kesinlikle ihtiyaç vardır.

HDP böyle bir yönetim oluşturmak için çalışmaktadır. Esas engelleyici olan muhalefetin buna girmemesidir. CHP içinde, CHP yönetimi tarafından oluşturulan engeller var. Yine Millet İttifakının içinde engeller var.

Bu durum aslında güncel olarak böyle bir çözüm yönetimini ortaya çıkartmayı, muhalefeti bu noktaya getirmeyi engelliyor ama bu konuda dış tutum yine de önemlidir. Çözüm içte olmalı ama dış siyaset Türkiye için önemlidir. NATO'nun, ABD'nin, Avrupa'nın tutumları Türkiye açısından belirleyicidir. CHP için belirleyicidir.

Eğer dış güçler gerçekten Kürt sorununun demokratik çözümünü isterlerse, Kürt özgürlüğüne dayalı bir Türkiye demokratikleşmesini öngörürlerse, Kürt sorunu çözerek Türkiye'ye barış getirmeyi isterlerse, böyle bir Türkiye arzulanırlar, böyle bir Türkiye yönetimi istediklerini ortaya koyarlarsa Türkiye'de siyasi tercihler değişebilir. Kürt sorununun çözümü temelinde bir barışı ve demokrasiyi sağlamak isteyen siyasi eğilimler ortaya çıkabilir. Mevcut muhalefet partilerinde bu yönlü yönetimler gelişebilir. Çünkü; dışa çok fazla bağımlıdır. Dıştan çok fazla etkilenmektedirler.

Bir diğeri ise içte mücadeledir. Halkı eğitime, bilinçlendirme mücadelesi, anti-faşist demokrasi mücadelesini her düzeyde geliştirmek; kadınlar, gençler başta olmak üzere işçi ve emekçilerin, Alevilerin, tüm ezilen halkların doğru bilinçlenmesini, Demokratik Ulus temelinde alternatif bir demokrasi yönetimini ortaya çıkartmayı öngörmeleridir.

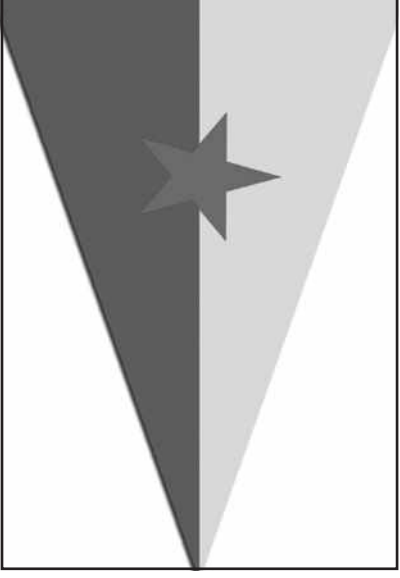
AKP-MHP yönetimi gerçekten de toplumu zorladı, daralttı, çok sıkı. Bu koşullarda AKP-MHP'den uzaklaşma, dolayısıyla Kürt sorununun çözümü temelinde bir barış ve demokrasiyi geliştirme zihniyeti ve siyaseti Türkiye toplumunda gelişebilir ve bu kazanılabilir. Bu anlamda hem içte yürütülecek mücadeleye belirleyici düzeyde büyük görevler düşüyor; devrimci-demokratik güçlerin doğru ve etkili bir anti-faşist mücadele yürütmeleri lazım. Anlayışları doğru olmalı, programları doğru olmalı, birlik içinde yürütmeliler hem de dış güçler gerçekten demokratik bir Türkiye istemeliler. Kürt sorunu çözen bir Tür-

kiye istemeliler. ırkçı-faşist Türkiye yönetimine karşı çıkmalılar. Kürt soykırımını yürüten Türkiye yönetimine karşı çıkmalılar. Faşizmin ve soykırımın ortağı, mütefiki olmalılar. Tam tersine ona karşı olmalılar. Böyle olursa o zaman alternatif bir demokratik yönetim Türkiye'de yaşayan bütün halkların temsilcilerini, tüm Türkiye'nin demokratik güçlerini içine alarak gelişebilir ve Tayyip Erdoğan-Devlet Bahçeli ırkçı-faşist diktatörlüğünü aşarak demokratik Türkiye'yi ve Özgür Kürdistan'ı yaratabilir. Özgür Kürdistan demokratik Türkiye olduğu kadar demokratik Ortadoğu olur. Gerçekten de insanlık için kadın özgürlüğü temelinde özgür ve demokratik bir yaşam sunar.

Düşmandan izin alarak mücadeleye başlamadık

Mücadele gerekçemiz sömürgecilik, işgal ve faşizmdir!

HPG Komutanlarından Emin Zerban

*Gerilla savaşıyor,
toplum izliyor.
Kadınlar direniyor,
gençlik ortada yok.
Avrupa ayakta, Bakur
seyrediyor. Eylem
yapılacağı yerde
açıklama yapılıyor. On
binlerin, yüzbinlerin
ayağa kalkacağı yerde
beş kişi, on kişi ayağa
kalkıyor. Herkes
birilerinin bir şey
yapmasını bekliyor.
Baskı var, faşizm var,
müsaade etmiyor,
deniliyor. Zaten bunun
için savaşıyoruz.
Düşmandan izin
alarak mücadeleye
başlamadık. Mücadele
gerekçemiz
sömürgecilik, işgal
ve faşizmdir!*

Bütün varlıklar kendilerini koruyarak var olmaya çalışırlar. Bir şey kendisini koruduğu oranda var olur. Var olmak kendisi olmaktır. Bir yıldızdan bir kum zerresine, bir ağaçtan bir yosuna, bir insandan bir karıncaya kadarki bütün varlıklar öz savunma sayesinde kendileri olmuşlardır. Toplumsallık için de aynı durum geçerlidir. Toplumsallaşma süreci klanla başlayıp kabile, aşiret, millet ve son olarak uluslaşma aşamasına gelmiştir. İnsan olma mücadelesi iki buçuk milyon yılı aşkındır devam etmektedir. İnsanın bu uzun mücadele tarihi, var olmak, kendisi olmak için yaptığı öz savunma savaşının da tarihidir. Öz savunması zayıf olan sayısız topluluklar tarih sahnesinden silinmişlerdir. Kapitalist modernite sürecinin son iki yüz yıllık tarihi insanlık ve toplumlar için bir soykırım tarihi olmuştur. Soykırım sürecine alınan toplumlardan biri de Kürt toplumdur. Önderlik bu durumu, "Kültürel Soykırım Kıskaçında Kürtler" olarak tanımladı.

Sömürgeci Türk sistemi Kürtlere karşı soykırım politikası uyguluyor, diyoruz. Soykırımın anlamı nedir? Tanımlamakta fayda var. Soykırım ya da jenoside; bir topluluğu, bir etnik yapıyı, bir ulusu ya da bir dinsel grubu bilinçli, sistemli bir politikayla dilini, kültürünü, değerlerini, dinini, ekonomisini ya da bir bütün olarak varlığını yok etme, soyunu kurutma, kökünü kazıma çerçevesinde tanımlanmaktadır. Sömürgeci, işgalci TC sistemi yüz yıldır "Kürt yoktur" ile başlayıp, "bitirdik, bitireceğiz," "köklerini kazıyacağız," "dünyanın neresinde Kürtler adına bir gelişme olursa müdahale ederiz" ile devam eden, küfür ve hakaret sınırlarını aşan bir üslup, dil ve fiziki saldırı içindedir. İnsanlık tarihinde bu denli bir barbarlık örneği daha yoktur.

Düşman bu denli azgın ve pervasızca saldırırken, soykırım kıskaçını her geçen gün biraz daha daraltırken Kürtler bu durumdan nasıl kurtulacak?

Temel gündemimiz budur. Dayatılan soykırıma teslim olunamayacağına göre, nasıl bir karşı duruş sergileyeceğiz?

Devrim halkın eseridir

50 yıllık mücadele tarihimiz oldukça zengin deneyim ve tecrübeler ortaya çıkarmıştır. Önder Apo'nun tek başına bir kişi olarak başlattığı mücadele savaşan toplum gerçekliğine ulaşmıştır. "Ağrı dağında betona gömülen Kürt ve Kürdistan" diriltildi, ruh ve can verildi. Önderlik buna, "Diriliş tamamlandı, sıra kurtuluşa" dedi. Kürtlüğünden utanan ve aslını inkâr eden Kürt, Kürtlüğü bir onur, gurur kaynağı olarak gördü ve bunun için savaşa atıldı. Gelinek nokta Kürtler varlıklarını, var olduklarını ortaya koydular ve kanıtladılar. Büyük kazanımlar, başarılar elde ettiler. Şimdi bu kazanımları zaferle taçlandırma zamanıdır. Bunun yolu da Devrimci Halk Savaşını geliştirmekten geçer.

Nedir Devrimci Halk Savaşı? Genel anlamda Uzun Süreli Halk Savaşının askeri stratejisi 3 aşamadan oluşmaktadır. Bu aşamalar sırasıyla stratejik savunma, denge ve saldırı şeklinde formüle edilmektedir. Devrimci Halk Savaşı, stratejik saldırı aşamasına tekabül etmektedir. Yani Uzun Süreli Halk Savaşının zafer aşamasıdır. Kısaca stratejik savunma, PKK'nin kurulması, ideolojik, siyasal ve askeri stratejinin belirlenmesi, silahlı propaganda ve 15 Ağustos Atılımıyla 1980'lerin sonlarına kadarki gerilla savaşı sürecini kapsamaktadır. Stratejik denge, 1990'ın başında gelişen halk serhildanları, gerillanın kırsala hâkim olmasıyla başlayıp günümüze kadarki süredir. 30 yılı aşkın bir süredir düşmanla yürüttüğümüz savaş pata yani denge durumundadır. Ne düşman bizi geriletebilmekte ne de biz düşmana öldürücü bir darbe vurarak zafere ulaşabilmekteyiz. Stratejik saldırı, denge durumunun aşılması ve nihai amaca ulaşma sürecidir. Önderliğimiz bu sürecin adını Devrimci Halk Savaşı olarak koydu.

Hem örgüt hem de halk olarak ne kadar erken sürece adapte olursak, örgütlü ve sistemli bir şekilde, topyekûn ve bütün varlığımızla yüklenirsek o kadar erken sonuç alırız. Bu sürecin riskleri fazladır. Kazanımları büyüktür. Bir nevi şah-mat hamlesidir.

Birinci ve ikinci aşamaların esas gücü kadro-gerilla iken, içine girdiğimiz Devrimci Halk Savaşı sürecinin esas dinamiği tüm toplumdur. Savaşın geldiği aşama 10-20 bin gerillanın gücünü aşmıştır. Savaş artık dağa da sığmamaktadır. Süreç dağ, ova, köy, sokak, mahalle, şehir, metropol; yine kadro, gerilla, partizan, yurtsever, gençlik, kadın, yaşlı, çocuk ayrımı yapılmaksızın her yerde, kesintisiz ve topyekûn bir duruşu gerektirmektedir. "Devrim halkın eseridir" yani devrimi halk yapar. Bunun için koşullar uygundur. Kürtler bilinçlendi, eğitildi, örgütlendi, mücadelede deneyim ve tecrübe edindi, serhildanlara kalktı, sonuçlarını gördü, düşmanı nasıl yeneceğini ve kazanacağını öğrendi. Bütün bunlar Devrimci Halk Savaşının alt yapısını oluşturmaktadır.

Düşmana sonuç alıcı darbeyi vurarak Kürdistan'dan söküp atamıyoruz

Devrimci Halk Savaşını geliştirdiğimiz oranda öz savunmamızı yapmış oluruz. Devrimci Halk Savaşının cevheri öz savunma savaşıdır. Öz savunma, dar anlamda bir askeri savaş değildir. Yani sadece gerillanın vereceği bir savaş değildir. Meşru savunma ya da kendini savunmaya da öz savunma diyoruz. Yani halkın dışarıdan gelen saldırılar karşısında kendisini korumasıdır öz savunma. Öz savunmanın pasif ve aktif olmak üzere iki boyutu vardır. Pasif savunma; kavramdan da anlaşıldığı gibi, gelen saldırılar karşısında karşıt bir direnç göstermeden, içine kapanarak varlığını korumaya çalışmaktır. Bu, bir yöntem olmakla birlikte, sonuç almada, varlığını, kimliğini korumada yetersiz kalmakta ve kaybettirmektedir. Pasif, içe kapanarak varlık sürdürülemez.

Kürtlerin 1970'lere geldiğindeki hali buna en çarpıcı örnektir. Bugün için de aynı durum geçerlidir. Pasif, içe kapanarak ne halk olarak varlığımızı, kimliğimizi koruyabiliriz ne de büyük bedeller vererek elde ettiğimiz kazanımları koruyabiliriz. "Özgürlük istiyorsan varlığı kazanacaksın; varlığı istiyorsan özgür olmayı başaracaksın" diyor Önderlik. Aktif savunma, karşıdan gelen saldırıya karşı güçlü bir direnç göstermekle birlikte esasta karşı saldırıyı geliştirmektedir. Düşman topyekûn bir saldırı içindedir. Buna daha şiddetli bir karşı koyuşla cevap vererek ancak varlığımızı koruyabiliriz. Sadece askeri bir karşı koyuştan bahsetmiyoruz. Topyekûn saldırıya topyekûn karşı koyuştan bahsediyoruz. Bütün toplumun ve toplumun bütün kesimlerinin direnişinden bahsediyoruz.

Dört parça Kürdistan ve yurt dışındaki örgütlü kurumlar bir şekilde mücadeleye içindeler. Başta gerilla olmak üzere zindanlar, kadınlar, gençlik, sanatçılar, aydınlar, yazarlar, siyasetçiler ayakta. Yani toplum bir şekilde direniyor. Gerilla ulaşabildiği her yerde savaşıyor ve her gün yeni destanlar yaratıyor. Bütün bunların yetmediği de ortadadır. Bir türlü düşmana sonuç alıcı darbeyi vurarak Kürdistan'dan söküp atamıyoruz. Bunun nedeni düşmanın güçlülüğü değil, bizim kendi gücümüzü tam ortaya koymamamızdır.

Sadece yasal zeminde mücadele edilerek varlık ve özgürlük sağlanamaz

Büyük bir savaşın içindeyiz ve direniyoruz. Ancak savaşımız bölük pörçük ve dağınıktır. Mücadele alanları birbirini tamamlamıyor. Mesela; gerilla savaşıyor, toplum izliyor. Kadınlar direniyor, gençlik ortada yok. Avrupa ayakta, Bakur seyrediyor. Eylem yapılacağı yerde açıklama yapılıyor. On binlerin, yüzbinlerin ayağa kalkacağı yerde beş kişi, on kişi ayağa kalkıyor. Herkes birilerinin bir şey yapmasını bekliyor. Baskı var, faşizm var, müsaade etmiyor,

deniliyor. Zaten bunun için savaşıyoruz. Düşmandan izin alarak mücadeleye başlamadık. Mücadele gerekçemiz sömürgecilik, işgal ve faşizmdir!

Kürt ulusal sorununun çözülmesi için barışçıl yolların tümü denendi ve sonuç ortada. Buna rağmen Bakurê Kurdistan'da halen düşmanın barış masasına oturacağı beklentisi var. Siyasal iktidarın değişmesi durumunda Kürt sorununun çözüleceğini sanan, umut eden bir kesim de var. Bunun için de direnişi büyütmeekten ziyade, Türkiye'nin bir erken seçime gitmesi ve Erdoğan'ın bu seçimde kaybetmesi bekleniyor. Bu, bir özel savaş oyunudur. "Bekleyin, erken seçim olacak, Erdoğan gidecek, Kürt sorunu çözülecek, bunun için de bir şey yapmanıza gerek yok" deniliyor. Çok ince, sinsi bir politikadır bu. Kafa karıştırır, umut ver, beklentiye al, böylece pasifize et, mücadeleden, savaştan koparak soykırımı gerçekleştirir. Büyük bedeller vererek yürüttüğümüz savaşın amacı sadece Türkiye'deki siyasal iktidarı değiştirmek değildir.

En başta düşman bilinci konusunda kafamızın net olması gerekiyor. Karşımızdaki tarihsel bir düşman ve bizi yok etmek istiyor. Düşman kavramı yerine çoğunlukla devlet kavramı kullanılıyor. Devlet denilince de sanki bizimmiş, bizi temsil ediyormuş gibi bir algı ortaya çıkıyor. Aynı şekilde sanki Kürt soykırımını gerçekleştiren devlet değil de siyasal iktidarmış gibi algılanıyor. Bu algı Türk devlet sisteminin düşman olarak görülmemesi ve sadece siyasal iktidarların düşman olarak görülmesine götürmektedir. Bir noktaya kadar bu anlaşılabilir. Ancak sorun siyasal iktidarlar değil, Türk devlet sistemidir. Siyasal iktidarda kim ve hangi parti olursa olsun, özde şu anda yapılanlardan farklı hiçbir şey yapamaz. Düşman gerçekliği budur.

Tarihimiz serhildanlar tarihidir

Kavramların yerinde ve zamanında kullanımı önemlidir. Mesela; bu süreçte barış, demokrasi, halkların kardeşliği vb gibi kavram ve sloganlarla sahaya inmek, kınamalar yapmak, sadece siyasal iktidarı teşhir etmeye çalışmak çoğunlukla anlamsızdır. Günümüz itibarıyla bu taleplerin bir karşılığı yoktur. Düşman "tek devlet, tek millet, tek din, tek kültür, tek bayrak, tek marş" vb diyor. Bunun karşılığı barış, demokrasi değildir. Bunun karşılığı "Ben Kürdüm, dilimi, kültürümü, kimliğimi, vatanımı, özgürlüğümü istiyorum" dur. Gündemimiz, taleplerimiz, sloganla-

rımız budur. Bir söz söyleyeceksek, bir eylem-etkinlik yapacaksak bu çerçevede yapacağız. Net ve kararlı olacağız. Sürecin dili, eylemi bunu gerektiriyor.

Bakurê Kurdistan'daki halkımız, kendisini yasal, legal zemindeki bazı kurumlara angaje olmaktan kurtarmalıdır. Yasal, legal kurumların varlık-yokluk savaşında ciddi bir rol oynamalarını, öncülük etmelerini beklemek gerekir. Sadece sistemin araçlarıyla düşmana karşı savaşılabilir. Hele barış, demokrasi, kardeşlik gibi argümanlarla arpa boyu yol alınmayacağı yeterince ortaya çıkmıştır. Düşmanın topyekûn saldırısı altında yasal, legal zeminde mücadele edilerek var olunamaz, özgürlük sağlanamaz. Kendi özümme dönmeliyiz. Tarihimiz serhildanlar tarihidir. Düşman yasalarının dışına çıktığımız oranda kendi öz savunma savaşımızı geliştiririz.

Düşman, sömürgeci ve işgalci bir güç olarak dışarıdan gelip köylerimize, sokaklarımıza, mahallelerimize, şehirlerimize giriyor, içimizden ajanlar, işbirlikçiler, hainler devşiriyor. Yerleşim yerlerimizi kontrol ediyor, bilgi topluyor ve topladığı bu bilgiler çerçevesinde kimilerimizi katlediyor, kimilerimizi de yakalayarak cezaevlerine atıyor. Bununla yetinmiyor tarihimize, kültürümüze, dilimize, coğrafyamıza, ormanlarımıza, suyumuza saldırıyor ve yok etmeye çalışıyor. İşin kötü yanı bütün bunları bir film gibi izliyoruz.

Kürt kadınları ve gençliği için eyleme geçme zamanıdır

Biz bir ulusuz. On milyonlarca insanız. Nasıl oluyor da kendimizi bu kadar savunmasız bırakıyor, seyirci kalıyoruz. 1990'larda o muhteşem serhildanları geliştirmedik mi? Çok gerilere gitmeye gerek yok. Kobanê direnişiyle düşmana ve çetelerine kök söktürmedik mi? Newrozlarda milyonlar olup alanlara dökülmedik mi? Evet, bütün bunları yaptık. Şimdi niye daha büyüğünü, sonuç alıcısını yapmayalım? Savaşan bir halkız ve savaştıkça da kazanıyoruz. O halde, zafer savaşına köyümüzde, sokağımızda, mahallemizde, şehirlerimizde başlayabiliriz. Öncelikle içimizdeki ajanları, işbirlikçileri, hainleri temizleyerek işe koyulabiliriz. Bunu yaparak düşmanın ellerini-ayaklarını keser, gözlerini kör, kulaklarını sağır ederiz. Bunu yapmak için kadroya ve gerillaya gerek yoktur. Halkımız gerilla gibi mücadele ederse zafer bizim olur.

Öz savunma savaşının en aktif gücü gençliktir. Bir halkın varlığı söz konusu olduğunda en temel görev ve sorum-

*Gerilla her gün
Zendûra'da,
Avaşin'de, Zap'ta
düşmana karşı nasıl
savaşılacağını
göstermektedir.
Halk olarak gerillanın
bu direnişini örnek alarak
organize ve örgütlü bir
şekilde, gerillayı
tamamlar nitelikte
harekete geçerek
tecridi kırar,
sömürgeciliğe
son verir, faşizmi
yıkarak ve
özgürlüğümüzü
sağlarız.
Önderliğimiz
ve şehitlerimiz
bizden bunu
bekliyor.*

luluk o toplumun gençlerine düşer. Gençlik toplumunu koruma ve kollamakla yükümlüdür. Yani toplumun fedaisidir. Gençlik atiklik, dinamiklik demektir. Buna bir de fedakârlık eklendi mi anında eylem demektir. Gençliğin görevi konuşmak, hak, yetki, makam istemek değildir. Öz savunma yapmaktır. Toplumunu, halkını korumaktır. Bu yapıldığında en büyük siyaset yapılmış olunur. Gerillaya katılamayanlar oldukları yerde halkı korurlar, düşmanın saldırılarına cevap verirler, köyü, sokağı, mahalleyi düşman ve uzantılarından temizlerler. Bu, tarihsel bir roldür ve gençlik bu rolünü oynamalıdır. Gençliğin eğitimsiz ve örgütsüz olduğu gerekçesi doğru değildir. Önderliğin 50 yıllık bir eğitim ve örgütlenme çalışması var. Sıfırdan başlamıyoruz. Dar, bireysel kaygı ve çıkarları düşünme zamanı değildir. Kürt gençliğine bu yakışmaz. Kürt gençliği için eyleme geçme zamanıdır. Hareketimiz bir gençlik hareketidir, genç başladık, genç biteceğiz. Bir halkın toplumsal geleceğini gençlik şekillendirecekse, Kürt gençliği de bu anlamda toplumsal mücadeleye hizmet etmeli öncülük yapmalıdır.

Kadının harekete geçmesi toplumun da harekete olması demektir

Öz savunma savaşının öncü ve en temel gücü kadındır. Kadının öncülüğü kuru bir söylem değildir. Kadın, nicelik olarak toplumun yarısını teşkil etmektedir. Nitelik olarak; toplumun özü, kendisi ve etrafında toplandığı ana'dır. Ayrıca kadının toplum üzerindeki etkisi ve ağırlığı da çok fazladır. Ve kadının bugün muazzam bir gelişim düzeyi söz konusudur. Zaten sistemin temel korkusu kadının örgütlülüğü oluyor. Sadece bu noktalardan bakılsa bile, kadın çevresini istediği gibi harekete geçirir ve yönlendirir. Kadın evin içinden başlayarak sokağa, mahalleye inmeli, hem kadın örgütlenmesi ve direnişini geliştirmeli hem de gençleri, çocukları, yaşlıları ve erkekleri harekete geçirmelidir. Kadının harekete geçmesi toplumun da harekete olması demektir. Kadının öncülüğü toplumu harekete geçirdiği orandadır. Bunun için kadının omuzlarında tarihsel bir yük ve büyük bir sorumluluk vardır. Çocuklar, gençler ve erkekler kadına bakarlarsa, ona göre pozisyon alırlar.

Öz savunma savaşında, fiziki olarak güçten düşen yaşlılar bile çok ciddi bir rol oynayabilirler. Oturdıkları yerden, mücadele edenler için dua, düşmana nifir-beddua ederler. Bu duruşlarıyla

mücadele edenlere moral verir, motive ederler. Bu, yaşlarımızın hem hakkı hem de görevidir. Bunu küçümsemek gerekiyor.

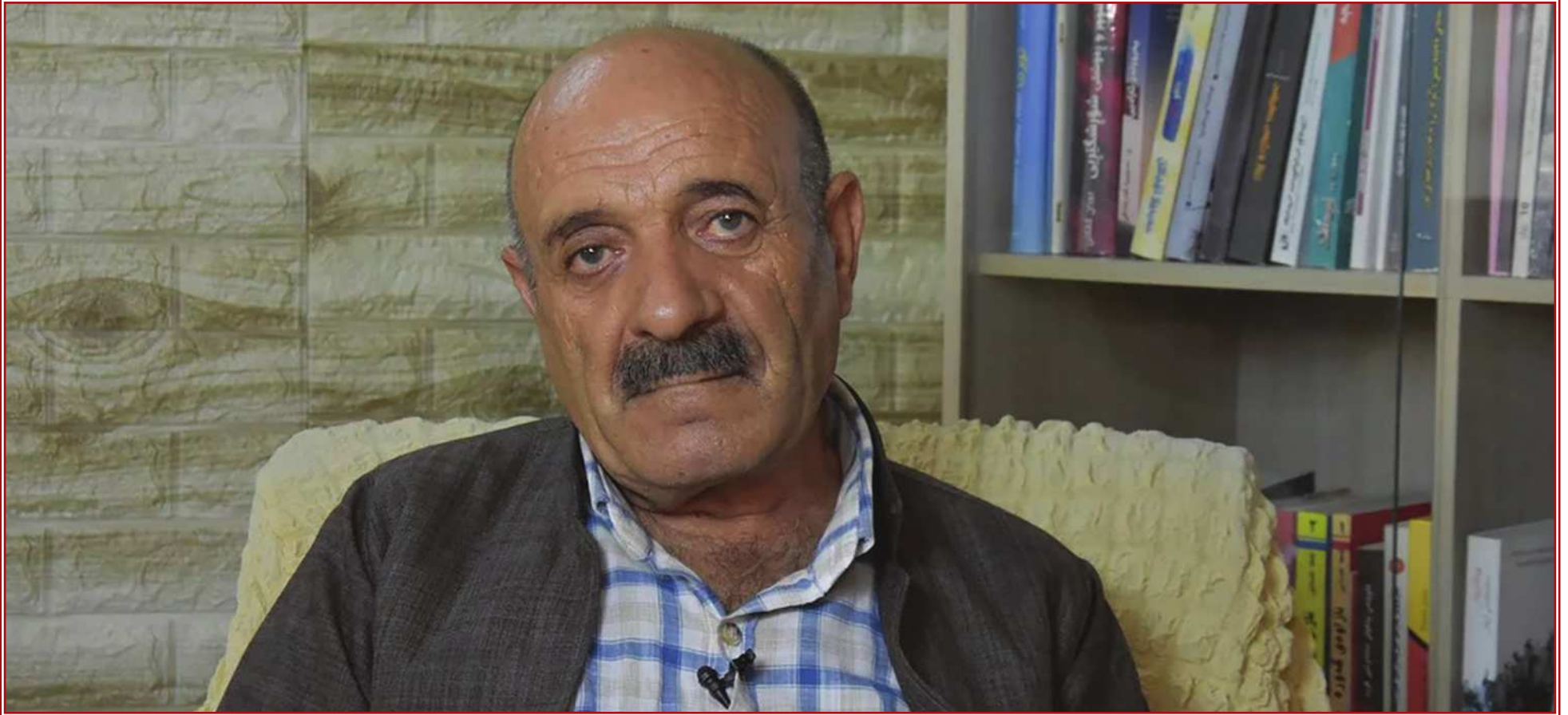
Çocuklar, düşmanın korkulu rüyasıdır. Öz savunmanın en aktif güçlerindendirler. Çocuk deyip geçmemek gerekiyor. FKÖ lideri Yaser Arafat çocuklar için, "Filistin'in generalleri" diyordu. Kürt çocuklarının da Filistin çocuklarından geri kalan yanları yoktur. Çocukların slogan atması, parmaklarını düşmanın gözlerine sokarcasına zafer işareti yapmaları, düşman güçlerini taşlamaları düşmanın ellerini-ayaklarını bağlamaktadır. Psikolojisini alt üst etmektedir. Bunun için de öz savunma savaşında çocukların daha da aktifleşmesi şarttır.

Vatansız, kimliksiz, uğursuz bir geleceği kendimize yediremeyiz

Sahada en az gerilla kadar öz savunma savaşını vermesi gereken diğer bir kesimde erkeklerdir. Çoluk çocuk, iş gücü sahibiyiz, denilebilir. Bu doğrudur. Ama bu, bizi savaştan alıkoyamaz. Bir köşeye çekilip sinme hakkı vermez. Tersine, en büyük sorumluluğu yükler. Çocuklarımıza, torunlarımıza, yarınlara özgür bir gelecek sağlamakla yükümlüyüz. Vatansız, kimliksiz, uğursuz bir geleceği kendimize yediremeyiz. Kölelik zincirlerini kırmak durumundayız. Anlımıza çalışkan bu kara lekeyi temizlemeliyiz. Bu tarihsel süreçte yakaladığımız fırsatı sonuna kadar değerlendirmemiz gerekir. Erkekler bu öz savunma savaşında motor rolünü oynamak durumundadır. Gün, onuruna sahip çıkma günüdür. Bunun için de her bir Kürt erkeği "gece silahlı, gündüz külahlı" olmak zorundadır. Daha önce yaptığımız şeydir bu. Herkes olduğu yerde, gerekirse tek başına, varsa güvendiği bir-iki arkadaşıyla düşmana karşı eyleme geçer. Bunun için kadro ve gerillaya ihtiyaç yoktur. Etrafta düşmanın bir sürü kurumu, kuruluşu, polisi, iti, MİT'i ve işbirlikçisi var. Kimin gücü neye yetiyorsa onu hedeflemelidir. Kürdistan'da silah sorunu yoktur. Etraftaki her şey silah olarak kullanılabilir. Yeter ki yapacağımıza inanalım. Gerekli iradeyi oluşturalım. Örgütlü bir şekilde hareket edelim. Gerisi hedefin üzerine şahin gibi dalmaktır.

Ölüm kalım savaşı veriyoruz. Bu savaş kazanmak zorundayız. Demokratik bir ulus ve Demokratik, ekolojik, kadın özgürlüğü bir toplum yaratmak istiyoruz. Yarım asırlık bir mücadele deneyimine ve tecrübesine sahibiz. Halk olarak bilinçlendik, irade ve inanç sahibi olduk. Kadro ve gerilla olarak muazzam bir savaş tecrübesi edindik. Verdiğimiz mücadeleyle düşmanı zayıflattık, geriletik ve yıkım aşamasına getirdik. Son bir hamleyle düşmanı tarihin çöplüğüne atabiliriz. Bu gücümüz var. Yeter ki dağınık, parçalı duruşu aşalım. Düşmanın özel savaş politikalarına kulaklarımızı kapatalım. Şahsi, dar, günlük çıkarları, kaygı ve korkuları bir yana bırakıp, kenetlenelim. Kazanacağımıza inanalım. Gerilla her gün Zendûra'da, Avaşin'de, Zap'ta düşmana karşı nasıl savaşılacağını göstermektedir. Halk olarak gerillanın bu direnişini örnek alarak organize ve örgütlü bir şekilde, gerillayı tamamlar nitelikte harekete geçerek tecridi kırar, sömürgeciliğe son verir, faşizmi yıkar ve özgürlüğümüzü sağlarız. Önderliğimiz ve şehitlerimiz bizden bunu bekliyor.

Karanlığı aydınlığa çeviren bir özgürlük savaşçısı: Şükrü Serhed

Kürdistan'ın üzerindeki kara bulut, uzaklarda, sömürgeci Türk devletinin başkenti Ankara'da bir araya gelen bir grup genç tarafından yavaş yavaş dağıtılıyordu. Önder Apo etrafında toplanan grup yani Apocular, adım attıkları her yeri cennete çeviriyor, dokundukları her yüreği fethediyor, zifiri karanlığı yırtıp atıyorlardı. İlk yıllar, ideolojik grup dönemi hem okuyup araştırma yapıyor hem ihtiyaçlar için çalışılıyor hem de her alanda ve her yerde örgütlenme çalışmaları yapılıyor. Artık Apocular ilk tohuma düşükleri düşmanın kalbinden cennetin kalbine doğru, Kürdistan'a doğru adım atmış, yöre yöre, bölge bölge, aile aile örgütleniyorlardı. Takvim yaprakları 1976'yı gösterdiğinde yatağını sırtına alan Apocu grup üyeleri hiç tanımadıkları, bilmedikleri yerlere doğru yola çıkmışlardı bile. Kimi Batman, kimi Antep, kimi Riha, Çewlîg, Dersim'e gittiklerinde karşılarına önce zorluklar kalesi çıktı. Ne bir tanıdık ne kalacak bir yer ne de ceplerinde üç kuruşları vardı. Çalıştılar; bulabildikleri her işte çalıştılar. Bir kısmı inşaatta çalıştı, bir kısmı hallerde, bir kısmı sırtlarına attıkları küfelerle hamallık yaptı. Aldıkları üç beş kuruşla da akşamları kapısını çaldıkları insanların evlerine bir parça ekmek, bir lokma yemeklik götürdüler. Ve artık bu insanlar Kürdistan halkının gözünde 'melaîket' sayılmaktaydılar. 1977 yılının baharı geldiğinde Önder Apo Kürdistan'ın değişik bölgelerine doğru yola çıkar. Ve adım adım dolaşır Kürdistan'ı. Yıllar boyunca oluşturduğu teorik çerçeveyi ve politik-ideolojik çizgiyi seminerler halinde aktarır. Duraklardan biri de Qers'tir. Burada yaptığı toplantılara onlarca kadro ve kadro adayı katılır. Kulaklarına ilk defa fısıldanan bu tılsımlı sözler, Ağrı İsyanından beridir buza kesmiş Serhed'i adeta yeniden ısıtır, can suyu olur.

İşte Akif Yılmaz da bu toplantılarda örgütlenenlerdendir. Aynı dönemde sıkı bir çalışmaya başlayan Akif Yılmaz ve Şahin Kılavuz'un ilk örgütlediği kadrolardandır Şükrü Serhed Yoldaş, diğer adıyla Yasin Bulut. Şükrü Yoldaş ilk olarak bir komün evinde tanışır emek abidesi, mütevazı Akif Yılmaz ile. Ve o günden sonra da yolları hiç ayrılmaz. Birlikte altı ay geçirirler. Faşistlerle kavgaya birlikte girer, birlikte mü-

cadele eder, birlikte halkı örgütler. Bir devrimcinin örnek alabileceği herşey vardır Heval Akif'te. Alçak gönüllü, mütevazı, arkadaş canlısı, sıcakkanlı özelliklerini Heval Akif'ten almıştı Heval Şükrü. Birlikte geçirdikleri bunca zamanda Heval Akif fırında çalışırken, Şükrü Yoldaş da sebze halinde hamallık yapıyordu. Apoculuk böyle bir gelenektir; kendi emeğiyle büyüyen, halkı için, ülkesi için her türlü fedakarlığı yapan, her türlü bedeli gözünü kırpmadan karşılayandı onlar. Aç kalmayı göze alıyordu Apocu gelenek ama boşa harcanacak tek bir kuruşları hiç olmadı. Şahin Kılavuz bir gün Şükrü arkadaşına, 'Aç kalalım ama bir mermimiz fazla olsun' dediği için bu bir destura dönüşmüş, yaşam kılavuzu olmuştu artık.

Bu ortam ve koşullarda şekillenen Şükrü Yoldaş aradan çok geçmeden, 12 Eylül darbesinin hemen ardından tıpkı ilk komutanı Akif Yılmaz gibi tutuklandı ve Amed Zindanı'na götürüldü. Buradaki görev ise direnmektir. Düşman, PKK kadroları şahsında Kürdistan halkının iradesini bir kez daha kırmaya niyetliydi ama bu defa Apocular vardı karşısında. Mazlumlar, Ferhatlar, Kemaller, Hayriler, Akifler ve Ailler özgürlüğe giden yolun taşlarını döşedi Amed Zindanı'nda. Saralar, Mustafa Gezgörler, M. Sait Üçlüler, İrfan Gülerler ve daha niceleri ise bu direnişçi gelenekten al-

dıkları ateşi taşıdılar Kürdistan'ın her karış toprağına, dağlarına, şehirlerine, köylerine. Her yürekte bir ışık oldular.

Aşk ile sarıldı hayatın her an'ına

Şükrü Yoldaş ise 1991'de zindandan çıktığında, bu direnişçi gelenekten aldığı mirası Kürdistan dağlarına taşıdı. Onlarca çatışmadan geçti, kurşun sıktı, karanlığı aydınlığa çeviren savaşların bir parçası oldu ve şehit yoldaşlarının intikamını aldı düşmandan. Amed'e ayak bastığında ARGK komutanlarından Şehit Cemal'in komutasında cephe çalışmalarında yer aldı. Ordan Serhed'e uzandı. Karış karış gezdi Kürdistan'ı, zomlara gitti, çocukların ellerinden tutup onlara hikayeler anlattı. Kışın o soğukunda bir köyde evin kapısını çaldığında ona açılmayan kapı yoktu. Her girdiği evde etrafına toplanan genç yaşlı, kadın erkek herkesle sanki yıllardır tanışıyormuş gibi kaynaştı ve iz bıraktı yüreklerinde. Bu izi, yıllar yılı taşıyan onlarca, yüzlerce genç katıldı Özgürlük Mücadelesine ve kavgada yerlerini aldılar. Başûrê Kurdistan'a geçtikten sonra ise ağırlıklı olarak şehitlere adadı ömrünü. 20 yıla ya-

kındır köy köy gezdi, şehitlerin ailelerine ulaştı, o ailelerin bir parçası oldu. Kimseyi incitmedi Şükrü Yoldaş. Öylesine içten bir sesi, öyle sade bir duruşu, öyle güzel bir yüreği vardı ki, kırk yılı aşkın zamandır sürdürdüğü mücadelenin adeta yaşayan abidesiydi. Şehitleri anlattığı her anısında, şehitleri tanıdığı her evde Apocu felsefeden, Önder Apo'dan izler bıraktı. Apocu felsefenin hakikatine erenler bilir devrimciliğin sırrını. Duru bir su gibidir Apocular, ne bir ikircik ne bir tereddüt ne bir engel tanıdı ömrü boyunca. Aşk ile yaşadı, aşk ile sarıldı her an'ına hayatın. Bu öyle bir aşk ki, tek saniye bile karsızlık, tek bir an bile kuşku düşmedi yüreğine. Aşk ile bağlandı Kürdistan'a; özgürlüğü kendinde inşa etti önce. Böylece yarınlarmızın da özgür olacağını biliyordu. Ve şehitlerden aldığı güçle, onların mirasını ve Apocu kültürü bizlere emanet bıraktı Şükrü Yoldaş. Bize düşen ise 40 yılı aşkın bir devrim yolcusu olan Şükrü Yoldaşın o derişane yaşamını örnek almak, onun izinde en sade militanlar olarak yürümek ve Önder Apo ile buluşacağımız o görkemli devrim gününde, onun en çok sevdiği çocukların mutlu görüşlerini seyretmek olacaktır.

Mücadele arkadaşı

